

MIK

Glasilo učencev
OŠ Miklavž na
Dravskem polju

Šolsko leto
2013/2014

MAJ 2014

OSNOVNA ŠOLA MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU

Cesta v Dobrovce 21, 2204 Miklavž na Dravskem polju
<http://www.sola-miklavz.si/> T: 02 / 629 02 40

Dragi bralec,

šolsko leto se počasi bliža koncu, zato je čas, da pokažemo, kaj smo počeli in ustvarili v šolskem letu 2013/14.

Glasilo, ki je pred vami, želi najprej po posameznih mesecih izpostaviti dogodke in aktivnosti, ki smo se jih udeležili. Ker se je skozi šolsko leto odvilo veliko število dogodkov, smo izbrali le nekatere.

Drugi del glasila pa je osredotočen na vas, mlade ustvarjalce. Zbrali smo vaše prečudovite pravljice, pesmice, razmišljanja, vtise, risbice in slike. Poiščite se, morda pa je tudi vaš izdelek v glasilu!

Kazalo

MESEČNI PREGLED AKTIVNOSTI SKOZI ŠOLSKO LETO 2013/2014	3
USTVARJALNOST UČENCEV OSNOVNE ŠOLE MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU	37
DOSEŽKI UČENCEV NA TEKMOVANJIH	90
MALO ZA ŠALO, MALO ZA RES	104
... POMAHAMO SI V SLOVO	106

Avtorji izdelkov na prvi in zadnji strani: učenci 4. c

Branje je potovanje.
Prehajajte skozi zgodbe in
pesmi, pogledjte ilustracije.
Uživajte!

UREDNIŠTVO

UREDNIŠKI ODBOR

Barbara Drevenšek, 6. a
Manca Šerbinek, 6. a
Gašper Šerbinek, 8. b
Robert Wochl, 8. b

OBČASNI SODELAVCI UREDNIŠTVA

Ana Divjak, 6. c
Nuša Kričej, 6. c
Maša Pogorelec, 7. c
Zala Mohorko, 8. a
Ela Viher, 8. a
Mia Sinovec, 9. b
Daša Sprinčnik, 9. b

Oblikovalka in
odgovorna urednica:
Katarina Fink

MESEČNI PREGLED AKTIVNOSTI SKOZI ŠOLSKO LETO 2013/2014

SEPTEMBER

Mesec september se je začel zelo živahno. Izpostavili bomo že kar tradicionalen Pozdrav ptic miru, pridobitev naziva Kulturna šola 2013, dvodnevno ekskurzijo učencev v Berlin in obisk šestošolcev na eko kmetiji.

POZDRAV PTIC MIRU

V petek 20. 9. 2013 smo imeli učenci OŠ Miklavž na Dravskem polju tehnični dan z naslovom Pozdrav ptic miru.

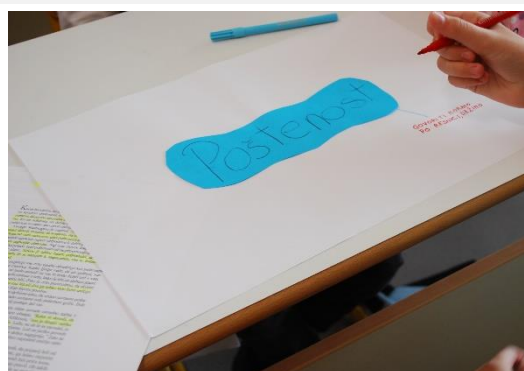
Na ta dan smo imeli različne delavnice v razredih. V uvodnih urah smo se pogovarjali o miru in kaj je za nas mir. V nadaljevanju so se učenci po razredih lotili različnih delavnic. V 9. b razredu so zapisovali dobre lastnosti svojih prijateljev, misli o miru in poslušali pravljico in iz nje potegnili nauk: *kakršen si do drugih, takšni so oni do tebe*. Učenci 9. a so bili razdeljeni v 2 skupini, prva skupina je imela delavnico na temo samopodobe, druga skupina pa se je pogovarjala o izkušnjah, ki so jih doživeli in kaj so se iz njih naučili.

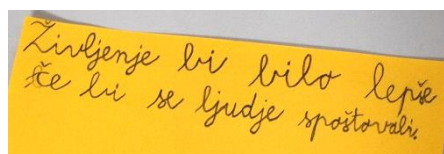
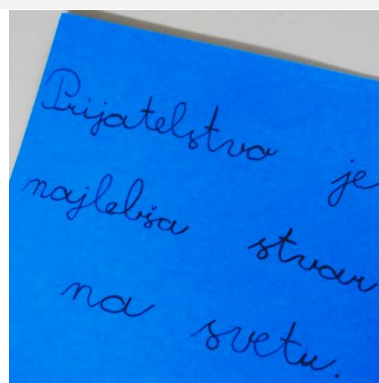
Učenci 8. b so se pogovarjali o medsebojnih čustvih in vojnah. V 8. a razredu so si ogledali Powerpoint o misijonarju Pedru Opeki na Madagaskarju.

Vsi učenci 7. razredov so si ogledali dokumentarec o podnebnih spremembah v Afriki. V 6. a razredu so se pogovarjali o varnosti na spletu. Učenci 6. b so izdelovali mini plakate o vrednotah. V 6. c razredu pa so barvali in izrezovali golobčke in mandale.

Petošolci so pekli pecivo, izdelovali ptičke iz gline, poslušali pravljico o Ostržku in zapisovali lepe misli. Četrtošolci so si ogledali film Kekec in se pogovarjali o miru. Tretješolci so zapisovali lepe želje in misli o prijateljstvu, prebrali so tudi pravljico Beli medvedek, pomagaj mi leteti.

Učenci drugih razredov so barvali okrasne glinene podstavke. Prvošolci so s pomočjo svojih dlani odtisnili golobčke in jih s pomočjo tretješolcev, ki so jim prinesli lepe misli in želje, zalepili na golobčke, si jih nekaj izmenjali, nekaj pa so jih odnesli v poštne nabiralnike v okolici šole.

Po ustvarjalnih delavnicah je sledil kulturni program, v katerem sta gospa ravnateljica in učiteljica Jyoti Jöbstl spregovorili o miru. S pesmimi in recitacijami so nastopili učenci 3. b in 3. c razreda, učenci 7. b razreda pa so zrecitali pesem v angleščini. Po kulturnem programu smo v naš drevored miru posadili novo drevo. Ob koncu tehniškega dne pa smo se učenci odpravili še na tek solidarnosti.

Ta dan mi je bil zelo všeč, malo tudi zato, ker nismo imeli normalnega pouka in smo lahko petek preživeli na drugačen način. Ko sem odhajala iz šole, sem se spomnila vsega doživetega in povedanega in se nekoliko zamislila o svojih prijateljih, dejanjih ...

Besedilo: Daša Sprinčnik, 9.b
Fotografije: Mia Sinovec, 9. b

POROČANJE TRETJEŠOLCEV O DNEVU POZDRAV PTIC MIRU

To je dan, ki so ga proglasili, da bi bil na svetu mir.

Opisala vam bom, kako je ta dan potekal. Ta dan smo imeli nekateri nastop. Nastopala sem deklamacijo Toneta Pavčka. Deklamirala sem njegovo pesem. Pred nastopom smo dostavljali ptičke. Nekateri ptičke smo vrgli v poštne nabiralnike, drugi pa so šli v dom starostnikov. Na koncu smo posadili še drevo. To je bil naš dan miru.

Nika Murko, 3. c

Ob mednarodnem dnevu miru smo poslušali pravljico, pisali lepe misli in jih prilepili na prtičke, ki so jih izdelali prvošolčki. Potem smo jih razdelili v nabiralnike, ostala pisma pa bo učiteljica odnesla v dom starejših občanov.

Danej Fluher, 3.c

Mednarodni dan miru je zelo poseben praznik. Tega dne naj bi se končale vse vojne. Tretješolci smo na list napisali nekaj misli o prijateljstvu, kako bi se vojna končala ... Učenci 1. razredov so naredili ptice. Nato smo tretješolci odnesli ene ptičke v nabiralnike, ostale bo učiteljica odnesla v dom starostnikov. Imeli smo tudi prireditev, na kateri so nastopali učenci 3. b in nekateri iz 3. c razreda. Na prireditvi je nekaj besed povedala gospa ravnateljica, nekaj pa so povedale tudi naša učiteljica, učiteljica Vesna in učiteljica Jyoti.

Lana Kostelic, 3.c

21. 9. je mednarodni dan miru. Zjutraj smo prebrali pravljico Beli medvedek, pomagaj mi leteti! Nato smo pisali misli o prijateljstvu in o miru. Odšli smo tudi v prve razrede, iskat ptičke in naše misli prilepili nanje. Na sprehodu smo ptičke odnesli v poštne nabiralnike. Sledila je prireditev in tudi sama sem nastopala na njej. Tako se je naš dan končal.

Nina Gvardjančič, 3. c

Na ta dan smo tudi mi ustvarjali na to temo. V začetku dneva smo brali pravljico. Potem smo začeli pisati lepe misli o miru in prijateljstvu. Tudi jaz sem podelila misli s sošolci. Nina je deklamirala deklamacijo pesnika Toneta Pavčka. Nato smo posadili še drevo. Tako se je naš dan zaključil.

Lina Dragšič, 3. c

Dan smo začeli z branjem pravljice. Po prebranem tekstu smo na listke zapisali, kakšen bi bil svet brez vojn. Misli, ki smo jih napisali, smo prilepili na ptice, ki so jih naredili učenci iz prvega razreda. Nekaj misli smo odnesli v poštne nabiralnike. Nekaj so jih prejeli tudi starostniki iz doma. Kasneje smo šli v šolo na prireditev. Ta dan je bil lep in hitro je minil.

Andy Premzl, 3. c

PODELITEV NAZIVA KULTURNA ŠOLA 2013

V petek, dne 20. 9. 2013, smo odšli v Cerklje na Gorenjskem. Na pot smo odšli z avtobusom. Med vožnjo smo pobirali še učence in učitelje iz drugih šol. Vožnja je bila dolga in malce naporna. Ob prihodu na gostujočo šolo smo dobili malico. Po malici smo odšli v dvorano šole, v kateri smo si ogledali nov slovenski film z naslovom Razredni sovražnik. Film bo čez čas prišel tudi v kinematografe. Ob gledanju filma sem se počutil malo žalostno, malo veselo, saj je tudi film pripovedoval o tragični zgodbi nekega dekleta v srednji šoli. Po filmu, ki je trajal približno uro in pol ali celo več, smo odšli na kosilo. Po kosilu smo si skupaj z našimi učiteljicami in drugimi učenci ter učitelji ogledali kulturno predstavo, po kateri so podeljevali nazive novim kulturnim šolam. Tudi mi smo dobili nagrado, da smo ena izmed triinpetdesetih kulturnih šol v Sloveniji. Na podelitev nagrad je prišel tudi župan občine Miklavž na Dravskem polju, gospod Leo Kremžar. Po podelitvi nagrad smo se še slikali z županom ter odšli na avtobus in domov.

Na poti do šole smo se ustavljali pri drugih šolah, kjer so se poslovili učenci in učitelji teh šol. Izlet je bil dolg, utrujajoč, a na koncu smo do šole prinesli nagrado Kulturna šola 2013. Izlet je bil krasen in zanimiv, zato upam, da se bom lahko udeležil še kakšnih podobnih izletov.

Alex Premzl, 9.a

DVODNEVNA EKSURZIJA UČENCEV V BERLIN

V mesecu septembru smo učenci 7., 8., in 9. razredov, ki smo obiskovali krožek nemščine ali izbirni predmet nemščina, odšli na dvodnevni izlet v nemško prestolnico Berlin.

Na pot smo se odpravili ob 18. uri. Pot nas je vodila skozi Avstrijo in skozi večji del Nemčije. Vozili smo se dvanajst ur in imeli vmes kratke postanke. V soboto ob sedmi uri zjutraj smo prispeli na cilj. Najprej smo si ogledali Olimpijski stadion, ki je leta 1936 gostil Ol. Nato nas je pot vodila do ZOO Berlin, ki se razprostira na 34 hektarjih in ima 1474 vrst živali. Najbolj zanimiv se mi je zdel orel. Zatem smo naredili krožno vožnjo po centru mesta. Sledil je ogled spominske cerkve cesarja Wilhelma I. Ta nemški cesar je bil znan po tem, da je združil nemške dežele v skupno državo. Po obisku cerkve smo si ogledali Checkpoint Charlie. Ta točka je znana po tem, da je delila Berlin in Nemčijo na vzhodni iz zahodni del. Checkpoint Charlie je ena majhna hišica, v kateri so stražili vojaki (vojaki ZDA, VB, Francije in Sovjetske zveze).

Potem je sledil ogled Panoramapunkta, kjer je možno panoramsko opazovati veliki del Berlina. Polni vtisov smo nadaljevali sprehod do Alexanderplatz, ki je najznamenitejši nemški trg. Na tem trgu se dogajajo številne prireditve in organizirani ogledi

nogometnih tekem. Proti koncu dneva smo se odpeljali v Columbus hotel, kjer smo prenočili. Drugi dan smo se po zajtrku najprej odpravili proti Branderburškim vratom. Ta vrata so tudi ločevala vzhodni in zahodni Berlin. Zanimivo je, da so jih obnavljali delavci bivšega mariborskega podjetja Hidromontaža. Blizu vrat je spomenik padlim sovjetskim vojakom med bitko za Berlin (leta 1945). Po slikanju bližnjih ambasad smo se sprehodili do muzeja voščenih lutk Madame Tussauds. Muzej je zelo znan po natančnih voščenih replikah zelo znanih oseb, naprimer: Barack Obama, Otto von Bismarck, Albert Einstein, Robbie Williams in številnih drugih. Jasno je, da smo naredili mnogo skupinskih slik z znanimi osebami. Po muzeju je sledil za mene veliki finale, obisk Legoland Discovery centra. Tam je postavljena velika Lego replika Berlina, vlakec, atrakcije in druge zanimive stvari. Ob treh popoldne smo odšli na glavno železniško postajo Berlin Hauptbahnhof. Postaje je prenovljena in ima zelo modern videz. V postaji smo imeli eno uro odmora za hrano in nekaj časa za nakupovanje spominkov. Polni svežih vtisov smo se hitro odpravili do avtobusa, ki nas je v dvanajstih urah pripeljal do šole v Miklavžu.

Izlet mi je bil všeč, ker smo v skupaj s prijatelji v zelo kratkem času videli veliko novih stvari, pa še vreme nam ni nagajalo.

Tilen Brodnik, 7. c

Že lani nam je učiteljica nemščine Ines Pečnik povedala, da bo v naslednjem šolskem letu organizirana ekskurzija v Berlin. Celoletno čakanje je bilo dolgo, ampak se je izplačalo, tako smo se v petek, 20. 9. 2013, odpravili na dolgo pot proti Berlinu, glavnemu mestu Nemčije. Pot je bila dolga in naporna, vendar smo po dvanajstih urah vožnje le prispeli tja.

V Berlinu smo se najprej odpeljali do Olimpijskega stadiona, ki se mi je zdel zelo velik in lep. Po poučnem in zanimivem zunanjem ogledu stadiona smo se odpravili proti berlinskemu živalskemu vrtu. V živalskem vrtu smo si ogledali različne živali. Videli smo slone, medvede, različne vrste opic, flaminge in še veliko drugih živali. Tam so imeli tudi velik akvarij z ribami, vendar si ga nisem imela časa ogledati. Živalski vrt se mi je zdel zanimiv, predvsem zaradi raznolikosti živali. Potem smo se odpravili po mestu in se ustavili v nedokončani cerkvi, kjer smo si ogledali razstavo o cesarju Wilhelmu I. Na poti

do avtobusa smo se ustavili še na znani postaji ZOO, za katero sem že slišala v knjigi z naslovom *Mi, otroci s postaje ZOO*. Pot smo nadaljevali s krožno vožnjo po mestu. Peljali smo se mimo Brandenburških vrat, ki stojijo na zahodnem delu nekdanjega razdeljenega Berlina, vozili smo se ob berlinskem zidu in videli še različne druge znamenitosti Berlina. Odpravili smo se na Potsdamerplatz, od koder smo odšli na Panoramapunkt. To je bila zelo visoka stavba, s katere smo si lahko ogledali Berlin od zgoraj. Vodič nam je ob ogledu pripovedoval zanimivosti tudi o berlinski univerzi in knjižnici. Prispeli smo do najznamenitejšega nemškega trga Alexanderplatz, kjer smo imeli dve uri in pol prostega časa. Dovolili so nam, da smo šli po nakupih in ker brez hrane ni šlo, smo odšli tudi v Mcdonald's, kjer smo se najedli. Po izteku našega prostega časa smo se odpeljali do hotela, v katerem smo prespali. Pred vstopom v hotel so nam razložili hotelska pravila, ki so bila stroga, vendar smo se jih držali. Po udobni namestitvi v sobah, smo imeli še nekaj časa za druženje na hodniku, ki so ga prekinile učiteljice. Povedale so, da moramo oditi v sobe in se odpočiti, kajti čakal nas je naporen dan. Naslednje jutro smo se odpravili na zajtrk in po zajtrku nas je avtobus odpeljal do spomenika, kjer so pokopani ruski vojaki. Nato smo se sprehodili do nemškega parlamenta. Ker smo bili v Nemčiji v času volitev, je bilo pred parlamentom veliko novinarjev. Po ogledu parlamenta smo si ogledali Brandenburška vrata, kjer smo se tudi slikali. Ko smo posneli skupinsko sliko, smo odšli na ogled muzeja voščenih lutk Madame Tussauds. V muzeju mi je bilo zelo zanimivo, saj sem se lahko slikala s slavnimi osebami, ki jih že od nekdaj želim spoznati. Preden smo se odpravili proti domu, smo odšli še v Legoland Discovery Center. Bilo je zelo zanimivo saj je bilo vse sestavljeno iz Legokock. Imeli so tudi 4D-kino, ki je bil zelo zanimiv. Odpravili smo se še na zelo veliko železniško postajo, kjer smo opravili še zadnje nakupe pred odhodom. Še zadnjič smo se sprehodili po Berlinu in se nato udobno namestili na avtobus. Spet nas je čakala dolga vožnja nazaj v Miklavž na Dravskem polju. Prispeli smo zgodaj zjutraj v ponedeljek, zato nas večina ni odšla v šolo, ampak naravnost v postelje. V Berlinu mi je bilo zelo lepo, zabavno, zanimivo in poučno. Naučili smo se veliko o Berlinu in njegovi preteklosti. Upam, da se še kdaj vrnem tja, ker je zelo zanimivo, lepo in veliko mesto.

Nina Pahič, 9. b

Fotografije: Ines Pečnik

DAN SEM PREŽIVEL NA EKO KMETIJI

Učenci šestih razredov smo se odpravili na eko kmetijo. Razmišljal sem, kako na takšni kmetiji pridelujejo zdravo prehrano in kaj pomeni eko kmetija.

Ko smo prispeli na Pohorje, nas je pričakal gospodar Marko, lastnik eko kmetije. Bil je prijazen, urejen, spoštljiv in tih. Predstavil nam je svojo družino in nato spregovoril o kmetiji. Sledil je ogled dreves. Povedal je, da v njihovem mešanem gozdu raste veliko zanimivih dreves, kot so bukev, smreka in macesen. Gospodarja sem vprašal, ali imajo tudi sadna drevesa. Razložil je, da imajo v sadovnjaku jablane, ki so redke in stare, slive in kutine. Nato smo si ogledali buče. Zdele so se mi posebne in majhne. So z Japonske in jih uporabljajo za okras. Po krajšem sprehodu smo se ustavili ob čistilni napravi. Ta je bila videti kot majhna mlaka. V njej je bilo veliko rastlin, žuželk ter drugih živali, kot so: kačji pastirji, črički, vodni drsalci, žabe in kače. Odpravili smo se v gozd in prišli do strmega travnika, kjer nam je gospodar povedal, da so včasih tam kosili travo na roke ali pa so se pasle krave ter pojedli vso travo. Pot nas je vodila do najdebelejše smreke na Pohorju. Nekateri pogumneži so se dogovorili in hoteli objeti to mogočno drevo ter izmeriti njeno debelino. Za ta podvig so potrebovali kar roke štirih dečkov. Sledil je ogled hleva, v katerem tokrat ni bilo krav, saj so te veselo uživale na paši, mulile travo ali počivale. Izvedeli smo, da njihove krave ne dajejo mleka, temveč jih imajo samo za pašo. Pozimi so lahko krave tudi zunaj in se prosto sprehajajo od pašnika do hleva. Hlev je bil urejen in čist. V bližnjem kokošnjaku ni bilo kokoši, saj so bile zunaj, je pa nam gospodar povedal, da jim je lisica lansko leto odnesla štirideset kokoši. Končno smo se odpravili v stiskalnico. Bila je ogromna in zdi se mi, da je na njej zelo težko delati. Vsako leto stisnejo veliko litrov soka. Nato smo se odpravili v klet, kjer smo videli veliko sodov za sokove in vino. Ker pridelujejo tudi kis, je ta vonj nekatere odgnal iz kleti. Odpravili smo se k hiši. Prijazna gospodinja nam je postregla z dobrim domačim pecivom, namazi in s sokom. Po obilni pogostitvi smo šli igrati razne športne igre.

Dan na kmetiji je hitro minil. Spoznal sem, da je življenje na kmetiji težko, a lepo, saj živiš z naravo. Če si priden, lahko prideláš vso hrano, ki jo lahko že takoj zaužiješ.

Gašper Pečnik, 6. a

OKTOBER

V oktobru so si učenci šestih razredov ogledali kulturne znamenitosti Maribora, devetošolci so se odpravili v pustolovski park v Osilnico, odvijal se je tabor za nadarjene. V oktobru je naš učitelj Marjan Veček dobil Šilihovo priznanje za svoje dolgoletno pedagoško delo.

TABOR ZA NADARJENE

Tabora za nadarjene učence se je udeležilo 24 učencev. V Domu Škorpion, kjer se je tabor odvijal, so v ospredje prišle ustvarjalnost, aktivnost in zavzetost učencev.

izdelovanje raket

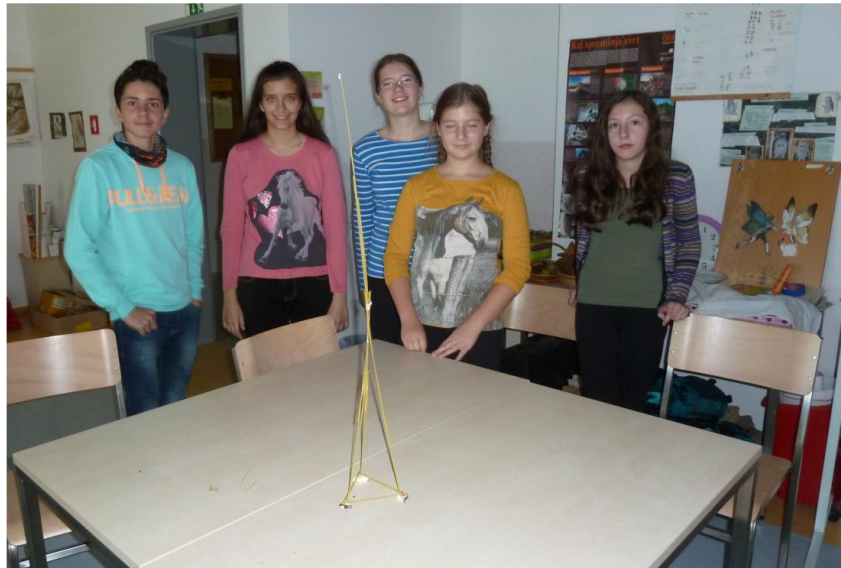
mediacija

likovna delavnica

gradnja stolpa iz špagetov

Jahanje

Fotografije:
Živa Krajnc

UČITELJ MARJAN VEČEK – DOBITNIK ŠILIHOVEGA PRIZNANJA

Gospod Marjan Veček je 4. oktobra 2013 na svečani podelitvi v Narodnem domu v Mariboru prejel Šilihovo priznanje za svoje dolgoletno ustvarjalno in uspešno ter vsestransko pedagoško delo. Že 34. leto svoje bogato znanje prenaša na mlajše generacije. Vse, kar dela, dela s srcem in zato so zanj vsi projekti, s katerimi se ukvarja, preplet dela in užitka. Učence vodi na poti raziskovanja, z njimi odkriva zakonitosti matematike, fizike, razvedrilne matematike in astronomije ter jih vodi na tekmovanja, na katerih dosegajo najvišja priznanja. Izvrstno premika šahovske figure. Pohvali se lahko z uspešnimi nastopi na mnogih turnirjih, tudi pod okriljem mednarodne šahovske zveze ICCF. Organizira šolska in področna tekmovanja, pripravlja različne materiale za spletne učilnice in vzpodbuja učence k učenju na drugačen način. Zaradi izjemne vesplošne razgledanosti, znanja, pravičnosti in doslednosti je med učenci in sodelavci zelo cenjen, spoštovanje pa uživa tudi zaradi svojih pozitivnih idej in hudomušnih misli, ki jih kar stresa iz rokava.

Med njegove uspehe se je zapisalo tudi sodelovanje na konferenci SIRIKT, na kateri sta s sodelavcem prejela bronasto priznanje za posebni računalniški program za poučevanje kemije. Vrsto let je sodeloval pri računalniškem oblikovanju šolskega časopisa MIK. Ob šolskih gradivih, ki jih je objavljajal na različnih portalih SIO.SI, so bila štiri izbrana »za nagrado meseca«.

Rad ima šport, zato ni naključje, da se je pred leti odločil za sodelovanje na maratonskem teku v Radencih. Z učenci se je udeležil olimpijskih in novoletnih tekov v Mariboru.

Velikokrat se poda v naravo, s fotoaparatom, s svojim zvestim sopotnikom, pa zabeleži prehojene poti in znamenitosti ter naravne lepote in posebnosti.

Velikokrat se poda v naravo, s fotoaparatom, s svojim zvestim sopotnikom, pa zabeleži prehojene poti in znamenitosti ter naravne lepote in posebnosti.

Odlikuje ga tudi izjemno bogat besedni zaklad in daleč naokrog je znan kot prijeten ter dober sogovornik. Ob srečanju z nami, mladimi novinarji, je pogovor začel tako:

»Dragi mladi novinarji,

tudi v davnih časih mojega sedmega razreda je bilo »novinarstvo« zelo cenjena šolska dejavnost, saj smo tudi mi na koncu šolskega leta izdelali glasilo. Žal sem pozabil, kako smo rekli tistim dvajsetim stranem, a še vedno mi je drag spomin, kako smo to delali. Zelo drugače, kot to počnete danes. Spomnim se svoje razredničarke Dragice, učiteljice slovenskega jezika, ki je najprej razdelila naslove, potem smo pisali, po pouku smo morali priti v učilnico četrtega »a«, kjer je bila tudi šolska knjižnica. Tja smo smeli samo tisti, ki smo napisali lep spis. Bili smo iz a in b oddelka, sošolci. Učiteljica nam je vrnila naše zgodbe, popravljene, z vejicami in velikimi začetnicami, s popravljenimi

domačimi besedami. Potem smo pisali. Ne na računalnik, kot to počnete vi, ne na pisalni stroj, ki ste ga morda še kje opazili. Pisali smo z roko na papir, ki je imel spodaj vijolično podlogo. »Lepo, brez napak, ne pacaj, še enkrat ...« je zahtevala razredničarka. Potem smo tisto vijolično podlogo (danes vem, da je bila to zrcalna slika mojega rokopisa) nesli na boben, pod katerega je učiteljica nalila dišečo modro ali rdečo kapljevino. Na pladenj je dala bele liste in dovolila, da smo vrteli ročico. Beli listi so drveli pod boben mimo tiste vijolične podloge in na drugi strani v škatli se je pojavljala ena za drugo vijolična kopija naših pisanj. Sošolke so smele tudi risbe narediti in z risbami se je dogajalo enako. Potem smo vse skupaj zlagali po straneh in z jeklenimi sponkami speli v desnem zgornjem kotu. Kakšni važiči. Kaj smo naredili. Naši starši so bili tega tako veseli, da se v »škatli spominov« moje mame še vedno skrivata dva takšna izdelka.

Če ste pazljivo brali moj uvod, ste lahko opazili v našem glasilu »eno pomanjkljivost«. Vi ste pogumno stopili do svojega učitelja in mu povedali svojo željo. Tudi mi smo takrat imeli radi svoje učitelje, smo jih ubogali in zaupali v njihove odločitve, ampak ... ga ni bilo junaka, ki bi stopil do ravnatelja, ki je imel rad moto cross, da bi ga prosil za sodelovanje in pogovor. Tudi učiteljica tega ni izzivala. Bili so drugi časi.«

Zanima nas, kako ste se počutili, ko ste sprejeli to priznanje.

»Gustav Šilih je bil slovenski pedagog, mladinski pisatelj in urednik. Rodil se je 31. julija 1893 v Velenju in umrl 24. novembra 1961 v Mariboru. Gospod Šilih je leta 1912 maturiral na učiteljski šoli v Ljubljani. Nato se je strokovno izpopolnjeval na Dunaju, v Ženevi in Zagrebu, kjer je na Višji pedagoški šoli diplomiral iz pedagogike, psihologije in nemščine. Neprecenljivo delo, ki ga je ustvaril na področju šolstva, nas mora učence, starše in učitelje vzpodbujati, da naredimo nekaj več, ko smo prepričani, da smo naredili vse prav.

Glede na to, da se dogodek odvija že krepko po začetku šolskega leta, sem dneve pred tem mislil na to, kaj bomo delali v razredu. Ponedeljek kasneje je bila slika ista. Po programu se bomo učili to, reševali bomo takšne naloge. Tisti večer, tam Je bil drugačen Sedel sem ob Tonetu Partljiču, ki je bil slavnostni govornik, v bližini gospe Vere Bevc, predstojnice Zavoda za šolstvo v Mariboru, med kolegi, ki so prav tako prejeli zaupanje svojih sodelavcev. Povezovalc programa je skušal s pomočjo harfista prešchipniti tisto napetost, ki vlada v dvorani ob takšnih prireditvah. Na odru sem bil preveč naravoslovno realen. Videl sem nasmejane kolegice levo in desno, bleščeče luči v temni dvorani, iz katere je prihajal aplavz. Za ozvočenjem so se slavnostni govori slišali kot tisto brenčanje poletnih komarjev, ko odpreš okna in pozabiš ugasniti luč. Saj je fizikalno to realno, ker bi drugače mikrofoni sprejemali zvoke svojih zvočnikov pa bi vse cvililo in piskalo. Vse skupaj je postalo lepo, prijetno, čarobno, normalno, razumljivo, življenjsko, ko so nas spustili z odra in s protokola. Med sodelavke in sodelavce. K bližnjim, ki so utegnili priti v dvorano.«

Kdo vas je navdušil za poklic učitelja in za poučevanje matematike ter fizike?

»Za poklic učitelja so me navdušili učenci Osnovne šole Bogdana Tuška v Miklavžu na Dravskem polju, matematiko in fiziko mi je namenil »stari jugoslovanski dinar«.

Ste se spogledali? Kaj je povedal? Ja, res je čudno, meni pa še danes zabavno, če se spomnim tistih dni.

V tisti generaciji sedmo- in osmošolcev sem veljal za šolskega piflarja. Verjetno sem najmanj užival pri telovadbi, čeprav smo mulci dnevno igrali nogomet na male gole do šest, za športne dneve atletike, pohodov, sankanja pa si nismo izmišljali, da nas »boli trebušček«. Prihajali so dnevi, ko se bo treba nujno vpisati nekam v srednjo šolo. Danes se najbolj spomnim spisov pri slovenščini in angleščini: Ko bom velik, bom, Moj poklic, Moj vzornik, My first job, What I want, Seveda se mi ni sanjalo, da naše učiteljice zbirajo podatke o tem, kaj si želimo. Prepuščal sem se domišljiji in vsem tistim zgodbam, ki sem jih prebral v šolski knjižnici, iz katere sem vsak teden nosil domov tri ali štiri knjige. Bil bi pilot vojaškega letala, bil bi navigator Galeba, bil bi urar, bil bi policaj, bil bi strojevodja lokomotive za vlak preko Andov in Skalnega gorovja, bil bi astronaut za Apollo na Luno, bil bi risar stripov o Zvitorepcu, bil bi Kaj bi že bil? Bil bi Dragan Džajić (takrat najboljši nogometaš Crvene Zvezde) in bi igral za Dinamo Zagreb, za New Castle United, za Borussia Moenchengladbach (takrat ob Realu, Ayaxu in Benfici, za nas mulce s podeželja, sanjski klubi). Danes se z vpisi v srednjo šolo ukvarja ekipa strokovnjakov, da se vse uredi, kot je prav, takrat pa je – mene, sanjača – ravnatelj poklical k sebi v pisarno. Nisva se pogovarjala, pokazal mi je stol, dal mi je pisalo, povedal, kaj naj pišem, naj nesem mami domov, da podpiše, naslednje jutro mu naj prinesem nazaj. V bistvu so vse moje sanje ob tem, kaj bi rad bil, padle v vodo, ker sem na koncu osnovne šole bil kratkoviden za »minus štirinajst«. Bom kdaj vozil avto ali nikoli?

Srednja šola je bila podobno piflarska pravljica. Prišel je dan za vpis na univerzo. Športno vzgojo sem »odmislik«, v glasbeno vzgojo sem dvomil, drugače pa bi študiral vse, saj je vse zanimivo in čudovito. So rekli: »Ne moreš! Odloči se!« Sem iz žepa potegnil dinar, ga vrgel pod strop, ujel in rekel: »Številka matematika, grb zgodovina!« Še danes se spomnim sošolke Slavice, ki me je nadrla, da se življenje tako ne ureja. Padla je številka. Študiral bi fiziko s kemijo ali kemijo s fiziko. Takrat to ni šlo. Prišel sem v Miklavž na Dravskem polju. Ko sem opazil, da Stojan, Tomaž, Tonček, Alenka, Sabina, Valerija, Simona, Janja, zares želijo delati to, kar od njih, kot učitelj, pričakujem, sem začel rasti z njimi, vedel sem, da je moje delo smiselno in ima cilj. Velikokrat mi povedo, da moram učence motivirati, da se učijo, mene so »miklavški učenci« naučili, da naredim nekaj več, ker opazim, da si oni to želijo.«

Učence ste navdušili tudi za šah.

»Bil je prvi jesenski dan, ko sem stopil v ravnateljevo pisarno. Seveda takrat niso obstajali izbirni predmeti. Aktualni so bili krožki. Ko sva se vse pogovorila, je padlo vprašanje: »Kateri krožek boš vodil?« Mlad, zagnan učitelj bi imel matematični, fizikalni krožek, geometrijsko risanje, poskuse v naravi, odbojko, mali nogomet, Končala sva pri šahovskem krožku, ker ima učitelj Zdenko prometni krožek, mlade modelarje, radioamaterje pa bi šah dal nekomu drugemu. Tri leta kasneje mi je mlade šahiste v Miklavžu na Dravskem polju podobno predala sodelavka Sonja. Koliko šaljivega in resnega bi se dalo povedati o »tem miklavškem šahu«. Vsaj meni je bilo komično tisto leto, ko smo morali na področno tekmovanje v Poljčane in smo se vrnili s petimi pokali.

Ravnatelj sem povedal, da potrebujemo kombi, saj nas gre šestnajst. »Marjan, naredite selekcijo!« mi je predlagal. Jaz pa njemu: »Saj sem jo. Gre nas samo šestnajst od 54 učencev, ki obiskujejo krožek.« To so bili časi za spomine. Naša šola, Miklavž na Dravskem polju, je bila druga, četrta, peta, šesta na državnih prvenstvih, potovala je na mednarodna srečanja Alpe Adria v Celovec in Beljak, v Fuerstenfeld, v Pulo. Organizirali smo šahovske tabore. Med njimi je, meni osebno, eden ostal v trajnem spominu. Najmočnejše šahovske šole so v Rusiji. Danes lahko na Olimpijadi Rusija igra s štirimi ekipami.

Že takrat je bila »znanstvena fantastika« v šahovski partiji premagati Rusa. Na tisti tabor pa je prišel Rus. Pobič, star šest ali osem let, ki na večernem turnirju igra prvo partijo z mano. Izgubi.

Ne znam povedati, koliko let po tem smo se še smejali na ta račun, da sem eden redkih Mariborčanov, ki je v prvi in edini partiji premagal Rusa.«

Veliko se ukvarjate z računalnikom.

»Premalo. V urejevalniku besedil in razpredelnic urejam naloge, ki jih morate učenci med šolsko uro reševati. S Slikarjem oblikujem mirujoče in gibljive slike, ki jih prikazujem v spletni učilnici. Na internetu brskam za podatki iz astronomije, fizike in matematike, za športnimi rezultati, podatki o vremenu, okolju. Spremljam tudi zapise o političnih situacijah in gospodarstvu. Ko pridejo minute, ki se imenujejo prosti čas, zaigram šahovsko partijo s kolegi iz Rusije, Nemčije, Brazilije, Španije, Japonske, Združenih držav. Pred dvema tednoma sem odigral partijo šaha z učiteljem matematike s Kapverdskih otokov. Uporabljam elektronsko pošto. Če zadnje vrstice seštejem in jih primerjam z zmogljivostjo modernih računalnikov, znam premalo, da bi izkoristil moč vseh tistih gigabajtov in gigahercev, ki so skriti v ohišju. Rad bi se naučil več, a za to bi moral dan trajati 32 do 36 ur. Kako zmogljivi so moderni računalniki, vam prikaže podatke, da so vsi računalniki skupaj, v ogromnem komandnem centru NASA, ko je v vesolje potoval Apollo 11, zmogli manj od, danes srednje cenovnega, prenosnika Asus, HP, Lenovo ali Toshiba.«

Z učenci ste se udeležili mnogih tekmovanj, s katerih ste prihajali s priznanji, tudi z najvišjimi.

»Ker tekmujete iz znanja matematike (Kenguru), logike, naravoslovja, tujega jezika, veste, da učitelji prinesemo tekmovalne pole, na katerih je logotip DMFA. Pred petnajstimi ali še kakšnim letom več se je oblikovala pisarna, ki danes pošilja tekmovalne naloge na vse slovenske šole, da bi zagotovila enake pogoje in enako zahtevnost za celotno generacijo tekmovalcev. Verjetno ste že sami opazili, da se tako zgodi, da bi učenci osmega razreda morali znati nekaj iz devetega razreda, da so decembra na polah vsebine, ki se jih bomo učili šele aprila. Čeprav je težje »priti zraven«, so naši učenci kljub temu osvajali srebrna in zlata priznanja iz matematike in fizike, astronomije in razvedrilne matematike. Meni v veselje so tiste iz fizike. Zakaj? Ker se večina učencev, staršev in učiteljev »pretvarja«, kako je to težko in nerazumljivo. Tudi zato, ker tekmovanje poteka v treh stopnjah in je še težje uspeti. Potem pride

drobna osmošolka, suhi osmošolec, ki tovrstne naloge rešuje kot sudoku (preprosto tako, da se vse ujema).«

Kako bi opisali svoja leta poučevanja?

»Če bi mi dovolili, da vam odgovorim s sličico, bi vam odgovoril s pisano havajsko ogrlico dobrodošlice. Vsako šolsko leto je pisano, kot trakci in rožice v tisti ogrlici, ter raznoliko, kot se razlikujejo ogrlice med seboj. Samo osrednja nitka se malo, komajda spreminja.

Tiste rožice v ogrlici ste učenci. Iz leta v leto drugačni. Prihajate kot otroci, odhajate kot mladenke in fantje. Z znanjem, ki ste ga zajeli kot vodo, z veliko čašo ali z odprto dlanjo, ter odnesli s seboj v novo življenje. Tisti pisani trakci v ogrlici so programi matematike in fizike, ki vsakih nekaj let doživljajo prenove. Takšne ali drugačne. Včasih vnašajo nemir, včasih veselje. Tista nitka, ki to vse drži skupaj, so učilnice, sodelavke in sodelavci, šolsko igrišče, ulica pred vhodom v šolo.

Seveda je bilo na začetku hudo, saj se je treba navaditi na toliko novega, drugačnega, neznanega. Potem so zdrvela zlata leta, leta, za katera bi rekel, da sam sebi uhajam. To je čas, ko je toliko vsega zanimivega vsaki dan, da ni časa niti pomisliti: »Joj, danes pa mi je zares dolgčas. Joj, danes pa mi zares ni.««

Se spomnite katerega dogodka iz šolskih klopi, ki se vam je še posebej vtisnil v spomin?

»Spomin je predalnik, v katerega se naložijo zgodbe iz različnih dni, z različnimi ljudmi, z veselimi in žalostnimi trenutki. Kateri predal naj odprem, ko pa je v vseh toliko žalostnih in zabavnih zgodb?

Naj se prah dvigne s sobote, 30. septembra 1995. S prijateljem Brankom sva v senci košate, orumenele češnje igrala šah, ko je vprašal: »Zakaj midva vedno igrava šah? Zakaj ne bi počela nekaj drugega?« Dvignil sem pogled s šahovnice in vprašal: »Kaj pa?«

»Lahko bi skupaj tekla na maratonu. Jaz grem jutri na Šmartno. Je tek 4 km po drči. Prvi, ki pride na vrh, dobi svinjsko kračo.«

»Jaz, da bi tekel? Se šališ? Do konca ulice, pa se bom zgrudil.«

»Saj nisem mislil zdaj. Morda bi šla maja na maraton v Radence.«

»Ja, to bi šlo. Sem za. Bom vadil.«

Naslednje jutro sem zlezel v kratke hlače in športne copate, pa na šolsko igrišče. En krog z največjo hitrostjo, ki jo zmorem, odmor, da pridem k sebi, drugi krog z maksimalno hitrostjo, še en odmor, tretji krog na polno in domov. Tri tedne. Nato sem normo dvignil na dva kroga in en sam odmor. Po dveh tednih sem imel stadiona dovolj, pognal sem se skozi gozd proti Rogozi in nazaj. O! To ni tako težko, kot je na začetku izgledalo. Potem sem si namislil še nekaj prog. Nekega dne so me učenke med matematiko vprašale:

»Tovariš, zakaj vsak večer tekate po Miklavžu?«

»Saj ne bi, pa me en prijatelj izziva na maraton v Radence.«

»Zares boste šli?«

»Seveda, sem mu dal besedo.«

Nabiral sem kilometre. Vsak dan deset do dvanajst, ne glede na vreme.

Nekega dne je v glavnem odmoru prinesla dnevnik Večer:

»Tovariš, prinesla sem vam prijavnico za maraton, če je niste videli.«

»O, super. Hvala.«

Kaj zdaj? Četudi sem še dvomil, ali lahko tečem maraton, zdaj ni bilo odstopanja. Pomislil sem: »Učenci, ki jih učim, spremljajo moje priprave. Ne smem jih razočarati. Grem!« In sem šel. Glede na izkušnje s treningov sem se zrinil med več kot tri tisoč dvesto tekači, v tretjo vrsto med Kenijce. »Naj drugi mene prehitevajo, si zvijajo gležnje in daljšajo pot.« 15. maja se je maraton začel ob 15.15. Temperatura je bila 28°C. Kmalu smo tekli v ravni vrsti, drug za drugim. Slišalo se je samo ploskanje športnih copat ob asfalt in pred drugim kilometrom smo že tekli med njivami in grmovjem. Tistih Kenijcev ni bilo več videti, bili so daleč naprej. Deseti kilometer sem končal po 45 minutah v Radgoni.

Vročina. Vode. Klop v parku, da se spočijem. Ne bom več. Ne morem. Joj, ne. Moram. Saj sem v Avstriji. Brez denarja, brez potnega lista, brez dokumentov. Športna oprema in štartna številka. Moram naprej. Moram vztrajati. Vsaj do mejnega prehoda Gederevci. Končno sem na naši strani.

Takrat je pred mano tekkel dedek. Visok in suh. Sedemdeset let. Nekaj na njem je enakomerno utripalo »beep, beep«. Sledil sem mu. Imel sem ga za motivacijo. Pri eni od miz ob cesti mi je drobna punčka ponudila vodo. Z nasmehom in vprašanjem: »Strijc, ka vi tu bejžite?« Med tekom sem želel popiti tisto vodo iz domačega vodnjaka. Imela je okus zemlje. Nič. Sem jo uporabil za polivanje po glavi in hrbtu. Še naprej sem poslušal ploskanje športnih copat ob asfalt in si želel, da bi za naslednjim ovinkom bil cilj. Končno sem zaslišal glavnega napovedovalca, ki je omenil Heleno Javornik. Obrnil sem se, trideset metrov za mano je tekla ženska. Pomislil sem:

»Četudi si Helena Javornik, me v zadnjih sto metrih ne boš prehitela.«

Stisnil sem zobe, se pognal proti cilju, mimo odra z ozvočenjem. Na odru je za mikrofonom Helena Javornik razlagala, zakaj ni mogla teči na tem maratonu. Kriza. Na koncu te zgodbe je ostala, na polički regala, štartna številka »693 maraton Radenska«. V ponedeljek je namesto računanja površin prizem ura matematike postala klepet o maratonu v Radencih. Da se je potrdilo, da je učitelj držal besedo in tekkel.«

Pravijo, da so bili učenci včasih drugačni, kot smo mi danes. Ali trditev drži?

»Učenci so vsako leto drugačni od tistih pred letom dni. Ene generacije se rade učijo, druge nočejo delati domačih nalog, tretje so pripravljene sodelovati v vsaki šolski akciji, četrte se ne da prepričati, da so športni dnevi nekaj prijetnega. Morda se moderne generacije najbolj ločijo od prejšnjih po tem, da so se, ob starših, navadile lagodja, da raje ždijo doma v sobi ob računalnikih in televizorjih, ki jemljejo čas za zastarele medije, kot je dobra knjiga, zanimiva revija, družabna igra, vožnja s kolesom in neskončen pogovor s prijateljem. Če greste ven, je to kino s kokicami, pica s fanto, McDonalds z goro krompirčka in ledeno kokakolo ter s tipkanjem po mobitelu. Ali pa ste obremenjeni z glasbeno šolo, s športom, ki ga morate vsakodnevno vaditi v

telovadnici ali na igrišču, s tečajem tujega jezika ali računalništva. Spremembe šolskih programov so vas drugače obremenile, kot so zaposlovale vaše starše.«

Kako preživljate prosti čas?

»Če je prosti čas čas, ko si sami izbiramo dejavnosti, potem se mi dogaja, da ga imam premalo, ali da izbiram preveč različnih dejavnosti. V roke rad vzamem dobro knjigo. V zadnji polovici leta sem uspel prebrati knjige Fridericka Forsytha Kobra, Raymonda Khourya Zadnji Templjar, Davida Globinsa Križarjevo zlato in Dana Browna Inferno. Pogosto me pritegne dober film, a pri teh se praviloma odločam za starejše, zgodovinske filme, kot so Ben Hur, Aleksander Veliki, Kleopatra ali Helena iz Troje. Od novejših filmov me je pritegnil The Looper. V poznih nočnih urah me lahko zapelje poslušanje starejših popevk. Precej časa mi vzamejo prijatelji šaha, ki sem jih spoznal preko interneta, saj se dobivamo na različnih turnirjih. Rad grem na Pohorje, Boč, Donačko goro in Veliko Planino.«

Radi potujete? Kateri kraji so se vam še posebej vtisnili v spomin?

»Moja potepanja težko uvrstim med potovanja, saj slednja zahtevajo nakup vozovnic tri, štiri tedne prej, ko se gre na pot, tlačenje oblačil in druge krame v kovček. Najbolj pogosto zjutraj pograbim nahrbtnik in sem čez dve uri v Gradcu, Ljutomeru, Ljubljani, Velenju, Celju, ... kjer se da vedno videti nekaj lepega. Katedralo, stari grad, pozabljene palače, zanimive muzeje, ... S kovčkom in vozovnicami sem potoval v Grčijo, Dalmacijo, Srbijo, Švico, Francijo. V mojem elektronskem dnevniku je naštetih 43 mest, v katerih sem prehodil 10 km in več. Med njimi bi izbral švicarsko Ženevo, kot čudovito mesto. Tudi v Neuchatel in Grindelwald bi se še vrnil. Fascinanten je Monaco.«

Kaj bi svetovali mladim?

»Vzemite si čas za dobro knjigo, vsaj enkrat na teden najдите čas za šport za zdravje ter pozabite, da obstajajo mobilni, računalniki, televizorji. Hlepite po znanju, saj je to edino bogastvo, ki vam ostane vse življenje. To je zakladnica, ki je nikoli ne morete napolniti do konca in v njej vedno najdete nekaj presenetljivega. Predvsem pa bodite mladi.«

Spoštovani gospod učitelj,

iskreno vam čestitamo za prejeto Šilihovo priznanje. Zahvaljujemo se vam za zanimiv klepet in za prijetne misli, ki ste jih delili z nami. Želimo vam uspešno delo tudi v prihodnje, predvsem pa, da bi še vedno radi prihajali med nas, z nami delili dobro voljo, dobronamerne misli in nasvete ter da bi nas še naprej bogatili s svojim znanjem.

Maša Pogorelec, 7. c, Tonja Čižič, 7. c, Larisa Beranič, 7.b, Tilen Brodnik, 7. c, Mia Markuš, 7. b, Kevin Korošec, 9. a, Boštjan Čander, 9. a, Nejc Hojski, 9. a
Mentorica: Marija Kolarič

NOVEMBER

V novembru so učenci od šestega do devetega razreda so razmišljali o mladih in družbi. V Hočah je bila tržnica poklicev, na kateri so devetošolci in osmošolci lahko pridobili prve informacije o srednjih šolah. Ob koncu meseca pa so učenci v ustvarjalnih delavnicah skupaj s starši ali starimi starši ustvarjali za decembrski bazar.

MLADI IN DRUŽBA

Kulturni dan Mladi in družba se je za učence 6. a razreda pričel kot normalen pouk. Zbrali smo se v matični učilnici in se pogovorili o našem dnevu. Po pogovoru smo se odpravili v telovadnico na predstavo Društva za boljši svet. Predstava je bila zelo zanimiva. Trajala je slabo uro, a se ni vlekla. Govorila je o mladih učencih, ki so spoznavali resničen svet, ki so ga spremenili. Pri predstavi so za trenutek sodelovali naključno izbrani učenci naše šole. Po odlični predstavi je sledila malica in glavni odmor. V drugem delu dneva nas je obiskala bivša učiteljica razrednega pouka, ki je imela enourno predavanje o sreči in o ljudeh. Ob koncu pouka smo izdelovali ladjice iz odpadnega papirja za ljudi umrle v drugi svetovni vojni. Osebnost se mi je kulturni dan zdel zanimiv, saj smo razmišljali o resničnem življenju in bili smo ustvarjalni. Če bi lahko, bi ta dan še kdaj ponovila. Rada pa bi se zahvalila igralcem in učiteljici, saj so nam polepšali dan.

Manca Šerbinek, 6. a

Učenci 6., 7., 8. in 9. razredov smo imeli kulturni dan, na katerem smo razmišljali o vplivu družbe na mlade. Najprej smo si v jedilnici šole ogledali razstavo fotografij z naslovom Nedotakljivi in ob njej spoznavali ljudi, ki ne tožijo zaradi svoje lastne usode, čeprav jim življenje ni prizanašalo in jih je na svoj način zaznamovalo. Nekateri so na invalidskih vozičkih, drugi brez rok, prstov, nekateri so premagali hude bolezni ..., a kljub temu so pri svojem delu zelo uspešni in so večni zmagovalci. Učiteljica Katja Zobec je ob razstavljenih fotografijah predstavila življenjske usode teh ljudi, ki vztrajno potujejo skozi življenje in z dobro voljo premagujejo ovire. Njeno predavanje je bilo zelo zanimivo in vsi smo jo poslušali. Tudi tisti, ki navadno ne znajo molčati. Razstava je v nas vzbudila različne občutke in ob njih smo se začeli zavedati vrednosti lastnega življenja. Občudovali smo ljudi, ki jih v življenju vodijo cilji, želje ... in te znajo uresničevati. Nato smo se odpravili v telovadnico, kjer smo si ogledali predstavo v izvedbi Društva za boljši svet z naslovom Otroški parlament. Igralci so nam povedali, da imamo vsi možnost izboljšati in spremeniti svet. Pri tem je pomembno, da pri premagovanju težav iščemo prave rešitve in da pomagamo drug drugemu. Po predstavi smo odšli na malico, nato pa smo imeli ustvarjalne delavnice. Z nami je najprej čas preživela igralka iz Društva za boljši svet, ga. Bojana. Z njo smo se pogovarjali in razmišljali o pomenu družine, prijateljev, narave in pravih življenjskih odločitvah. Nato smo ustvarjali v ustvarjalnih delavnicah, kjer so nastajali zanimivi izdelki, in se pogovarjali z našo razredničarko. Ogledali smo si še film Zofija 13, zgodbo o deklici, ki ni zdrava, a izžareva neverjetno energijo in osrečuje ljudi okoli sebe. Ta dan je bil zelo poučen in zanimiv. Veliko smo se pogovarjali, ustvarjali in marsikaj spoznali.

Špela Žgajner in Emina Aziri, 8. a

TRŽNICA POKLICEV

Teden pred tržnico poklicev smo vsi v razredu dobili vabila na tržnico poklicev. Ker sva že v 8. razredu in se bova naslednje morali vpisati v srednjo šolo, sva se odločili, da greva pogledat.

Ela: Ko je napočila ta sreda, sem se na tržnico poklicev peljala z Danajo in mojo mamo. Skupaj smo zbirale letake za srednje šole. Kasneje se je nama z Danajo pridružila še Zala.

Zala: Prišla sem s svojo mamo in pol ure zamudila. Ko sem prišla tja, sem srečala Elo in Danajo. Še enkrat smo šle skupaj mimo vseh stojnic, na katerih so se predstavljale srednje šole. Bilo je veliko šol, zato smo rabile veliko časa, da smo si ogledale vse stojnice. Nekateri šole so poleg prospektov delile tudi druge stvari, kot npr. CD-je, ravnila, obeske za ključke in celo piškote. Nekateri so bili zelo prijazni in niso nehali govoriti. Predstavniki večine šol so mislili, da smo že učenke 9. razreda, saj smo zelo velike za svojo starost. Poskušali so nas prepričati, naj se vpišemo na njihovo šolo, nekateri celo tako, da so nam povedali da nimajo fizike.

Ela: Moja mama se je celo pošalila: »Fizike ne bo, službe pa tudi ne.«

Tržnica poklicev je bila zelo zanimiva, najbolj pa so jo popestrili (vsaj za Zalo) piškoti iz slaščičarske šole. Ampak še vedno ne veva, kam bi šli.

Zala Mohorko in Ela Viher, 8. a

USTVARJALNE DELAVNICE

starši, babice in dedki učencev 1. b razreda

izdelki

straši, babice in dedki učencev s podružnične šole v Dobrovcah

Fotografije:
Edita Grašič,
Vesna
Kramberger

DECEMBER

V praznični mesec smo vstopili z Miklavževanjem in ga končali z obiskom dedka Mraza.

MIKLAVŽEVANJE

Letošnje Miklavževanje je bilo zelo zanimivo. Učenci so ga poimenovali Narobe svet. Prireditev je trajala uro in pol. Točke so bile zelo zanimive in zabavne. Imeli smo dramske, pevske in plesne točke.

Ravnateljica nas je z uvodno besedo odpeljala v narobe svet. Na prireditvi so nastopili učenci šole, pridružile pa so se nam tudi mažoretke. Prvošolci so nastopili s plesno točko Gremo mi na morje, tretješolci so zrecitali Narobe abecedo, četrtošolci so zapeli Kekčevo pesem in Mi se imamo radi. Petošolci, ki obiskujejo dramski krožek, so nastopili z igro Narobe Božiček. Igra se je dogajala poleti, ob koncu šolskega leta, ko je Božiček s svojim spremstvom obiskal otroke in od njih želel darila. Sedmošolci so se nam pridružili z dramskim nastopom Rdeča Kapica. Do zapleta je prišlo, ko je volk hotel pojesti Rdečo Kapico, a ga je ona ustrelila. Športniki osmega in devetega razreda so zaplesali na pesem Gam gam style. To je bila ena izmed najboljših točk na prireditvi. Med prireditvijo sta zapela mladinski in otroški pevski zbor. Po prireditvi smo se odpravili na šolski bazar, kjer smo si lahko kupili veliko lepih izdelkov in se posladkali in kaj popili. Miklavževanje je bilo čudovito, učenci so se potrudili tako kot tudi učitelji. Najbolj nama je bila všeč plesna točka Gam gam style, saj so nastopajoči v ta nastop vložili največ truda in pozitivne energije.

Barbara Drevenšek in Manca Šerbinek, 6. a

OBISK DEDKA MRAZA

Fotografije: Ksenija Detiček

JANUAR

MALE SIVE CELICE

V januarju je na RTV Slovenija v Ljubljani potekalo snemanje oddaje kviza Male sive celice. Pred televizijskimi ekrani je svoje znanje pokazala ekipa sedmošolcev.

Na prvem snemanju kviza Male sive celice, v sredo, 15. 1. 2014, na RTV Slovenija v Ljubljani so pred televizijskimi kamerami svoje znanje pokazali Simon Ploj, Tilen Brodnik in Rok Pahič. V znanju so se pomerili z ekipo OŠ Puconci in zmagali ter se uvrstili v nadaljnje tekmovanje.

V drugem snemanju oddaje kviza Male sive celice se je naša ekipa sedmošolcev pomerila z ekipo iz OŠ Grm Novo mesto. V izenačenem in napetem dvoboju je bila uspešnejša ekipa iz OŠ Grm.

Vsem našim tekmovalcem iskreno čestitamo za prikazano odlično znanje na regijskem predtekmovanju in snemanju oddaje Male sive celice na RTV Slovenija v Ljubljani.

S svojim prikazanim znanjem so se uvrstili med 16 najboljših ekip v Sloveniji.

Fotografije in besedilo:
Metka Lovišček

FEBRUAR

V februarju smo s proslavo obeležili slovenski kulturni praznik, trije učenci so sodelovali v oddaji »1, 2 oder 3« na nemški televiziji ZDF, večina sedmošolcev se je odpravila v šolo v naravi.

OBELEŽENJE KULTURNEGA PRAZNIKA

Učenci šestih razredov smo imeli ob kulturnem prazniku interdisciplinarni dan, ki je potekal v petek, 7. 2. 2014. Razdelili smo se v šest skupin, in sicer: v tehnično, glasbeno, zgodovinsko, plesno, kuharsko in dramsko skupino. V glasbeni skupini so izdelovali ropotuljice, v tehnični so izdelovali panjske končnice, v plesni skupini so spoznavali ljudske plese, v zgodovinski skupini so šivali, kvačkali ipd., v kuharski skupini so nam postregli z ljudskimi jedmi in v dramskem krožku so se pripravljali za igro, ki so jo predstavili na proslavi.

Na proslavi sta nas napovedovalka in ravnateljica s svojim govorom spomnili, kaj je kultura. Nato je sledil nastop plesne, glasbene in dramske skupine. Predstavili so se tudi učenci recitacijskega krožka, ki so zrecitirali in odigrali eno od Prešernovih pesmi. Misli, da je pomembno, da se spomnimo svoje kulture.

Manca Šerbinek in Barbara Drevenšek, 6. a

»1, 2 ODER 3«

Na snemanje oddaje »1, 2 oder 3« v München je naše učence že četrtič povabila nemška televizija ZDF. Prvi dan smo popoldan izkoristili za ogled mesta München, vodnega sveta Sea Life in vožnjo s podzemno železnico. Zvečer smo bili povabljeni na večerjo v bližnjo restavracijo »Alter Wirt«, kjer smo spoznali tekmovalce iz Nemčije in Avstrije. Naslednje jutro so nas peljali v studio ZDF, kjer so v garderobi na nas čakale rdeče majice z imeni, ki jih dobijo udeleženci oddaje. Snemanje je bilo pravo doživetje. Najprej so nas naličili in uredili pričeske, nato smo imeli vajo, v kateri so nam razložili pravila. Voditelja Eltona smo spoznali šele tik pred snemanjem. Naše sodelovanje v oddaji je bilo uspešno, osvojili smo drugo mesto, ki smo ga delili z Nemci. Tik pred oddajo smo izvedeli, da je tokrat glasbena tema: orkester.

Besedilo in fotografije: Ines Pečnik

SEDMOŠOLCI V ŠOLI V NARAVI

VTISI IZ ŠOLE V NARAVI

V ponedeljek, 17. 2. 2014, smo se učenci 7. razredov odpravili v šolo v naravi. Pot ni bila predolga, trajala je približno dve uri. Med potjo mi ni bilo dolgčas, saj sem poslušala glasbo.

Ko smo prispeli v Center šolskih in obšolskih dejavnosti (CŠOD) Peca, smo se razdelili v sobe in odšli na kosilo. Po kosilu smo se odpravili na smučišče. Bila sem nervozna, saj že nekaj let nisem smučala. Po prihodu na smučišče smo si obuli smučarske čevlje, vzeli smuči in se odpravili po stopnicah, ki so vodile na smučišče. Pot se je vlekla. Ker smo imeli obute smučarske čevlje, je bila pot še težja. Smuči so postajale vedno težje. Ko smo končno prispeli na smučišče, smo se že vsi veselili smučanja. Učitelji so nam dali napotke, da se tisti, ki znamo smučati, postavimo na eno stran, in si nadenemo smuči, ostali pa naj s smučmi še nekoliko počakajo. Bila sem v dvomih, zato sem se odločila, da bom odšla na preizkus, ki so ga opravljali tisti, ki so znali smučati. Ko sem hodila proti vrhu hriba, me je bilo strah. Čakala sem v vrsti in razmišljala, da bi se raje spustila nazaj in se priključila začetnikom. Ko sem bila na vrsti za spust, sem si samo želela, da ne bi padla, kajti sneg je bil zelo neprimeren za smučanje. Spustila sem se, srce mi je razbijalo sto na uro. Do konca sem prismočala brez padca, bila sem vesela, saj mi je uspelo. Ko sem se s sidrom peljala proti vrhu, mi ni bilo več žal, da sem šla na preizkus, saj so se začetniki vlekli preko smučišča s palicami.

Bilo me je strah, da bom padla in si kaj zlomila, ampak je bil sneg zelo moker in se nisi mogel peljati z visoko hitrostjo. Ko sem drugič prismočala do cilja, me ni bilo več strah. Z veseljem sem smučala do konca tedna.

Maša Pogorelec, 7. c

MAREC

V marcu se je naša šola spremenila v šolo gostiteljico, saj so nas obiskali partnerji projekta Comenius. Ob zaključku Prežihove bralne značke pa smo gostili pisatelja Primoža Suhodolčana. Učenci izbirnega predmeta vzgoja za medije so si ogledali prostore radia Center.

OBISK PARTNERJEV PROJEKTA COMENIUS

Leo v Evropi je mednarodni Comenius projekt. Vanj smo vključeni dve leti. Sodelujemo s šolami s Finske, Danske, Nemčije, Estonije, Luksemburga, Italije, Španije in Poljske. V tem projektu spoznavamo kulturo in tradicijo teh držav. Z vrstniki se bomo družili na skupnem srečanju v Luksemburgu v mesecu maju in preko videokonferenc.

Letos je vsaka sodelujoča šola pripravila predstavitev šole, kraja in države na spletni strani projekta. Predstavili bomo pomembne osebnosti iz naše zgodovine. Naše prijatelje po Evropi bomo seznanili s tradicionalno hrano. Učili jih bomo tradicionalnega plesa in pesmi. Prav tako se bomo tudi sami učili tradicionalnih plesov in pesmi drugih držav.

Tinko ste že spoznali? Tinka je naša maskota. Vsaka šola ima svojo miško ali miškolina. Glavna miš je Leo, ki je Tinko že obiskal letos. Leo potuje po vseh partnerskih šolah in prinaša uganke za otroke. Te uganke smo reševali tudi na naši šoli. Lea smo povabili na pomembne dogodke, ki so se med njegovim obiskom dogajali na naši šoli. O njegovih dogodivščinah smo sproti pisali blog. Tako so bili naši prijatelji po Evropi vedno obveščeni, kaj pomembnega se je dogajalo pri nas.

V mesecu marcu je na naši šoli potekalo srečanje koordinatorjev in drugih učiteljev partnerskih šol. Udeležilo se ga je 23 učiteljev. Srečanje je trajalo pet dni. Sreda je bila namenjena prihodu in nastanitvi. V četrtek smo učitelje pozdravili s kratkim kulturnim programom. Ta dan je bil namenjen sestanku, na katerem je bilo predstavljeno dosedanje delo. Veliko časa je bilo namenjenega poteku majskega srečanja – Vrh mladih v Luksemburgu.

V petek so tuji učitelji prisostvovali dvema urama pouka na vseh VIO. Po glavnem odmoru pa smo se odpravili do občine, kjer so nas sprejeli gospod Potrč, gospa Tušek in gospod Grahornik. Skupaj smo se odpravili po Miklavžu. Učitelji so si popoldan ogledali Ptuj. V soboto sta goste učiteljici Leonida in Špela popeljali na ogled Postojnske jame in našega glavnega mesta. Naša pokrajina jim je bila zelo všeč.

V času obiska se niso družili samo učitelji, ampak so tudi učenci popeljali tuje učitelje po šoli in se z njimi pogovarjali. Srečanje je bilo nepozabno.

SPLETNA STRAN: <http://www.leo-in-europe.eu/>

LEOV BLOG NJEGOVEGA POTOVANJA PO PARTNERSKIH ŠOLAH lahko berete na spodnji povezavi: <http://leo-in-europe.blogspot.com/>

Besedilo in fotografije:
Špela Mesarič

OBISKALI SO NAS UČITELJI DRUGIH DRŽAV

V četrtek in petek so nas obiskali učitelji iz drugih držav. V četrtek zjutraj smo odšli v jedilnico, kjer so učenci sedmega razreda zaigrali predstavo Trije prašički, tretješolci, četrtošolci in petošolci pa smo za konec zapeli Kekčevo pesem.

V petek smo imeli prvo uro SLJ. Odšli smo v mediacijsko učilnico. Tam smo učencem 1. c zaigrali zgodbo Polonce Kovač z naslovom Težave in sporočila psička Pafija. Gledala sta nas tudi učitelja, ki sta govorila angleško. Drugo uro smo imeli LUM. Slikali smo in gledale so nas učiteljice s Poljske in iz Luksemburga. Bilo je zelo zanimivo.

Nina Gvardjančič, 3. c

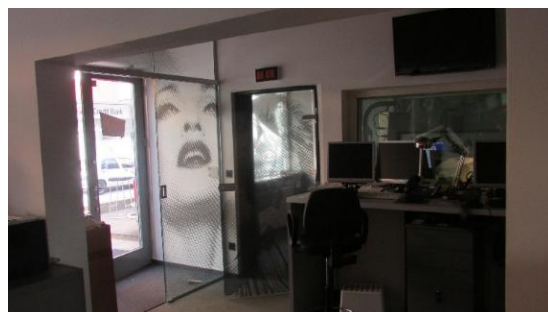
V četrtek, 20. 3. 2014, so nas obiskali učitelji iz drugih držav. Zjutraj smo odšli na prireditev. Ob koncu prireditve smo zapeli Kekčevo pesem. V petek, 21. 3. 2014, smo odšli v mediacijsko učilnico, kjer smo učili prvošolčke. Prvošolčke smo učili pravljico Težave in sporočila psička Pafija. Drugo uro smo imeli LUM v naši učilnici. V učilnico so nas prišle gledat učiteljice iz Luksemburga in s Poljske. Slikali smo manekenke in manekene s primarnimi in sekundarnimi barvami. Ko se je likovna umetnost končala, so tudi učiteljice odšle.

Tinkara Kodrič, 3. c

OBISK RADIA CENTER

Najboljši del izbirnega predmeta so obiski radijskih postaj na območju Maribora. Tokrat smo si ogledali Radio Center. Sprejela nas je prijazna Andreja Koren, urednica dnevnega programa in tudi voditeljica vikend programa.

Spoznali smo radijski studio in delo moderatorja na radiu. V studiu je bila Tamara Turk.
Besedilo in fotografije: Ines Pečnik

APRIL

V mesecu aprilu smo organizirali noč branja, ob svetovnem dnevu zemlje smo izvedli eko dan, pripravili prvi samostojni koncert pevskih zborov, nekateri učenci so odšli na EU-vikend v Kranjsko goro, učenci izbirnega predmeta pa so si ogledali televizijske hiše POP TV, KANAL A in RTV Slovenija.

NOČ BRANJA

Noč branja je potekala pod naslovom Potujem po svojem svetu. Letos je bila še toliko bolj zanimiva, ker smo povabili še učence iz OŠ Dušana Flisa Hoče in tako ob druženju s knjigo spletili tudi nova prijateljstva.

Ura je bila šest in počasi smo se začeli zbirati pred OŠ Miklavž na Dravskem polju. Ko nas je večina že prišla, smo si lahko šli izbrat učilnice – spalnice. Kmalu smo bili že nameščeni na svojih blazinah, začeli smo brati. Brali smo eno uro, nato izvlekli barvne lističe in odšli na večerjo. Ko smo se pošteno najedli, smo se zbrali v mediacijski učilnici. Knjižničarka nam je začela pripovedovati pravljico z naslovom Slavec znanega pravljicarja Hansa Christiana Andersena. Z zgodbami smo popestrili noč in se družili.

Lara (OŠ Dušana Flisa Hoče)

Po knjižničarkinem pripovedovanju pravljice so nam učiteljice povedale, da imamo skrivnega gosta. Skupaj smo odšli v likovno učilnico, kjer nas je pričakal učitelj likovne umetnosti Albin Lorber. Predstavil nam je svoje potovanje po Vietnamu in Kambodži. Na projekciji so se menjavale slike in igrala domorodna glasba. Pokazal nam je spominke in tudi marsikaj povedal o tem kraju.

Tim Pongrac, 6. c

Bilo je zvečer, se *mi zdi*. Šli smo v učilnico, mediacijsko, se *mi zdi*. Verjetno se sprašujete, zakaj vsak stavek končam s se *mi zdi*, pa vam povem, da verjetno slabo slišim in vidim. Kaj?! No, dobro, potem pa dobro slišim in vidim in je se *mi zdi* nepojasnen pojav. Pa, da ne bom govorila samo o tem, vam povem, da smo tekali za namigi (včasih, no večkrat, tudi v napačno smer), se *mi zdi*. Pri vsakem namigu je bilo darilo za enega ali dva učenca, se *mi zdi*. Končali smo v šoli, se *mi zdi*, kar mnogim ni ugajalo, se *mi zdi*. Potem konec je bilo, se *mi zdi*.

Oktobrina Peterin, se *mi zdi*.

Bila je ura že ena zjutraj, ko smo še brali. Z Laro sva se čisto zatopili v knjigo Dnevnik nabritega mulca. Ko se je ugasnila še zadnja luč, sem zaslišala smrčanje, to smrčanje je trajalo celo noč. A to še ni vse, nekdo je v spanju govoril. Ko sem končno zaspala, sem spala lepo, vse do jutra. Zjutraj pa me je nekdo zbudil s pospravljanjem.

Manca Šerbinek, 6. a

EKO DAN

V torek, 22. 4. 2014, smo ponovno obeležili svetovni dan zemlje. Vsi učenci so se udeležili predavanja oz. potopisa 7-letna pot okoli sveta, nato pa nadaljevali z različnimi aktivnostmi z eko vsebinami. Ob koncu dneva smo ponovno posadili drevesa v naš drevored miru.

Besedilo in fotografije: Jyoti Jöbstl

PRVI SAMOSTOJNI KONCERT PEVSKIH ZBOROV

EU-VIKEND V KRANJSKI GORI

Naša šola sodeluje v projektu „Čutim Evropo“, učenje evropskih vsebin v podeželskem okolju, pod vodstvom Fakultete za družbene vede v Ljubljani.

Cilj projekta je s pomočjo sodelujočih strokovnjakov na zanimiv in inovativen način spoznati EU in jo približati svojemu lokalnemu okolju. V okviru projekta je bilo izvedeno na EU-vikendu več delavnic, v katerih smo sodelovali učenci iz slovenskih in dveh hrvaških osnovnih šol. Našo šolo so zastopali: Robert Wochl, Gašper Šerbinek, Matic Brunec, Aljoša Flajšman, učenci 8. razreda in David Vabšek ter Jan Alojz Gačnik, učenca 9. razreda.

Besedilo in fotografije:
Ines Pečnik

OBISK TELEVIZIJSKIH POSTAJ POP TV, KANAL A IN RTV SLO

V petek, 18. 4. 2014, smo se učenci izbirnega predmeta odpravili na ogled televizijskih hiš na področju Ljubljane.

Besedilo in fotografije: Ines Pečnik

MAJ

MLADI ČLANI RDEČEGA KRIŽA

Na šolo so prišli predstavniki Rdečega križa vključno z njihovim predsednikom. Učiteljica Duška Brumen je na zelo enostaven način razložila, kaj in kako dela Rdeči križ. Vse skupaj so učenci 5. razredov prikazali skozi kratko igro. V njej sta se deklici poškodovali in so ju drugi s svojim znanjem o Rdečem križu pozdravili. Nato so dečki prišli v bolnišnico, da bi bolj podrobno poizvedeli o Rdečem križu. Učenci drugega razreda pa so učencem in gostom zapeli pesmi. Ob koncu so učenci prvega razreda dobili darila in torto, nad katero so bili najbolj navdušeni.

Gašper Šerbinek, Robert Wochl, 8. b

TEKMOVANJE ZA ZLATO KUHALNICO

Lucija Tkalec, Nuša Tušek in Tina Ulaga smo se udeležile Tekmovanja za Zlato kuhalnico na Srednji šoli za gostinstvo in turizem v Mariboru. Najprej smo se predstavile komisiji s kratko igro.

Sledilo je kuhanje. Najprej smo žrebale številko kuhinje in

številko delovnega mesta.

Kuhale smo v kuhinji 2 na delovnem mestu 5, kjer smo si najprej pripravile sestavine in posodo za kuhanje in vse pripomočke.

Napočil je veliki trenutek, priprava rižote in istrskih fritul. Pri kuhanju smo bile zelo spretni. Kuhale smo po receptu, ki smo ga oblikovale same. Pripravljeni jedi smo postregle komisiji in pripravile pogrinjek za ocenjevanje.

Naše kuharske skrivnosti ne izdamo nikomur.

Lucija Tkalec, 7. c

Mentorica: Leandra Mernik

USTVARJALNOST UČENCEV OSNOVNE ŠOLE MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU

PRVOŠOLCI S PODRUŽNICE PIŠEJO O ŠOLI

MOJE IME JE ANA. ZNAM ŽE BRATI. RADA SPOZNAVAM OKOLJE. RADA IMAM MATEMATIKO. RADA PIŠEM, RIŠEM IN RADA SE IGRAM Z LEGOKOCKAMI. RADA SE DRUŽIM IN IGRAM Z LANO, NUŠO IN TITOM.

ANA MARIJA KRŠLJIN STOJIČ, 1. A

SEM KLARA. ZNAM PISATI. NAJRAJE PIŠEM NA LISTE. RADA TELOVADIM Z UČITELJICAMI. MOJI PRIJATELJICI STA ANA IN NINA. RADA SE IGRAM TUDI S TITOM.

KLARA KNUPLEŽ, 1. A

IME MI JE MIHA IN ŽE ZNAM BRATI. RAD RIŠEM IN RAČUNAM. RAD SE DRUŽIM S TIMIJEM IN TITOM. ZELO RAD HODIM NA SPREHODE.

MIHA VARŽIČ, 1. A

HODIM V PRVI RAZRED. IME MI JE MIA. RADA SE IGRAM S PRIJATELJI. ZUNAJ NA DVORIŠČU SE IGRAMO ZA PUNČKE VILE. V ŠOLI SE UČIMO RAČUNATI, SPOZNAVAMO ČRKE IN PIŠEMO POVEDI. KO IMAMO V ŠOLI ROJSTNI DAN, JE VESELO.

MIA JEZA, 1. A

MOJE IME JE NINA. HODIM V 1.A. RADA RIŠEM IN BEREM. IMAM VELIKO PRIJATELJEV. RADA SE TUDI IGRAM IN USTVARJAM IZ RAZLIČNIH MATERIALOV.

NINA KOČMAN, 1. A

SEM ZALA IN HODIM V 1. A NA DOBROVCE. ZELO RADA SE DRUŽIM Z MIO. RADA IMAM MATEMATIKO, LIKOVNO, SLOVENŠČINO, SPOZNAVANJE OKOLJA IN GLASBO. ZNAM ŽE BRATI IN PISATI. RADA IMAM KENGURUJČKA.

ZALA SILIČ, 1. A

V ŠOLI SEM RADA, KER SE IGRAM S PRIJATELJI. RADA RAČUNAM IN SPOZNAVAM NOVE ČRKE. ZNAM NAPISATI IN PREBRATI ŽE VELIKO BESED.

LANA NOVAK, 1. A

RAD SE IGRAM S FANTI ZA VOJAKE ZUNAJ NA ŠOLSKEM DVORIŠČU. PRI POUKU RAD RIŠEM IN USTVARJAM. RAD BI SE NAUČIL BRATI.

TIM ROBIČ, 1. A

IME MI JE NUŠA. V ŠOLI SE RADA POGOVARJAM Z URŠKO IN PIŠEM DOMAČO NALOGO. NAJRAJE BARVAM IN BEREM.

NUŠA GERČNIK, 1. A

IME MI JE TIM. ZNAM BRATI IN PISATI. RAD MEČEM ŽOGO NA KOŠ. RAD SPOZNAVAM OKOLJE. RAD IMAM MATEMATIKO. UDELEŽIL SEM SE ŽE MATEMATIČNEGA TEKMOVANJA. RAD SE DRUŽIM S TITOM, MIHCEM IN GAŠPERJEM.

TIM BRODNIK, 1. A

RADA SE UČIM IN IGRAM Z BOROM IN MIJO. VŠEČ MI JE, KADAR SMO VSI SKUPAJ.

NINA HORVAT, 1. A

V ŠOLI JE V REDU, KADAR RAČINAM IN KO SPOZNAVAM OKOLJE. RAD SE DRUŽIM S SOŠOLCI IN V KOTIČKU SESTAVLJAM KLIK KOCKE.

GAŠPER KEREP, 1. A

V ŠOLI SE RADA UČIM, RIŠEM IN PIŠEM. STARA SEM SEDEM LET. NAJRAJE V KOTIČKU SESTAVLJAM KLIK KOCKE. ZNAM SESTAVITI VELIKO RAZLIČNIH REČI: KITARO, TORBICO, FANTKA, KRONO ...

KATARINA RIŽNAR, 1. A

V ŠOLI SE RAD IGRAM S TIMOM IN SESTAVLJAM LEGO KOCKE. ZNAM SESTAVITI AVTO, VOJAŠKO LADJO IN LETALO. PRI POUKU RAD USTVARJAM IZ RAZLIČNIH MATERIALOV. V RAZREDU MI JE VŠEČ, KO SE UČIM IN IGRAM.

TIT REPNIK, 1. A

V ŠOLI IMAM RADA LIKOVNI POUK. RADA USTVARJAM. RADA SE IGRAM NA ŠOLSKEM DVORIŠČU S PRIJATELJICO NINO ZA KONJIČKE. V ŠOLI MI JE VŠEČ PRI POUKU, KO SE UČIMO O NARAVI.

ELA LANGERHOLC, 1. A

SEM URŠKA. HODIM V PRVI RAZRED. RADA SE DRUŽIM Z ELO, KO SE IGRAMO ZA UČITELJICE PRI NAŠI MALI TABLI. ZNAM ŽE BRATI IN PISATI.

URŠKA SMILJAN, 1. A

SEM BOR. RAD SE UČIM, RAČUNAM IN SE IGRAM V KOTIČKU S SOŠOLKAMI IN SOŠOLCI. NAJRAJE USTVARJAM ZANIMIVE STVARI.

BOR ŽUNKO, 1. A

KAKO PRVOŠOLCI S PODRUŽNICE DOBROVCE RAZMIŠLJAJO, KDO JE PRAVI PRIJATELJ

ZALA SILIČ: PRIJATELJ JE TISTI, KI SE RAD DRUŽIŠ Z NJIM.

MIHA VARŽIČ: Z NIJM SE RAD IGRAM. MED SEBOJ SI POMAGAMO.

NINA HORVAT: PRIJATELJ TE SPOŠTUJE IN TE IMA RAD.

TIT REPNIK: PRIJATELJI SE IMAJO RADI, SKUPAJ SE IGRAJO. MOJ PRIJATELJ JE GAŠPER, KER SE RAD IGRA Z MANO.

ELA LANGERHOLC: MOJA PRIJATELJICA JE NINA KOCMAN. JE PRIJAZNA DO MENE, MI POMAGA, ČE KAJ NE ZNAM.

TIM ROBIČ: PRAVI PRIJATELJ JE TIT, KER SE SKUPAJ IGRAMO, SMO MED SEBOJ PRIJAZNI IN DOVOLIMO TITU, DA JE GLAVNI.

NINA KOCMAN: PRIJATELJI SO TISTI, KI SE NE KREGAJO IN SE RAZUMEJO MED SEBOJ. JAZ SE RADA DRUŽIM Z VSEMI IN SE Z NJIMI NE PREPIRAM.

ANA MARIJA KRŠLJIN STOJIČ: PRIJATELJE IMAM PRI TRENINGU NOGOMETA. TIT JE MOJ PRIJATELJ, KER JE PRIJAZEN IN DOBRO IGRA NOGOMET.

LANA NOVAK: MOJI PRIJATELJI SO TISTI, KI JIH IMAM RADA IN SE Z NJIMI IGRAM.

MIA JEZA: MOJ PRIJATELJ JE TISTI, KI NE GOVORI GRDIH BESED IN JE SPOŠTLJIV.

GAŠPER KEREP: MOJ PRIJATELJ LAHKO POSTANE TISTI, KI NE TOŽI IN SE NE LAŽE. DOBRI PRIJATELJI SE NE PREPIRAJO MED SEBOJ.

TIM BRODNIK: PRIJATELJA NAJPREJ SPOZNAŠ, SE MU PREDSTAVIŠ IN SE NATO Z NJIM IGRAŠ.

KLARA KNUPLEŽ: ANA JE MOJA PRIJATELJICA, KER SE IGRA Z MENOJ IN SE RADA SMEJI.

URŠKA SMILJAN: NUŠA JE MOJA PRIJATELJICA ZATO, KER SE RADI IGRAVA IN V RAZREDU SEDIVA SKUPAJ.

NUŠA GEREČNIK: LANA JE MOJA PRIJATELJICA, KER ME NE ŠČIPA IN KER MI VSE POVE IN SE RADA IGRA Z MANO.

KATARINA RIŽNAR: MOJA PRIJATELJICA JE LANA, KI SE IGRA Z MANO V HIŠICI NA DVORIŠČU.

BOR ŽUNKO: PRIJATELJ JE TISTI, KI SE Z MANO IGRA. MOJ PRIJATELJ V ŠOLI JE LAHKO VSAK, KI JE PRIJAZEN IN UBOGLJIV.

Tim Robič, 1. a

Katarina Rižnar, 1. a

Mia Jeza, 1. a

Ana Marija Kršljin Stojić, 1. a

Nuša Gerečnik, 1. a

Tit Repnik, 1. a

Nina Kocman, 1. a

Gašper Kerep, 1. a

Ela Langerholc, 1. a

Miha Varžič, 1. a

Lana Novak, 1. a

Urška Smiljan, 1. a

Nina Horvat, 1. a

LIKOVNA USTVARJANJA PRVOŠOLČKOV 1. B IN 1. C

Rok Švajger, 1. b

Manca Umek, 1. b

Nigel Dajčman, 1. b

Jakob Franc Hudin, 1. b

Lana Derčaj, 1. b

Elena Totaj, 1. b

Laura Dovečar, 1. b

Adrijana Rodošek, 1. b

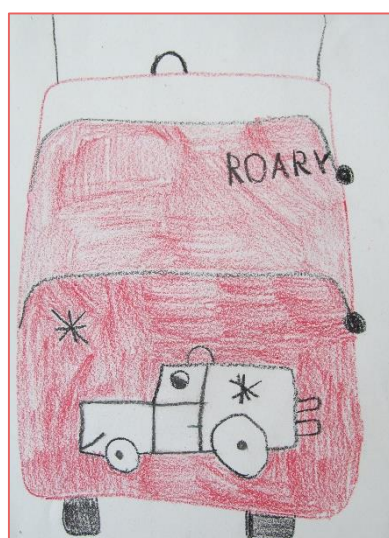
Marko Laptuš, 1. b

Paulina Kavčič, 1. b

Luka Skledar, 1. b

Anej Veber, 1. b

Lan Auguštin, 1. b

Maj Čišič, 1. b

Jaka Leich, 1. b

Timotej Voršič, 1. b

Jernej Ploj, 1. b

Špela Leich, 1. b

Maj Katič Grahovac, 1. b

Nino Turkalj, 1. b

Alina Vauhnik, 1. c

Leja Korošak, 1. c

Lana Jakopovič, 1. c

Admir Osmani, 1. c

David Milojevič, 1. c

VELIKIM SO VŠEČ

VELIKIM SO VŠEČ
NENAVADNI AVTI:
KOT RECIMO FORMULA,
KOT RECIMO FERRARI,
KOT RECIMO, KOT RECIMO
HROŠČI.

VELIKIM SO VŠEČ LEPE
BESEDE:
KOT RECIMO LJUBEZEN,
KOT RECIMO LEPA SI,
KOT RECIMO, KOT RECIMO
RAD TE IMAM.

VELIKIM SO VŠEČ
POTOVANJA:
KOT RECIMO NA HRVAŠKO,
KOT RECIMO V SRBIJO,
KOT RECIMO, KOT RECIMO V
ČRNO GORO.

FILIP GRAČNER, 2. A

MUCA ZVEZKARICA

V VASI SO ŽIVELI OTROCI, KI NISO POSPRAVLJALI
ZVEZKOV. PRIŠLA JE MUCA ZVEZKARICA IN
ODNESLA ZVEZKE. OTROCI JIH ZJUTRAJ NISO
NAŠLI. POHITELI SO ISKAT ZVEZKARIČIN DOM.
ZAGLEDALI SO BELO HIŠKO Z RDEČO STREHO.
PRED VRATI JE STALA MUCA ZVEZKARICA.
POVABILA JIH JE V HIŠKO. NA POLICAH SO NAŠLI
UREJENE ZVEZKE. OTROCI SO VZELI SVOJE ZVEZKE
IN ODŠLI VESELI DOMOV.

ISABELA TERTINEK, 2. A

MOJA DRUŽINA

IME MI JE LIJA. STARA SEM SEDEM LET. HODIM V
DRUGI RAZRED. RADA RAČUNAM IN BEREM.
IMAM MAMICO, OČKA IN BRATA. MAMICI JE
IME PETRA, OČKU PA DARIJAN. BRAT LUKA JE
STAR 9 LET.

KAKO JE MRAVLJICA POSTALA HUDA

PRIJAZNA MRAVLJICA JE POJEDLA POPER IN JE MISLILA, DA JE ČRN BONBON. KO
JE MRAVLJICA ŠLA SPAT, JE PONOČI POSTALA HUDA MRAVLJICA. ZJUTRAJ JE
HUDA MRAVLJICA ODŠLA V MESTO IN POVZROČILA NERED. LONČARJU JE ŠLA ČEZ
PISKRE IN BIKA JE POHRUSTALA. VRNILA SE JE DOMOV IN REKLA: »JUTRI BOM SPET
ŠLA V MESTO.« IN VSAK DAN SE JE ZGODILO ISTO. ZATO JE POSTALA HUDA
MRAVLJICA.

GAŠPER VARŽIČ, 2. A

PRI ZOBOZDRAVNIKU

ODŠEL SEM NA PREGLED K ZOBOZDRAVNIKU. MEDICINSKA SESTRA ME JE POVABILA V
ORDINACIJO. ZOBOZDRAVNIK MI JE PREGLEDAL ZOBE. REKEL MI JE, DA IMAM ČISTE
ZOBE. VESEL SEM ŠEL DOMOV.

PATRIK KEREP, 2. A

ODŠLA SEM K ZOBOZDRAVNIKU, KER ME JE BOLEL ZOB. ČAKALA SEM V ČAKALNICI. MEDICINSKA SESTRA ME JE POVABILA V ORDINACIJO. ZOBOZDRAVNIK MI JE IZPULIL ZOB. KER SEM BILA PRIDNA, SEM DOBILA IGRAČKO.

TARA KASTELEC, 2. A

ODŠLA SEM K ZOBOZDRAVNIKU, KER ME JE BOLEL ZOB. TUDI STRAH ME JE BILO, KER SEM MISLILA, DA MI BO VRTAL IN BRUSIL. A ZOBOZDRAVNICA ME JE POTOLAŽILA. PREŠTELA SEM DO TRI IN BILO JE KONČANO. ZOB JE BIL IZPULJEN. DOMOV SEM SE VRNILA VESELA. ZOB SEM POKAZALA MAMI.

SPRINČNIK KLARA, 2. A

POŽREŠNA KANTA

Nekoč je živela kanta. Kar je videla, je pojedla, zato so ji govorili požrešna kanta. Pojedla je poredne otroke in starše, tudi stare stole, kavče, mize, televizije, omare, smeti, les ... Nekega dne je kihnila in bila je spet prazna.

Kimi Mesarec, 2. a

STOL, KI JE VSE POŽRL

Nekoč je bil en stol. To ni bil navaden stol. Vse, kar je videl, je požrl. Ko je Tine odšel jest, mu je stol vse požrl. Tine se je odločil, da bo stol vrgel v koš. Ko ga je vrgel v koš, se je stol odločil, da bo odšel po svetu in si našel nekaj za jest. Nekega dne je stol našel Mirana. Od takrat naprej ni stol požrl ničesar več. Miran se je z njim igral, ga učil, ga peljal na sprehod. Zdaj pa en stol na pomoč, zavij se pokrij se, zdaj pa lahko noč.

Lija Jaušnik, 2. a

ŽLICA NAGAJA LIJI

Nekoč je bila žlica, ki ni hotela jesti juhe. Ko so jo pomočili vanjo, je zastokala in rekla: »Ni dobra, vroča, vroča je!« Lija se je začudila, ko je zaslišala, kako žlica govori. Ko je Lija mami govorila, kako žlica govori, je žlica pobegnila ven. Lija jo je lovila, potem pa je žlica skočila na krožnik. Mama ji je rekla: »Kaj počneš zunaj? Takoj na kosilo!« »Ne!« je odgovorila Lija. »Potem pa delati nalogo. Takoj v sobo, Lija!« Lija je šla v sobo in delala nalogo. Sklenila je, da od zdaj naprej med kosilom ne bo več hodila ven. Lija ni nikoli več jedla z nagajivo žlico in bila je srečna.

Tara Kastelec, 2. a

ČOKOLADNO DREVO

Nekoč je živelo čokoladno drevo. Drevo je bilo polno čokolade. Poleg jezera je bila majhna hiša. V njej je živela deklica, ki ji je bilo vsak dan dolgčas. Nekega dne je odšla ven in zagledala čokoladno drevo. Na to čokoladno drevo si je dala gugalnico. In to drevo ji je govorilo smešne zgodbe: Kuža zaljubljen kot pes, Ribo na glavo, pa spat!, Peter Nos je vsemu kos, Veliki Bum Bum Čigum ... In od takrat deklici ni bilo nikoli več dolgčas.

Alja Lah, 2. a

Isabela Tertinek, 2. a

Tara Kastelec, 2. a

Kimi Mesarec, 2. a

Nuša Vekuš, 2. a

Veronika Čander, 2. a

Klara Sprinčnik, 2. a

Filip Gračner, 2. a

Žan Luka Lilek, 2. a

Jakob Kršljin Stojić, 2. a

Gašper Varžič, 2. a

Alja Lah, 2. a

Patrik Kerep, 2. a

Lija Jaušnik, 2. a

Enej Ekart, 2. a

OPICA IN PRIJATELJI

OPICA JE ŽIVELA V DŽUNGLI. BILA JE ZELO OSAMLJENA. NEKEGA DNE JE SPOZNALA PRIJATELJA LEVA. SKUPAJ STA SE IGRALA IN ZABAVALA. LEVA JE ZANIMALO, ČE IMA OPICA ŠE VEČ PRIJATELJEV. POVEDALA MU JE, DA JE ON NJEN EDINI PRIJATELJ. NASLEDNJI DAN JE LEV PRIŠEL K OPICI IN STA SE ŠLA IGRATI. NAJPREJ STA SE LOVILA, POTEM PA STA SE IGRALA SKRIVALNICE. KO SE JE OPICA ŠLA SKRIT LEVU, SE JE ZALETELA V NEKAJ MAJHNEGA IN SIVEGA. BILA JE ZELO PRESENEČENA. »KDO PA SI TI?«, GA JE VPRAŠALA. ODGOVORIL JI JE, DA JE SLONČEK JUMBO. OPICA JE BILA ZELO VESELA, DA JE SPOZNALA ŠE ENEGA NOVEGA PRIJATELJA. S SLONČKOM STA SKUPAJ ODŠLA K LEVU, DA MU JE POVEDALA, DA JE SPOZNALA ŠE ENEGA PRIJATELJA. OPICA, LEV IN SLONČEK JUMBO SO POSTALI NAJBOLJŠI PRIJATELJI V DŽUNGLI.

GAJA KIRBIŠ, 2. B

KAJA DOBI KUŽKA

KAJA SI JE VEDNO ŽELELA KUŽKA. ŽELJA SE JI JE KMALU URESNIČILA. V NEDELJO STA PRIŠLA NA OBISK BABICA IN DEDEK, ZRAVEN PA STA PRINESLA KUŽKA. KAJO JE ZANIMALO ALI JE PSIČEK ALI PSIČKA. MAMA JI JE POVEDALA, DA JE PSIČKA. ODLOČILA SE JE, DA JI BO DALA IME TAČKA. BABICO IN DEDKA JE VPRAŠALA, ČE JIMA JE IME VŠEČ. BILA STA NAVDUŠENA. KAJA JE VPRAŠALA MAMO, KDAJ PRIDE IZ TRGOVINE OČKA, SAJ JE KOMAJ ČAKALA, DA MU PREDSTAVI SVOJO NOVO PSIČKO TAČKO. GLEDALA JE SKOZI OKNO IN ČAKALA, KDAJ SE BO IZZA OVINKA PRIKAZAL OČKA. KO GA JE ZAGLEDALA, JE BILA ZELO VESELA. KOMAJ JE ČAKALA, DA VSTOPI V HIŠO IN DA VIDI PSIČKO TAČKO. TAČKA JE ZELO LEPO POZDRAVILA OČKA, KI JE BIL ZELO PRESENEČEN, OD KOD JE V HIŠI KUŽEK. KAJA JE KOMAJ ČAKALA, DA BO PONEDELJEK IN DA BO LAHKO VSEM V ŠOLI POVEDALA, DA JE DOBILA PSIČKO TAČKO.

DAŠA KIRBIŠ, 2. B

VRAGOLIJE MALE RIBICE

V MORJU NEKJE BLIZU OCEANA JE ŽIVELA MALA RIBICA S SVOJO DRUŽINO. NEKEGA DNE SO SI Z DRUŽINO PRIPRAVILI PIKNIK. NAJRAJE SO SE POGOSTILI Z MORSKO TRAVO. MALA RIBICA JE IMELA BRATCA, KI JE BIL DOBER PRIJATELJ Z ZLATO RIBICO. NEKEGA DNE JO JE POVABIL NA OBISK. VSI SO VEDELI, DA JE ZLATA RIBICA POGOSTO OTOŽNA. KO JE PRIŠLA K NJIM, JE MALA RIBICA PREVIDNO KROŽILA OKOLI ZLATE RIBICE. VZELA JE TRI LISTE MORSKE TRAVE TER PRIČELA ŽGEČKATI ZLATO RIBICO. A ZLATA RIBICA SE NI NIČ NASMEHNILA. ZATO SI JE IZMISLILA NOVO VRAGOLIJO. Z VEDROM VODE JO JE POLILA, PA ČEPRAV SO BILI V VODI. ZLATA RIBICA ŠE VEDNO NI BILA NAVDUŠENA. RIBICA JE ODŠLA PO NOVO VEDRO IN JO POLILA. A V TEM VEDRU NI BILO VODE, AMPAK PISANE ZVEZDICE. KO SO SE PISANE ZVEZDICE RAZPRŠILE PO VODI, JE BILO VIDETI KAKOR VELIK OGNJEMET. TEDAJ SE JE ZLATA RIBICA NAVDUŠILA, DA JE KAR ZAJUCKALA. OD TAKRAT STA RIBICI PRAVI PRIJATELJICI. MORDA JIH RES SREČAMO KDAJ V MORJU, KAKO SKUPAJ POČNETA VELIKE VRAGOLIJE, ZATO BODITE PREVIDNI.

NEŽA KRAŠNA, 2. B

NOČ ČAROVNIC

BILA JE NOČ ČAROVNIC. ČAROVNICA METKA JE KUHALA ČAROVNIŠKI SUPER NAPOJ ZA LETENJE. POZVONILO JE NA VRATA NJENE HIŠE. BILI SO MALI ČAROVNIKI IN MALE ČAROVNICE. METKA JIM JE DALA SLADKARIJE. NJENA HIŠKA JE BILA PRIPRAVLJENA NA

ZABAVO. IMELA JE PRIPRAVLJENE IGRE: PEČENJE BUČ, ČAROVNIŠKI NAPOJ IN IGRO DUHOV. PRIŠLE SO NJENE PRIJATELJICE. IMELE SO SE SUPER. BILE SO BUDNE DO POLNOČI. ČAROVNICA METKA JE ZJUTRAJ POSPRAVILA HIŠO IN ODLETELA V ČAROVNIŠKO ŠOLO. V ŠOLI JIM JE UČITELJICA POKAZALA ZANIMIV UROK. NJENA PRIJATELJICA JE ZASPALA. KONČNO JE BILO KONEC POUKA. ČAROVNICA METKA JE S SVOJO PRIJATELJICO ŠPELO ODŠLA DO SVOJE HIŠE. SKUPAJ STA VADILI UROKE IN NAPOJE. ŠPELIN HIŠNI LJUBLJENČEK JE BILA SOVA IN METKIN JE BILA MAČKA. ZUNAJ STA SE IGRALI. DELALI STA PREVALE, STOJO NA METLI IN SE LOVILI. ODŠLI STA NA ČAROVNIŠKI KROS. GLEDALI STA SONČNI ZAHOD. ŽE JE BILA NOČ IN ŠE PREDEN STA LEGLI SPAT, STA OPAZOVALI ZVEZDE.

ANA SMILJAN, 2. B

MATI NARAVA

NEKEGA DNE SE JE DEKLICA ZALJUBILA V NARAVO. OD TAKRAT JO KLIČEJO MATI NARAVA. SKRBI ZA ŽIVALI, RASTLINE IN ČISTO OKOLJE. VEDNO JE PRIJAZNA DO ŽIVALI IN RASTLIN IN VČASIH JE HUDA NA LJUDI, KER ODLAGAJO SMETI V NARAVO. MATI NARAVA IMA PRIJATELJA PTIČKA FREDIJA, KI MU POMAGA PREŽIVETI POMLAD, POLETJE, JESEN IN ZIMO. SPOMLADI PRIPELJE SONCE, DA STOPI SNEG. POLETI NUDI HLADEN GOZD ŽIVALIM, KO JE ZUNAJ VROČE. V JESENI LAHKO POBEREMO VSE PRIDELKE IZ POLJA IN IZ SADOVNJAKA. POZIMI NAM POŠLJE SNEG, DA SE ZEMLJA ODPOČIJE. MATI NARAVA PROSI, DA NAJ LJUDJE SKRBIJO ZA ČISTO OKOLJE, SVEŽ ZRAK IN ČISTO VODO. KADAR JE HUDA NA LJUDI, NAM TO POKAŽE Z NEURJI, POTRESI, POPLAVAMI IN VULKANSKIMI IZBRUHI. MATI NARAVA BO ŽIVELA ŠE DOLGO, ZATO JO NEGUJMO IN ČUVAJMO.

VANESA MURŠEC, 2. B

SOVICA NAD GORAMI

NEKJE V TEMAČNEM GOZDU JE ŽIVELA SOVICA Z IMENOM PIKICA. BILA JE NAJLEPŠA SOVICA DALEČ NAOKOLI. IMELA JE SIVO BELO PERJE IN VELIKE TEMNE OČI. A VSA TA LEPOTA JI NI NIČ POMAGALA, SAJ JE BILA ZELO OSAMLJENA. VEDNO SI JE ŽELELA NEKOGA, S KATERIM BI SE LAHKO DRUŽILA. MINEVALI SO DNEVI IN PIKICA JE BILA VSAK DAN BOLJ ŽALOSTNA. NENADOMA JE ZASLIŠALA IGRANJE GLASBE. SOVICA JE SLEDILA ZVOKU GLASBE IN POT JO JE PRIPELJALA DO JASE, KJER SO IMELE ŽIVALI PARADO. ZBRALA SE JE VSA GOZDNA DRUŠČINA. NA PARADI SO BILI ZAJEC, VEVERICA, JEŽ, MEDVED, SRNA IN LISICA. SOVICA JE SEDELA V KOTU, KER NI VEDELA, S KOM SE NAJ IGRA. IN RAVNO TAKRAT, KO JE SOVICA NAMRŠČILA OBRVI, JE MIMO PRILETEL ČUK. ČUK JE REKEL:« POZDRAVLJENA SOVICA PIKICA. SRNA MI JE POVEDALA, DA TI JE IME PIKICA. TO JE LEPO IME, TO VEŠ? » » VEM, DA JE TO LEPO IME, SAJ MI GA JE MAMA IZBRALA.« MED ČUKOM IN SOVICO JE PRESKOČILA ISKRICA IN IZGLEDALO JE, DA GRE ZA LJUBEZEN NA PRVI POGLED. SOVICA JE BILA TAKO VESELA, DA NI MOGLA PRITI K SEBI, SAJ JE KONČNO SPOZNALA DOBREGA PRIJATELJA. ČUK SIMON JE SOVICO PIKICO POVABIL V SVOJE DOMOVANJE, KI JE BILO NA SAMOTNEM DREVESU VISOKO NAD GORAMI. PRIJELA STA SE ZA KRILA IN ODLETELA V SKUPNI DOM. LETELA STA VIŠJE IN VIŠJE IN SVET POD NJIMA SE JE ZDEL OČARLJIV. PRIJATELJI Z GOZDNE JASE SO BILI VIDETI KOT MAJHNE ČRNE PIKICE. PRISPELA STA DO ČUKOVEGA DOMA IN KO JE SOVICA PIKICA VIDELA KAKŠEN DOM IMA ČUK, JI JE ZASTAL DIH. POD VISOKIM KOŠATIM DREVESOM JE STALA MAJHNA HIŠA Z NAPISOM ČUK SIMON. OKROG HIŠE JE BILO VELIKO CVETLIC.

MINEVALI SO MESECI IN SOVICA TER ČUK STA DOBILA TRI MLADIČKE. DRUŽINA SE JE DOBRO RAZUMELA IN ŽIVELA SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

NIKA ŽNIDARIČ, 2. B

CENE IN FILIP V NARAVI

CENE IN FILIP STA SE SPREHAJALA PO GOZDU IN VIDELA SRNICO TER JEŽKA. FOTOGRAFIRALA STA JU TER VESELO ODHOPSALA DOMOV. DOGOVORILA STA SE, DA GREŠTA NA MORJE. KO STA PRISPELA NA MORJE, SO JU OD PAKIRANJA IN NOŠENJA KOVČKOV BOLELE ROKE. VOZILA STA SE S ČOLNOM IN ZVEČER IGRALA ŠAH. NASLEDNJI DAN STA ODŠLA V ŽIVALSKI VRT, KJER STA VIDELA LEVA, ŽIRAFO, NOSOROGA, ZEBRO, KROKODILA, MEDVEDA IN NILSKEGA KONJA. ZVEČER, KO STA SE VRNILA DOMOV, STA SI NAREDILA DISKO IN PLESALA V PIŽAMAH. MAMA JE BILA ZELO VESELA, KO STA JI PRIPOVEDOVALA O SVOJIH DOGODIVŠČINAH. NASLEDNJI DAN JE BIL BOŽIČNI VEČER. FILIP IN CENE STA POSTAVILA BOŽIČNO DREVO. DRUŽINA JE IMELA BOŽIČNO VEČERJO IN OBISKAL JIH JE BOŽIČEK Z VELIKO VREČO DARIL. V VREČI SO BILA VSA DARILA, KI STA SI JIH FILIP IN CENE ZAŽELELA. OB KONCU VEČERJE SO NAZDRAVILI TER POMAHALI BOŽIČKU IN JELENOM V SLOVO.

MATIJA PETEK, 2. B

Gaja Kirbiš, 2. b

Matic Vaupotič Gros, 2. b

Luka Ljubec Audič, 2. b

Urška Drevenšek, 2. b

Nika Žnidarič, 2. b

Jure Malajner, 2. b

Valentina Tašner Džaić, 2. b

Ana Smiljan, 2. b

Lina Onič Plemeniti, 2. b

Nikolina Čelić, 2. b

Dženita Berisha, 2. b

Denis, Aliti, 2. b

Sara Rudl, 2. b

Aljaž Petrovič, 2. b

Maj Čižič, 2. b

Naja Trunk, 2. b

Daša Kirbiš, 2. b

Denis B. Kojzek, 2. b

MAMICA

Mamico imam rad zato, ker je prijazna. Rada pomaga, ker me ima rada. Če česa ne znam mi razloži, vedno me ščiti ... Moja mami ima rada rože in zelo dobro kuha. Obožuje, kadar je naša družina skupaj. Nik Ivančič, 2. c	Mamico imam rad zato, ker me je rodila. Rad jo imam, ker me lahko česa nauči. Mamici lahko kaj dam, jo razveselim, ji pomagam ali ji kaj naredim. Mamici dam kdaj pa kdaj kakšno cvetlico, vijolico, žafran, trobentico ... to ima rada. Leon Kalšek, 2.c
Mama nas ima rada in je dobrega srca. Mami nabere šopek rož in je vesela, če ji podarimo darilce. Otroci imamo radi, ko nas mama poljubčka. Zara Muršec Užmah, 2. c	Mamica me objame vsako noč pred spanjem, včasih mi prebere tudi pravljico. Ko gre na sprehod, me vzame s seboj. Mamici nabiram marjetice. Jana Furjan, 2. c
Mamico imam zelo rad. Pomaga mi pri domači nalogi in učenju. Velikokrat se skupaj igrava. Zvečer me poljubi. Luka Bučar, 2. c	Draga mami, ti si najlepši cvet , kar ga cel svet pozna. Le tvoj nasmehek me osrečuje. Z ljubeznijo tvoja Ela. Ela Ters, 2. c
Mamico imam zelo rada. Spoštuje me, je prijazna z mano in skrbi za mene. Pri vseh težavah mi pomaga in mi vse pusti. Mamica me ima zelo rada. Kalista Krajnc, 2. c	Mamico imam zelo rad zato, ker je prijazna, mi pomaga, je dobrega srca. Mamica veliko pospravlja, mi lika in me tudi kaj nauči. Anej Breznik, 2. c
Moja mamica je najboljša mamica. Ena in edina mamica. Rada se smehlja in rada se igra. Mamica me ima rada. Razumeva se in vedno mi pomaga. Urška Pavalec, 2. c	Moja mamica je kot žarek sonca. Rada jo imam zato, ker je najboljša na svetu. Spremenila mi je življenje. Rekla bi ji, da jo imam rada. Najraje bi ji dala vsa srca na svetu. Manuela Marko, 2. c
Moja mama si v srcu edina. Moja mama je zlati sonček. Lepa kot zlat bombonček. Moja mama je lepa kot zvonček in peče najboljše pecivo. Rene Martan, 2. c	Mamico imam rad zato, ker se stalno smeji, ker mi vedno pomaga, ker najde lepo besedo zame, ker me nikoli ne pusti na cedilu. Ker je moj sonček in ker je edina. Hvala, mami, ker si! Benjamin Zavec, 2. c

Mamico imam rada zato, ker me potolaži, ko sem žalostna. Ko se poškodujem, mi zaceli rano. Ko se česa bojim, me opogumi. Vedno mi govori lepe besede, če česa ne znam, mi razloži. Pri mamici mi je najlepše to, da me vedno carta. Lina Majcenovič, 2. c	Mamico imam zelo rada, tako kot vsi otroci. Vedno mi pomaga. Ko zbolim ali se poškodujem, me tolaži in neguje. Nuša Grobovšek, 2. c
Mamo imam rada zato, ker vse naredi za mene. Rada jo imam, ker je posebna. Mama je ena sama in nikomur je ne dam. Mami bi dala vse poljubčke na svetu. Mihaela Marko, 2. c	Mama me neguje. Vsak dan mi naredi frizuro. Vedno me zbudi, če zamujam v šolo in mi vedno pomaga. Dan in noč sta taka. To je moja mami. Lana Ters, 2. c
Draga mami, rada te imam. Ti si moja zvezdica in nikomur te ne dam. Moja draga mami, zelo si lepa. Zdaj ne vem več, kaj bi rekla, rada te imam. Draga mami zvezdica, vem da rada me imaš. Mami, mami sonček moj, rada te imam, ti so moja lepa mami, sonček ali zvezdica, rada te imam. Zoja Škoflanc, 2. c	Mamico imam zelo rada, ker me spoštuje, me ima rada in mi pomaga. Moja mamica je prijazna in čustvena. Ima poseben vonj, ki me spominja nanjo, ko je v službi. Mamici največ pomeni, kadar sva skupaj. Najraje se igrava, kolesariva, rolava, skačeva po trampolinu, ustvarjava, gledava televizijo in se žuliva. Moja mamica je nekaj posebnega, ker me potolaži, ko mi je hudo in jaz potolažim njo, ko ji je hudo. Veronika Maguš, 2. c
Mama se je rodila na Ptuj. Po poklicu je medicinska sestra in rada pomaga bolnim ljudem. Imam jo zelo rad, ker je prijazna do mene. Če sem žalosten, me potolaži, če sem jezen, me pomiri. Pomaga mi pri učenju. Veliko se pogovarja z mano in mi pomaga, če česa ne znam. Če je ne ubogam je zelo žalostna. Mamo imam rad in jo bom imel vedno zelo rad. Tim Lenart, 2. c	Mamica je lepa. Rada jo imamo, ker je lepa, velikokrat nasmejana in vedno srečna. Z mamico se imava radi, vedno sva nasmejani in srečni. Ob sončnem vremenu me mamica pelje v park. Vesela sem, da ima svetle lase in vesela sem, ker imava iste barve oči. Velikokrat greva na sprehod v mesto, se voziva z rolerji in s kolesi. Tia Kunštič, 2. c
Mamica lepa je, kot sonček mi sije.	Ko jutraj se nam mudi, vedno za nas poskrbi. Mamica ima lepe lase, ki si jih lepo uredi. Tian Horvat, 2. c

BOJEČA SNEGULJČICA

Boječa Sneguljčica je šla globoko v gozd. Videla je hišico. Ven so prišli palčki. Ko so prišli ven, se je boječa Sneguljčica ustrašila in zbežala. Potem so palčki tekli za njo. Boječa Sneguljčica pa je bežala še kar naprej. Potem so se palčki ustavili. Boječa Sneguljčica pa je videla lovca in zbežala proč. K palčkom je šla po pomoč. Kar tresla se je od strahu. Prišla je k hiški. Potrkala je na vrata, a palčkov ni bilo doma. Potrkala je še enkrat, a jih še vedno ni bilo. S tistimi palčki, ki se jih je boječa Sneguljčica bala, se je spoprijateljila. To je srečen konec.

Zoja Škoflanc, 2. c

ČASOVNI STROJ

Nekega dne smo se s prijatelji odločili, da zgradimo časovni stroj. Potrebovali smo več različnih delov. Ko smo ga končali in namestili gumbе, smo se usedli vanj, pritisnili dva gumba. Naenkrat smo se znašli v dobi dinozavrov. Obkrožili so nas velociraptor, stegozaver in teranodon. Potem smo se nekako izmuznili. Skrivali smo se v debelih grmičevjih in v skalnatih razpokah. Tam smo našli kristal, ki je imel moč, da je naredil nevidni ščit pred dinozavri. Potem je prišel mimo tiranozaver Reks, ki nas je zavohal in začel loviti. Zaradi čudežnega kristala smo se k sreči znašli doma. Vito je rekel: »Uh, to pa je bila pustolovščina!«

Nik Ivančič, 2. c

VESOLJSKO DOŽIVETJE

ODLOČIL SEM SE ZA IZLET V VESOLJE, DA OBIŠČEM PRIJATELJA. OBLEKEL SEM SI VESOLJSKO OBLEKO.

IZBRAL SEM SI VESOLJSKO LADJO Z NAPISOM DOBER DAN. MED POLETOM SEM SREČAL POŠAST S ŠTIRIMI JEZIKI IN OČMI. SKORAJ ME JE ULOVILA IN POJEDLA. KOMAJ SEM JI UŠEL, TAKO, DA SEM SE SKRIL ZA LUNO. POŠAST MI JE SLEDILA. POŠASTI JE BILO VEDNO VEČ IN VEČ. PRIHAJALE SO IZ VSEH STRANI. RABIL SEM POMOČ. POKLICAL SEM PRIJATELJE IZ MARSA IN DRUGIH PLANETOV. POVEDAL SEM JIM, DA ME NAPADAJO RAZLIČNE POŠASTI. PROSIL SEM, DA PRILETIJO TAKOJ. KO SO PRILETELI, SE JE MED NAMI ZAČEL BOJ. POŠASTI SMO KOMAJ PREMAGALI IN PREGNALI. ZAZVONILA MI JE URA. ATI JE REKEL, DA MORAM V ŠOLO.

TIM LENART, 2. c

VILA OB VODNJAKU

PRED DAVNIMI ČASI JE ŽIVELA LEPA MLADA DEKLICA Z IMENOM JULIANA. IMELA JE TRI POLSESTRE, KI SO JI VEDNO UKAZOVALE.

NEKEGA DNE SO JI UKAZALE, DA JE MORALA DO VODNJAKA PO VODO. TAM PA JE BILA STARKA, KI JO JE ZAPROSLA ZA MALO VODE. JULIJANA JE BILA PRIJAZNA IN JI JE DALA VODO. NENADOMA PA SE JE STARKA SPREMENILA V VILO IN JI DEJALA: »VEDNO, KO BOŠ SPREGOVORILA, SE BODO NA TVOJIH USTNICAH PRIKAZALE ROŽE IN DRAGI KAMNI.« KO SE JE JULIJANA VRNILA DOMOV, POLSESTRE NISO MOGLE VERJETI SVOJIM OČEM. ODLOČILE SO SE, DA GREDO SAME PO VODO. TAM PA SO SREČALE STARKO, KI JIH JE ZAPROSLA ZA VODO, A SO NEPRIJAZNO REKLE NE. STARKA SE JE SPREMENILA V VILO IN REKLA: »VEDNO KO BOSTE SPREGOVORILE, BODO IZ VAŠIH UST PADALE KAČE IN ŽABE. POLSESTRE SO BILE TAKO JEZNE, DA SO MLADO JULIANO ODGNALE OD DOMA.

KO JE JULIANA TAVALA PO GOZDU, JE SREČALA PRINCA, KI SE JE VANJO ZALJUBIL NA PRVI POGLED.

ODPELJAL JO JE V SVOJ GRAD, KJER STA SE TUDI POROČILA. ŽIVELA STA SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI. IN KDO VE MORDA ŽIVITA ŠE DANES.

LINA MAJCENOVICH, 2. C

POSEBNA PIKAPOLONICA

NEKEGA LEPEGA JESENSKEGA DNE SE JE DEKLICA ELA SPREHAJALA PO TRAVNIKU. PRED SEBOJ JE ZAGLEDALA LEPO PIKAPOLONICO. POČEPNILA JE IN JO DVIGNILA. NEŽNO JO JE STISNILA V DLANI IN SI ZAŽELELA, DA BI BILA NJENA DRUŽINA SREČNA, DA BI IMELI ZADOSTI HRANE TER DA BI ATI IN MAMI IMELA VELIKO DENARJA. ODPRLA JE DLAN IN ZAMIŽALA TER TIHO REKLA: »PIKAPOLONICA, ODLETI V NEBO IN URESNIČI MI ŽELJO TO.«

ZVEČER, KO JE BILA V POSTELJI, SE JI JE ZDELO, DA JI JE NEKAJ PRIŠEPNILO NA UHO: »ELICA, KAR ŽELIŠ TO DOBIŠ.« ODPRLA JE OČI, A VIDELA NI NIKOGAR. MORDA SO BILE LE SANJE, MORDA PA SE JI ŽELJA LE URESNIČI.

ELA TERS, 2. C

USTVARJANJE V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

V okviru podaljšanega bivanja smo razmišljali in likovno ustvarjali o družini, prijateljstvu in sreči.

Nastale so naslednje slike in zapisala so se otroška razmišljanja ...

Star sem sedem let.
Doma imam bratca Nika,
mamo in atija. Mi zelo radi
igramo igro Monopoli. Moj
bratce Niko še ne zna
igrati Monopoli, zato mu
pomaga ati. Jaz skoraj
vedno zmagam. Želim si,
da bi bili še več skupaj
in se igrali.

Žak Gorjup, OPB2

Svojo družino imam zelo rad. Z atijem se velikokrat voziva z motorjem. Mamica me ponavadi vozi s treningov. Skupaj hodimo na sprehode. Moja družina je najboljša.
Luka Bučar, OPB2

Moja družina ima štiri člane, mamo, atija, sestrico in mene. Najbolj sem vesel, ko lahko z atijem igram nogomet. Jaz sem na голу, ati pa strelja na gol. Zelo redko zadane gol. Z atijem greva tudi na golf. Včasih ga premagam. Družino imam zelo rad.
Matija Petek, OPB2

Po končanem delu smo naše izdelke razstavili na šolskem hodniku, izbrane slike pa poslali na natečaj.

Besedilo in fotografije:
Karina Ladinek

TRETJEŠOLCI PESNIJO, PIŠEJO »NAROBÉ PRAVLJICE« IN RIŠEJO

PESEM O PUNCI

Zaljubljen sem v punco
iz tretje klopi.
Vem, da njena koža diši
kot najlepša roža.
Ob njej počutim se kot
najsrečnejši fant
na našem planetu,
saj ona je najboljša
punca na svetu.

Matic Pogorelec, 3. a

PESMICA O LJUBEZNI

Ko si zaljubljen
ti srce hitro bije ...

V šoli ti ne gre najbolje,
za nič več nimaš volje.
Ko pa se srečata iz oči v oči,
srce še hitreje bije ti.

Liana Reyes 3. a in Urška Trafela, 3. a

Aleks Brodnik, 3. a

Živa Pivec, 3. a

Urška Trafela, 3. a

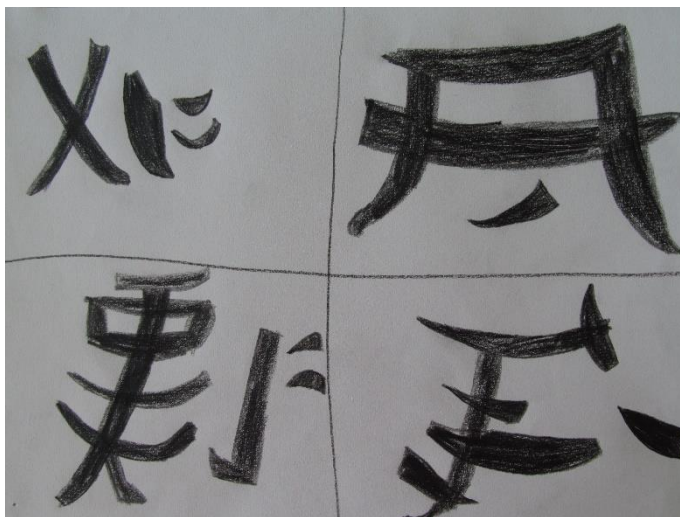
Jure Franci, 3. a

Vid Repnik, 2. a

Jure Franci, Liana Reyes, 3. a

Nejc Flamiš, 3. a

101 DALMATINEC, ALADIN IN LETEČA PREPROGA

Živel je Aladin, ki je imel letečo preprogo in 101 Dalmatinca. Odšli so v puščavo. Tam je živel hudoben kralj, ki je bil zelo bogat. Nekega dne je spoznal princeso in se vanjo zaljubil. Vsak dan sta letela z letečo preprogo. Nekega dne se je želel Aladin spopasti s kraljem. Pri tem so mu pomagali dalmatinci. Na koncu so premagali kralja in se je Aladin poročil s princeso in srečno so živeli do konca svojih dni.

Rene Rajh in Svit Perko, 3. b

NAROB E PRAVLJICA

Nekoč sta živeli dve deklici po imenu Tina in Janja. Nekega dne jima je mati rekla: »Tina in Janja, bodita tako pridni in mi prinesita jagode.« Deklici sta odšli do jagod in tam srečali majhnega medvedka. Jokal je in jokal. Ubogi medvedek. Le zakaj joče? Medvedek je povedal: »Jočem, ker ne najdem dude. Bi mi jo pomagale najti?« »Seveda! Kje si bil nazadnje z njo?« sta ga vprašali deklici. »Pri jagodah,« je odvrnil medvedek. Deklici sta se ozrli naokrog in Tina je našla dudo. Medvedek se jima je močno zahvalil.

Lucija Hudin in Tamara Jelen, 3. b

PACO SE ZALJUBI IN MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

Nekega sončnega dne so Jelka, Filip in Kaja s Pacom in Lili igrali nogomet. Paco in Lili sta izgubila 5 : 10. Izgubila pa sta zato, ker je Jelka ves čas branila gol z dežnikom. Ko je bilo tekme konec, jim je postalo dolgčas. Začeli so z novo igro – raziskovalci. Začeli so kopati in našli okostje dinosavra, Bilo je okostje spinozavra. O svoji najdbi so obvestili muzej, ki je bil novice zelo vesel.

Laura Velički in Erazem Valentinčič, 3. b

RDEČA KAPICA IN SEDEM KOZLIČKOV

Nekega dne je šla Rdeča kapica k babici in s seboj peljala sedem kozličkov, ki so ji povedali, da se je njihova mama izgubila. Kmalu so srečali volka. Volk jim je nabral rože ji jih vprašal, kam gredo. Rdeča kapica je odgovorila: »Gremo k babici, ker je

bolna.« Potem je volk odhitel k babici, ji skuhal kosilo in jo nato pojedel. Potem je k babici prišla Rdeča kapica s kozlički. Rože so dali v vazo. Kozlički so pretepli volka, ta je izbruhal babico. Volka so zvezali. Najmlajši kozliček je šel po lovca. Na poti je srečal svojo mamo. Skupaj so šli k babici. Volk je moral pojesti kamenje, nato je padel v vodo in ga nikoli več ni bilo. Ostali so si naredili zabavo in se imeli lepo.

Sedina in Semina Jahić, 3. b

MIŠKA IN RDEČ DEŽNIK

Nekega dne je miška srečala gospoda krta in ga prijazno pozdravila. Krt ji ni odzdravil, saj je bil ljubosumen, ker je imela miška prelep rdeč dežnik. Miška je srečala srno in jo spustila pod dežnik. Odhiteli sta v zavetje. Ko je prenehalo deževati, sta se odpravili v miškino hiško. Ko je srna odšla k miški, je srečala krta in mu povedala kar mu gre. Krt je nato dobro premislil, kaj bi se zgodilo, če bi takrat prijazno odzdravil gospe miški. Premislil je in se ji opravičil. In skupaj so se zabavali.

Matic Hergeduš in Neža Novak, 3. b

RDEČA KAPICA IN VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV

Nekoč je živela Rdeča kapica. Nekega dne je šla h kozličkom. Potrkala je na vrata in odprla je koza. Rdeča kapica je povedala, da jo lovi volk, zato jo prosila kozo, naj jo spusti v hišo. Kozlički so bili presenečeni in veseli, da so videli Rdečo kapico.

Brina Drobež in Andraž Červek, 3. b

RDEČA KAPICA IN TRIJE PRAŠIČKI

Nekega dne so trije prašički in Rdeča kapica odšli na sprehod v gozd. Ko so prišli na jaso, so se igrali. Tam si je vsak prašiček zgradil svojo hišico, edino Rdeča kapica si je ni zgradila. Ker ji je bilo dolgčas, je odšla k svoji babici. Volk ji je sledil. Lovec je opazil, kako volk sledi Rdeči kapici, zato je volka ustrelil. Rdečo kapico je pok zelo prestrašil. Pri babici so nato spekli volka in plesali. Potem so prišli še prašički in so se vsi igrali.

Tijan Pečnik in Mia Štiglic, 3. b

PALČICA IN TRNULJČICA

Nekega dne sta bila kralj Artur in kraljica Ana zelo zdolgočasena, saj sta si želela dveh otrok. Starka jima je uresničila željo, rodili sta se dve deklici, Palčica in Trnuljčica. Nekega dne sta prišla dva žabja princa, ki sta se želela poročiti z dekletoma. Dekleti nista o poroki želeli niti slišati, zato sta se igrali naprej. Pri igri se je Trnuljčica zbodla in dekleti sta zaspali. Po stotih dneh sta ju rešila princa. Počil je lonec in pravljice je konec.

Zala Korže in Gaja Sinčič Rodeš, 3. b

NAROB PRVLJICA

Nekoč je živelo sedem kozličkov. Nekega dne njihove mame ni bilo doma, zato so se kozlički odločili, da bodo šli na travnik. Ko so prišli do mosta, so srečali volka, ki jim je rekel, da je njihova mama. Kozlički so želeli iti preko mosta, a jih je volk napadel in požrl ter zaspal. Čez nekaj časa je prišla mama in jih rešila. Vsi skupaj so volku dali v trebuh kamne in odšli čez most proti domu.

Tina Skledar in Žiga Gradišnik, 3. b

NAROB OBRNJENA PRVLJICA

Nekega jutra sta se Viktor in Tim oblačila. Odločila sta se, da bosta naredila sneženega moža. Mimo je prišel Franček in vprašal, če gre lahko zraven. Viktor in Tim sta dovolila. Ko je bil sneženi mož končan, sta se Franček in Tim odločila, da se gresta sankat. Potem

je prišel dedek Mraz. Tim je mislil, da je klovn, bil pa je pravi dedek Mraz. Dedek Mraz je prosil, da mu pomagajo raznositi darila. Ko so prišli do zadnje hiše, je bil očaran. Skupaj so se imeli zelo lepo, nato je dedek Mraz otroke odpeljal domov. Otroci so prišli v hišo, se skopali in šli spat.

Alina Petrovič in Žan Celcer, 3. b

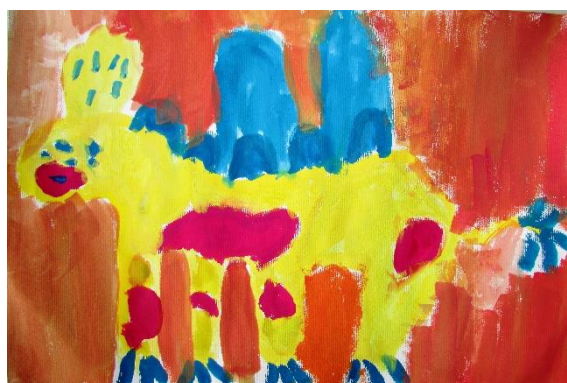
POVODNI MOŽ IN ŽELIM SI POSTATI BOŽIČNO DREVO

Nekoč je živela revna družina, ki je imela zelo posebno drevo. Nekega dne je postalo tisto drevo božično drevo, a revna družina tega ni vedela. Drevo pa si je želelo, da bi revna družina to nekako izvedela. Nekega dne je prišla huda nevihta, hiša je razpadla in vsi so utonili. Tisti hip, ko so prišli do dna morja, jih je rešil povodni mož. Starše, brate in sestre je dal v sobo, ki je bila iz umazanega zlata. Najmlajšega sina pa je dal v sobo, ki je bila iz stoddostno čistega zlata. Ko se je deček zbudil, je okoli sebe videl samo zlato. Začel se je igrati in igral se je osem ur. Po koncu igranja je začel jokati in je jokal šestnajst ur. Ko je povodni mož slišal jok, je pohitel k dečku. Vprašal ga je, kaj je narobe in deček mu je odgovoril, da pogreša družino in drevo, ki bi ga lepo okrasili. Takrat je povodni mož poiskal dečkovo družino. Odpeljal jih je na kopno. Družina se mu je zahvalila in povodni mož jim je dal diamante in zlato. Diamante so porabili za najlepše okraske za božično drevo in za nov dom. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Melisa Berbić in Leon Horvat, 3. b

Andy Premzl, 3. c

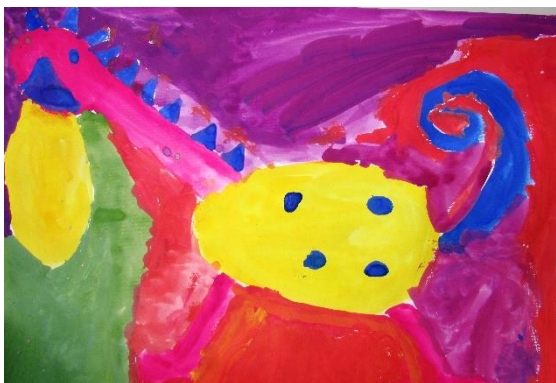
Danej Fluher, 3. c

Nika Murko, 3. c

Nina Gvardjančič, 3. c

Lina Dragšič, 3. c

Lana Ferčal, 3. c

Tinkara Kodrič, 3. c

Eva Regoda, 3. c

ČETROŠOLCI PREDSTAVIJO DRUŽINO, PIŠEJO ZGODBE IN PESMI TER POROČAJO

Sem Matic Žalek, star sem 9 let. V moji družini so ati, mami in moja sestra. Hodim v 4. c razred, moja sestra pa v vrtec. Sestra je stara 5 let, mami 40 in ati 41 let. Moja sestra hodi na balet, jaz na košarko. Ati dela v nemškem podjetju Schöck, mami pa se ukvarja s prehrano in zdravjem. S sestro se rada igrava in zabavava. Najraje si mečeva žogo. V prostem času tudi rad berem. Živimo v Miklavžu, v Ulici svobode 16, tam imam veliko prijateljev, s katerimi se rad igram. Imamo lepo hišo in v njej veliko prostora. Imam dve babici in dva dedka. En dedek je že dolgo bolan in je v Domu Danice Vogrinc. Ta dedi je včasih reševal ljudi iz reke Drave. Za zabavo je rad igral hokej, plaval, drsal, kolesaril in smučal. Ena babi je lani skočila s padalom in šla na rafting. Jaz pa sem letos poskušal igrati skvoš. Zunaj s prijatelji rad igram med dvema ognjema, rokomet in košarko. Družina mi veliko pomeni in želim si, da bi imel starejšega brata.

Matic Žalek, 4. c

Sem Nik Urbas. Živim v štiričlanski družini. Živim z očetom, mamo in mlajšim bratom. Očetu je ime Sergio in je po poklicu voznik tovornjaka, star je 40 let. Moji mami je ime Eva, po poklicu je ekonomistka in dela v SNG Maribor. Stara je 37 let. Mojemu bratcu je ime Jaka in se zelo smeji ali joka, star je 1 leto in pol. Ponavadi se z Jakom kregava in je zelo tečen, ko se joče. Včasih pa je zelo zabaven, ko se loviva. Očeta redko vidim, ker je ponavadi na vožnji, zato sem vesel, ko ga vidim. Včasih pa grem z njim na vožnjo, lani sem šel v Anglijo in bilo je zelo dobro. Z mamo se pogosto vidim, zato večinoma ona skrbi zame in vedno se zabavava.

Mama je tudi zaslužna za moje dobre ocene v šoli in sem ji zelo hvaležen.

To je moja družina. Malo je smešna, ampak imam jo zelo rad.

Nik Urbas, 4.c

V moji družini je osem članov. Brata Miha in Matic, mama Maja, oče Bojan, babici Marija in Pavla ter dedi Rado. Povedal vam bom, kaj vse počnemo vsi skupaj.

Vsako leto gremo z družino na morje, kjer imamo prikolico in čoln. Le babica Pavla se nam nikoli ne pridruži. Na morju se tudi potapljamo, vendar samo jaz in moja brata. Pri tem zelo uživamo. Zelo zabavno je tudi, ko lovimo ribe. Pozimi gremo vsako leto smučat. Smučat gremo brez obeh babic in dedka. Z nami gredo naši prijatelji s Ptuja. Za božič gremo k bratrancu Žigu. Božič praznujemo skupaj z njegovo družino, teto Tanjo, stricem Brankom in bratrancem Simonom. Dedek in babica Marija imata v Brezju njivo, na kateri pridelata veliko zelenjave, krompirja in različne povrtnin. Z družino gremo včasih tudi na kakšen izlet s kolesi. Takrat se zelo zabavamo, saj med seboj tekmujemo, kdo bo prvi. Močno se trudim, da bi kdaj premagal tudi očeta, a mi ne uspe. Mama je vedno zadnja.

Pri naši družini mi je zelo všeč, da živimo skupaj v isti hiši z dedkom in babico Marijo. Včasih si zaželim, da bi bil edinec, saj bi tako lahko imel več igrač. A tega se žal ne da spremeniti.

Tilen Brunec, 4. c

Smo družina, ki ima 6 članov. Zelo se imamo radi in skrbimo drug za drugega. Veliko si pomagamo, zato želim pisati o svoji družini.

Trudimo se, da bi bili več časa skupaj. V družini smo med sabo prijazni, včasih je kdo jezen, vsi pa imamo zlato srce. Živimo v trnadstropni hiši. Ko so vsi člani zasedeni, se jaz igram z dojenčkom. Sestra ima rada modo, Sadik ima rad igrače, mama rada kuha, ati ima rad mir pri televizorju.

Najmlajši bratec veliko spi, jaz pa rada plešem in pojem. Velikokrat gremo tudi na obisk k sestrični. V moji družini je zelo lepo, še lepše bi bilo, če bi imeli s sestro boljše ocene.

Želim si, da bi lahko enkrat zapela na miklavževanju in da bi me starša večkrat pohvalila.

Anđelina Krasniqi, 4. c

ZMAJČEK SMEJALČEK

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel zmajček Smejälček, ki se je vedno smejal. Smejäl se je tudi, ko je v šoli pisäl matematiko ena in tudi takrat, ko je v jami zagledäl pošast. Smejäl tako, da se je cela jama tresla. Smejäl se je tudi, ko ga je mama kregala in to tako, da se je cela hiša sesula. Nekega dne se je sprehajäl po pločniku in prepeval. Mimo je prišel zmajček Tečnobanček in zmajček Izzivalček. Rekla sta mu naj se spelje ali pa ga bosta porinila na cesto. Zmajček Smejälček pa se je le smejäl. Mimo je pripeljal avto. Tečnobanček in Izzivalček sta Smejälčka potisnila na cesto in Smejälček je prvič zajokäl.

Timi Švajger, 4. c

ZMAJČEK SMEJALČEK

V votlini na veliki gori je živel zmajček Smejälček, ki se je rad smejäl, toda bilo mu je dolgčas. Nekega dne je sledil pisanemu metulju. Sledil mu je čez travnik, skozi gozd, do jase. Tam sta se igrala dva zmajčka. Obmetavala sta se s storži. Zmajček Smejälček se jima je pridružil. Skupaj so se igrali in smejali. Lovili so metulje in jedli gozdne borovnice. Nagajali so vevericam. Zvečer so vsi utrujeni popadali na tla. Hitro je šel domov. Zmajček Smejälček je preživel lep dan. Dobil je nova prijatelja. Ni mu bilo več dolgčas. Tega dne ne bo pozabil.

Alen Martan, 4. b

ZMAJČEK SMEJALČEK

Nekoč za sedmimi gorami je živel zmajček, ki ni bil niti malo zabaven. Živali so ga skušale pripraviti do smeha, vendar se zmajček ni niti malo smejäl. Živali so nekega dne sklenile, da mu bodo skupaj pripravile šalo. In res, zjutraj so se živali zbräle in povedale šalo, ki so jo pripravile za zmajčka. Zmajček se je naenkrat začel tako smejati, da je skoraj počil od smeha. Takrat so bile živali zelo srečne, ker so nasmejale zmajčka, ki ni bil zabaven. Ker se je zmajček cele dneve smejäl šalam, ki so mu jih kazali njegovi prijatelji, so mu nadeli ime zmajček Smejälček. Zmajček je spoznal, da je življenje s prijatelji bolj zabavno. Zmajček Smejälček je cele dneve preživiljal s svojimi prijatelji in se imel lepo kot še nikoli. Nekega dne pa so se prijatelji spomnili, da bi lahko ustanovili park smejanja. In to so tudi storili. Zmajček Smejälček je vodil uro smešnic. Tam so si pripovedovali šale. Ježevka Nana je vodila uro izdelovanja smešnih lutk. Rakun Jan je poskrbel za material. Ptiček Sivček je poskrbel za dogajanje in Sraka Mona je poskrbela za okrasitev. Živali so prihajale v park smejanja in se imele zelo lepo. Tam so se prijatelji *smejalkoti* družili in veselili. Zmajček Smejälček se je smejäl cele dneve in noči. Park je bil poln smeha. Nekega dne pa je v park prišla mala veverička, ki je bila čisto osamljena. Zmajčku Smejälčku se je zasmilila, zato je vse prijatelje prosil, da bi ji povedali šalo in postali njeni prijatelji. To so tudi naredili. Veverička se je njihovim šalam zelo nasmejala in se pridružila parku smejanja. Veverička še ni imela imena, zato so ji nadeli ime Smejälčica.

Prijatelji so si v parku smejanja naredili dom. Tam so živeli, dokler jih pot ni zanesla kam drugam. Bili so srečni in imeli so se zelo radi.

Eva Imenšek, 4. b

Mojo družino sestavljamo ati Alojz, mama Nataša, brat Jan in jaz. Imamo tudi dva hišna ljubljénčka, kučka Taya in muco Maco. Z družino živimo v hiši, v kateri živita tudi moj dedi Ivan in moja oma Jolanda.

Dedi naju z bratom vozi v šolo in hodi po naju, kadar staršev ni doma. Oma posrbi za naju, da sta najina trebuščka vedno sita. Najbolj mi je všeč, kadar smo vsi doma. Moja starša sta zaposlena v Avstriji. Mama je v službi med vikendom, zato vsak trenutek skušamo preživeti skupaj. Radi hodimo v kino, se potepamo po trgovinah, se sprehajamo ali pa gremo skupaj v terme. Veliko časa preživimo tudi na Meljskem hribu, kjer obiskujem jahalno šolo. Smo vesela, nasmejana družina in veseli smo, da se imamo.

Moja največja želja je, da bi bila naša družina vedno skupaj. Najbolj pa si želim, da bi bili vsi srečni, zdravi, veseli in da bi se vedno imeli radi.

JAHANJE

Med poletnimi počitnicami se mi je uresničila največja želja. Mama in ata sta me vpisala v jahalno šolo KK Karlo.

Na začetku sem imela ure jahanja z učiteljico Tadejo. Moj konj je bil Merlin, konj, ki ga jahajo vsi začetniki. Z njim sem se naučila, kako se moram pravilno dvigovati v sedlu. Naučila sem se usmerjati konja, pravilno držati vajeti in še veliko drugih stvari o konju ter jahanju. Zelo vesela sem bila, ko sem se lahko priključila skupinam. Moj učitelj je postal Miha. Ure v skupinah so bile zelo poučne in zabavne. Svoje znanje sem lahko pokazala na tekmovanju, ki je bilo 19. 10. 2013. Tekmovala sem v skupini začetnikov, v kateri je bilo deset tekmovalcev. Ta dan sem jahala konja po imenu Apache. S konji smo morali premagovati ovire. Voditi smo morali konje med stožci kot pri slalomu. Pomembno pa je bilo, da se pri tem nismo dotaknili nobene ovire ali katere izmed njih porušili. Uspelo mi je, saj sem se samo enkrat dotaknila ovire. Tako sem bila najboljša med vsemi tekmovalci začetniki. Bila sem zelo vesela, saj smo vsi prejeli nagrade. Prejeli smo belo-rdeče rozete.

Tega dne ne bom nikoli pozabila. Vedno mi bo ostal v spominu. Sedaj vem, da moram še naprej vztrajati v tem. Jahanje me zelo veseli in mogoče bom še kdaj prejela kakšno nagrado.

Nika Gačnik, 4. c

ZMAJČEK HIHITAJČEK

Nekoč za devetimi gorami in sedmimi vodami je v veliki votlini živel zmajček. Vsi so ga klicali Hihitajček, ker se je vsemu, kar je videl hihital. Nikoli ga ni bilo sram pred drugimi, čeprav se je svojemu imenu hihital. Ko je odrasel, se je odločil, da bo zabaval ljudi v cirkusu. Pri točkah, v katerih je nastopal, ni mogel niti malo zadržati hihitanja, zato se je tudi občinstvo začelo smejati. Bil je eden najboljših nastopajočih in tudi sam se je zabaval pri tem. Čeprav je bil zmaj, je dobil zelo veliko plačo. Ko je dobil plačo, ni vedel, kaj bi z njo, zato je denar podaril ljudem, da so lahko hodili v cirkus. Postal je slaven in cela vas ga je občudovala. Tako je celo življenje dajal denar ubogim.

Melanie Štumperger, 4. b

JABOLKO

Sladko in sočno
je naše jabolko.

Je rdeče, rumeno,
zeleno jabolko.

Rdeče je kot tulipan rdečo,
rumeno pa kot sončnica rumeno,
zeleno pa kot travica zelena.

Je sladko, je sočno
naše jabolko.

Nika Krstić, 4. a

JABOLKA

Tri jabolka na drevesu
sedijo in si govorijo:

»Jaz sem jabolko
rdeče
in s sočnim ugrizom
ti dam zdravja in
sreče.«

»Jaz sem jabolko
zeleno,
najraje imam sončece
rumeno.
Ker še nisem zrelo,
bom na soncu
dozorelo.«

»Jaz sem jabolko
rumeno,
boljše sem kot ta
zeleno.
Rdeče nima tukaj nič,
naj jo vzame kakšen
ptič.«

Ptič usliši tole željo
in namesto rdečega
poje vse tri za večerjo.

Ema Staklenac, Urška
Bajrič, Nika Žokalj, 4. a

ZAMENJAVA S KOBAYEM BRYANTOM

Bil je normalen dan. Vsaj zame. Ves čas samo dolgočasna šola. Zaželel sem si, da bi bil odrasel, bogat, slaven košarkar Kobe Bryant. Istočasno pa si je on, tam daleč v Ameriki, želel postati običajen majhen fant. Naslednje jutro so želje postale resnične. Oba sva bila začudena in tudi vesela. Nisva mogla verjeti kaj se je zgodilo. Tega jutra je mene zbudila njegova žena, njega pa je zbudila moja mama. Naslednje dneve sem živel v ogromni razkošni hiši, on pa v naši, nekoliko manj razkošni hiši. Vsaki dan sem se kopal v denarju. Z veseljem sem hodil na treninge košarke in govoril sem angleško. Bil sem odličen košarkar. On pa je hodil v šolo, mi nalagal same petke, se družil z mojimi prijatelji in govoril slovensko. Vse je bilo v najlepšem redu. Zabavno je bilo celo paziti in se igrati z njegovim otrokom. Na žalost pa se je vsak dan tudi polulal name. Njemu pa je bilo zabavno paziti na mojega zajčka. Vsak dan je pobiral njegove kakce in brisal njegovo lulanje. Vendar sva čez nekaj časa ugotovila, da to ni življenje za naju. Tako kot prvič, sva si tudi tokrat istočasno zaželela, da bi bilo vse tako kot prej. In naslednjega jutra se je tako tudi zgodilo. Kako in zakaj je prišlo do zamenjave, pa še danes ne ve nihče.

Staš Romih, 4.a

MARTIN KRPAN

Nekega dne je Martin Krpan prevažal angleško sol iz Trsta. Bilo je mrzlo in na poti domov je srečal cesarja. Kobilico je premaknil s poti, da je kočija ne bi povozila. Kočija se je ustavila in cesar je Martina Krpana vprašal, kaj prevažja. Povedal mu je, da prevažja bruse. V vrečkah pa jih ima, ker je mrzlo.

Po dveh letih je na Dunaj prišel Brdavs, ki je pobil vse, ki so se z njim podali v boj. Tudi cesarjevega sina. Kočijaž se je spomnil, kako je Martin Krpan predstavil svojega konja Kobilico. Cesar je služabnike poslal ponj. Ko so ga pripeljali na Dunaj, mu je cesar povedal, da se bo boril z Brdavsom. Cesar mu je pokazal vsa orožja, ki so jih imeli. Toda vse orožje se mu je zdrobilo v rokah. Zato je posekal cesaričino najljubšo lipo in iz nje naredil močno orožje. Cesarica je kar omedlela. Hotel je imeti še konja, a noben ni bil pravi. Zato so šli po njegovo Kobilico. Tako je odšel v boj in premagal Brdavs. Za nagrado je cesar Martinu Krpanu ponujal svojo hčer, vendar cesarica, ki je bila še vedno jezna zaradi lipe, tega ni dovolila. Martin Krpan je cesarju povedal, da je pred dvema letoma v resnici prevažal prepovedano angleško sol. Cesar je ministru Gregorju naročil, da napiše dovoljenje za prevažanje angleške soli. Minister Gregor se je ves zelen upiral, a je na koncu le napisal dovolilnico.

Od takrat je Martin Krpan lahko s svojo Kobilico brez težav prevažal angleško sol.

Nika Žokalj, 4. a

DAN V ROGATCU

Včeraj, 3. 10. 2013, smo imeli interdisciplinarni dan v Rogatcu, v Muzeju na prostem.

Tam smo najprej pomalicali, potem pa smo se razdelili v štiri skupine. Naša skupina je najprej izdelala nunalce pri glasbeni delavnici. Nato si je vsak izoblikoval svojo »žuliko« – žemljico. Pri športni delavnici smo poskusili hoditi s hoduljami. Šli smo še k čebelarju, kjer smo si izdelali svečko iz voska. Ko smo zaključili z delavnicami, smo šli v panonsko hišo. Tam smo izvedeli, kako so takrat spali in tudi, da so fantje spali v hlevu na senu, punce pa so spale v sobi, ki je imela na oknih železne rešetke. Imeli so vrata, ki so škripala, da se punce ne bi mogle dobiti s fanti. Potem smo si ogledali še kozolec, stranišče, svinjak, trgovino in kovačijo. Po ogledu smo še malo pomalicali in odšli v trgovinico, kjer smo si kupili spominek. Tako je prišel čas, da smo se morali z avtobusom odpeljati proti šoli.

Ta dan mi je bil zelo všeč, najbolj pa mi je bila všeč čebelarska delavnica.

Teo Rižnar, 4. a

PETOŠOLCI PESNIJO IN PISATELJUJEJO

NOČ

Za veliko nočjo je še ena noč.
Za še eno nočjo, je še ena noč.
Manjša.
Za manjšo nočjo je še ena noč. Še
manjša.
Za še manjšo nočjo je najmanjša noč.
Najmanjša.
Za najmanjšo nočjo je še ena noč.
Za nočjo je tema.

Za temo je luna.
V luni je manjša luna.
V manjši luni je še manjša luna.
V še manjši luni je najmanjša luna.

Za najmanjšo luno je sonce.

To sonce je najlepše in najsvetlejšo, ki
te osvetljuje.

Nace Siter, 5. c

ZABOJ

V velikem zaboju je še en zaboj.
Za še enim zabojem je še en zaboj, manjši.
Za manjšim zabojem je še en zaboj, še manjši.
Za še manjšim zabojem je najmanjši zaboj,
najmanjši.
Za najmanjšim zabojem je še en zaboj. Ta
zaboj je zabojček.
Za zabojem je kuverta.
V kuverti je manjša kuverta.
V manjši kuverti je manjša kuverta.
V še manjši kuverti je najmanjša kuverta.
V najmanjši kuverti je listek.
Na listku je zgodba.
Ena sama, lepa kot roža.
Najlepša in največja zgodba.
Ta zgodba je zate.

Vita Kajšler, 5. b

ŠKATLA

V veliki škatli je še ena škatla, v še eni
škatli je še ena škatla. Manjša.
V manjši škatli je še ena škatla . Še
manjša.
V še manjši škatli je najmanjša škatla.
Najmanjša.
V najmanjši škatli je še ena škatla. Ta
škatla je škatlica.
V škatlici je pismo. V pismu je še manjše
pismo. V manjšem pismu je še manjše
pismo.
V še manjšem pismu je najmanjše pismo.
V najmanjšem pismu je pisemce.
V pisemcu je pesem. Ena sama, krasna.
Lepa je kot sonce.
Ta pesem je zate.

Pika Sovič, 5. b

RECEPT ZA SLAVO

– V kozarec daj travo iz
Hollywooda,
– sliko Brada Pitta,
– 3 dcl sadnega čaja, ki mora
biti iz Amerike,
Tako boš postal Hollywoodska
zvezda in boš igral v filmu
Spiderman 3.

Niko Fras, 5. a

NAPITEK ZA HITROST

V kozarec damo malo vode,
kamilice, trave, veliko soli, eno
kapljico materine solzice in
seveda eno koprivo. To popiješ
in si hiter kot gepard ali še
hitrejši.

Gregor Smiljan, 5. c

ZVEZEK

Za velikim zvezkom je še en zvezek.
Za še enim zvezkom je še en zvezek. Manjši.
Za manjšim zvezkom je še en zvezek. Še manjši.
Za manjšim zvezkom je še en zvezek. Še manjši.
Za še manjšim zvezkom je najmanjši zvezek. Najmanjši.
Za najmanjšim zvezkom je še en zvezek. Ta zvezek je besedilo.
Za besedilom je kitica.
V kitici je še manjša kitica.
V manjši kitici je še manjša kitica.
V še manjši kitici je najmanjša kitica.
V najmanjši kitici je beseda.
V besedi je zvezda. Ta zvezda je samo zate!
TVOJ ZAKLAD!

Brina Kurnik, 5. a

ZRCALO

V velikem zrcalu je še eno zrcalo.
V še enem zrcalu je še eno, manjše.
V manjšem zrcalu je še manjše.
V tem še manjšem zrcalu je še eno, to je zrcalce.
V tem zrcalcu je obraz.
Za tem obrazom je še en obraz, manjši.
Za tem obrazom je še en obraz, manjši.
Za še enim obrazom je še en obraz, še manjši.
Za tem je še manjšim obrazom je jutranja zarja ob sončnem vzhodu.
In ta nasmeh je le zate.
Najlepši in najsvetlejši, kar jih je kdaj bilo.

Erik Čižič, 5. a

LEP SPOMIN NA 10. ROJSTNI DAN

Ko sem bila stara 4 leta, sem si zaželela psa. Ati mi je rekel, da ga dobim, ko bom stara 10 let. Dan po atijevem rojstnem dnevu smo se odpeljali v Brežice in dobili črno kepico pasme labradorec. Ime Brina sem izbrala jaz. Pridna črna kepica se je spremenila v nagajivo črno psičko, a jo ima kljub temu družina rada. Včasih se Brina pred muco Tačko dela važno in jo preganja, včasih pa ji Tačka umiva ušesa. Brina nam je tudi že pregriznila kabel na ograji. Malce se je že umirila, saj bo kmalu stara eno leto. Jaz svoji psički zaupam in vem, da pravi prijatelj ni tisti, ki se ti smeje, pravi prijatelj je tisti, ki v nesreči ti roko poda. Sedaj vem, da je pregovor »Kdor čaka, dočaka.« resničen.

Rasina Bajsič, 5. b

SLAMICA, BOBEK IN KAMENČEK

Nekega dne so bili na požeti njivi Bobek, Slamica in Kamenček. Slamica je vsa vesela plesala v jesenski sapi. Kamenček je kukal iz stroka, žalosten je bil, ker ni bilo nobenega tovariša več in Kamenček je čakal zimo. Slamica se je odločila, da gre na potovanje in da vzame zraven Bobka in Kamenčka, ki ji je obljubil da ne bo počasen. Prišli so k potoku, kjer ni bilo nobenega mosta. Slamica se je domislila in rekla, da se ona uleže preko potoka in gre čez njo najprej Bobek, za njim pa še Kamenček. Prvi je res šel Bobek. Ko je bil na vrsti Kamenček, se mu je Bobek tako smejal, da je Kamenček padel v vodo. Bobek se zanj ni brigal, zato se je Kamenček utopil. Bobek je pozabil tudi na Slamico in tudi njo odnese potok. Sam pa se je tako dolgo smejal, da je začutil bolečine v trebuhu. Potipal je in videl, da mu je počil trebuh. Tedaj se je začel premetavati. Mimo pride čevljar Smola in mu zašije trebušček. Zato ima Bobek še dandanes črno zaplato.

Maša Jeza, 5. b

DELA »STAREJŠIH« PESNIKOV IN PISATELJEV Z LIKOVNIMI UPODOBITVAMI

SANJE

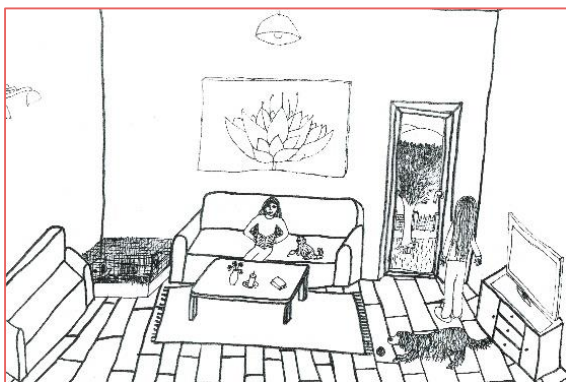
Moje sanje,
so moje potovanje
v veliko poezijo
in v mojo domišljijo.

Junak je lahko vsak,
čeprav sanje njegove so puste,
doživljajo dvige in spuste,
rajajo v sanjah svetih
in do morja lepih.

Sanjajo tudi živali
in tudi mali poglavarji,
ki gnjavijo jih tesarji
imenujejo se komarji.

Ko pride do lepega pusta
in svetlega hrusta,
to mračnega je smeha,
ko prime se te keha.

Nino Mešič, 6. b

Zala Mohorko, 8. a

BOŽIČEK

Ko Božiček k nam prihaja,
s sanmi razgraja.
Naletavajo tudi snežinke,
ne glede na vse ovinke.
Ko Božička vidiš stati,
se takoj začneš igrati.

Patricija Bračko, 7. c

BOŽIČ

Za božič se moraš imeti rad,
pa če si star ali mlad.
Za božič se obdarimo,
lepa darila bližnjim poklonimo.
Bela je snežna odeja,
v glavo mi pade marsikatera ideja.
Vsi z veseljem, 1, 2, 3,
rešimo vse skrbi.

Patricija Bračko, 7. c

VICI

Poznamo različne vice,
ki vsebujejo tete in strice,
blondinke, policaje
živali in tolovaje.

Nekateri so takšni,
nekateri drugačni,
drugi živahni,
naslednji temačni.

Vam povem vsakdanji vic?
Vi imate na riti špic!

Nuša Kričej, 6. c

KUMULUS

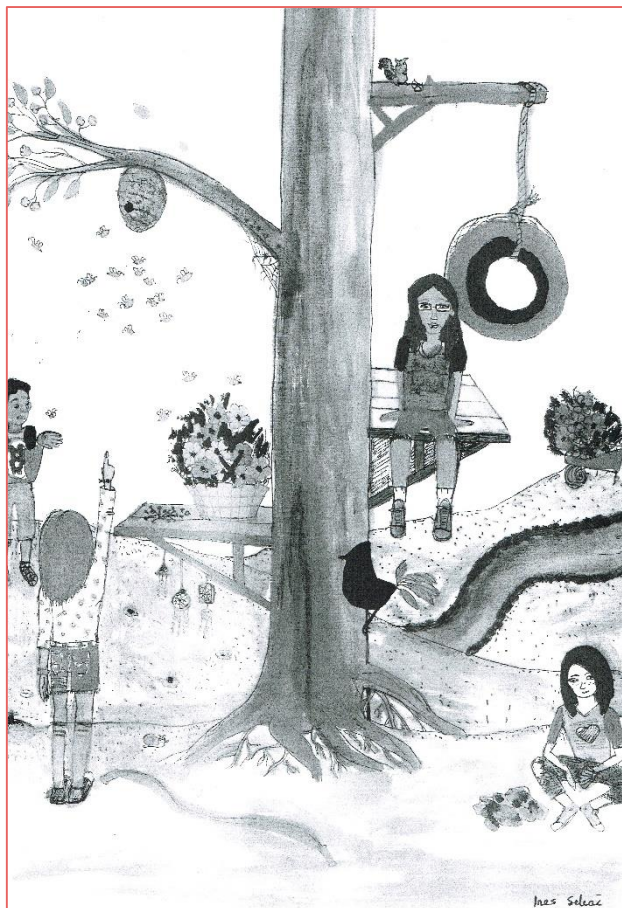
Nekega lepega popoldneva
je majhen oblček
z neba pobegnil kar sredi dneva,
kota za klobaso maček.

Ponavadi je izginil, ko se je znočilo,
zdaj pa se odpravil je drugam,
ko se niti ni stemnilo,
vsi sprašujejo se kam.

Kumulus se je imenoval ta oblak,
bil je majhen oblček,
vesel ga je bil čisto vsak,
še v jezeru raček.

Nobenega kumulusa več tam ni bilo,
napovedovalo se je grdo vreme,
takrat pa se je naš oblček
prikotalil na nebo,
našel ga je deček,
ki mu to ni bilo v breme.

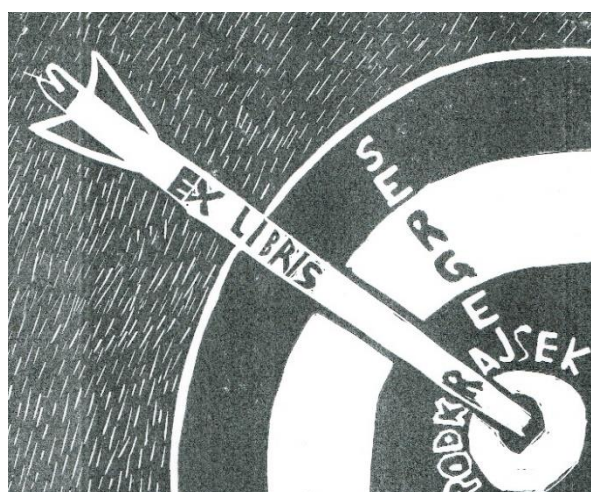
Nuša Kričej, 6. c

Ines Sekač, 7. a

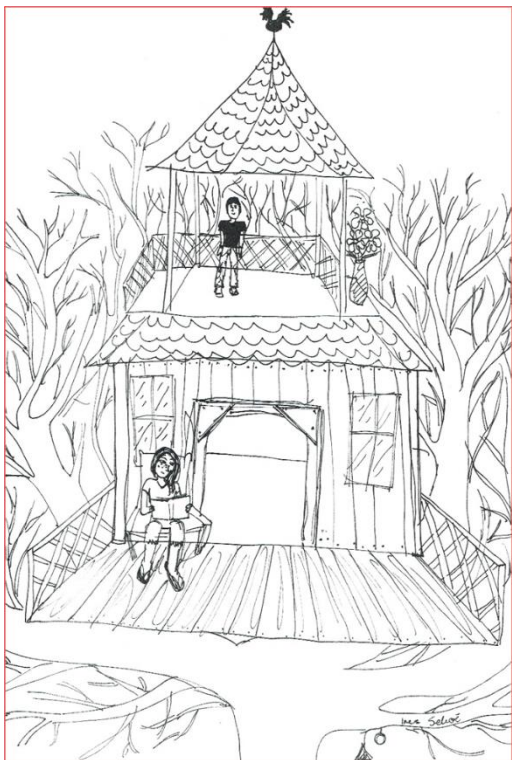
Barbara Lamprecht, 9. b

Sergej Podrkajšek, 9. b

DAJDALOVA ODLOČITEV

Učitelj Dajdal bil navajen je
prejemati pohvale,
saj slaven bil on je kipar.
Pri pouku bilo polno je otrok,
ki bili so polnih rok,
A najboljši izmed njih,
bil mu je nečak.
Bilo mu je ime Talos,
in bil je skoraj bos.
Ko bil je star kakor jaz,
ustvaril je kolovrat, pilo in še
marsikaj.
Ko Dajdal izvedel je,
da Talos boljši od njega je,
bil je jezen res močno,
da Talosa najraje udaril bi hudo.
Potem pa ga prešine,
da jeza ga kar mine.
Dajdal Talosa peljal ja na sprehod,
da uresniči tole zlonamero.
Ko prispeta na Atenski grad,
Dajdal pahne ubogega Talosa,
skoraj v prepad.

Ko Dajdal želi ga pokopati,
izve, da svojega si greha ne more izprati,
saj o Talosi ni ne duha ne sluha,
na njegovem mestu ostane le prelepa ptica.
Dajdal na poti na Kreto sinka je budril,
da nihče ga ne bo odkril.
Ko Kretski kralj izve,
da na otoku kipar, mu lepo pove.
Naredi mi nekakšno ječo,
za pošast, ki lahko poje otrok za celo vrečo.
Dajdal pomisli na blodnjak,
iz katerega izhoda ni.
Ko svoje delo dokonča,
na slavlju dobra čaka ga jedača.
Kmalu začel je hrepeneti po domovini,
Zato naredil si je krili,
s katerimi prišel naj bi domov.
Na poti svaril je svojega sina:
Ne letaj ne visoko, ne nizko.
A sin ga poslušal ni,
letel je vse do sonca,
zaradi katerega so se mu stopila krila.
Dajdal na otoku je pristal,
na katerega je zvečer priplaval je sinovo telo.
Žalosten oče sina položi v grob,
na katerega prileti bel golob.
Spomni se umora,
zaradi katerega vsakdan preganja ga
boleča mora.
od žalosti na Sicilijo zbeži,
kjer se ob gradnji ne veseli.
Toda miru mojster našel ni,
čeprav sploh več ne živi.
Otok na katerem, pokopan je Ikar,
Leži pod imenom Ikarija.

Maša Pogorelec, 7.c

Ines Sekač, 7. a

ZAKAJ MORAM V ŠOLO

Zjutraj se zbudim,
grem na balkon,
mama zavpije:
preberi bonton!

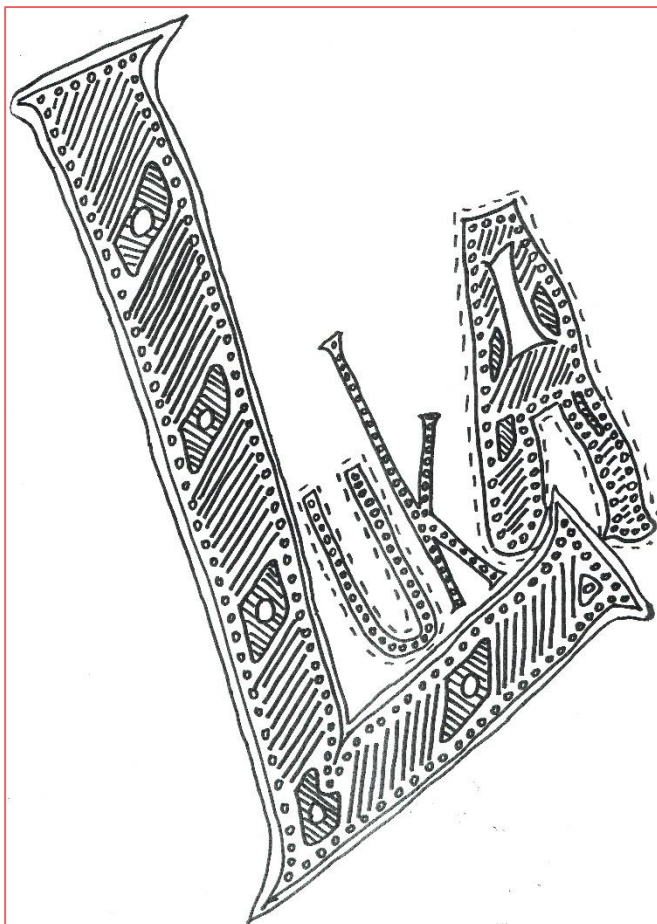
Le zakaj,
sprašujem se,
mama zakliče:
dovolj mi je!

Takrat vidim otroke,
kako v šolo hitijo,
da pouka ne zamudijo.

Zakaj moram v šolo,
lahko grem na Bahame,
zakaj moram spat,
če pa nimam pižame.

Zakaj moram v šolo,
vprašam mamo,
a ona takoj pade v omamo.

Nuša Kričej, 6. c

Luka Verbič, 7. b

Tomaž Ulaga, 6. a

»NE POGOVARJAJ SE Z NEZNANCI NA INTERNETU«

Starši so nam vedno govorili: »NE POGOVARJAJ SE Z NEZNANCI NA INTERNETU«. S tem se delno strijam. Nikoli ne veš, kdo se skriva za ekranom, še posebej, če te osebe ne vidimo. Jaz nisem nikoli imela nobenih izkušenj s takšnimi ljudmi in zato sem zelo hvaležna.

Moram pa priznati, da sem v zadnjem letu na internetu spoznala 3 najboljše prijateljice. Najprej sem spoznala Holly, ki živi v Angliji in je stara enako kot jaz. Zavedam se, da se v bližnji prihodnosti ali celo nikoli ne bova srečali, ampak me to ne moti. Imava podoben okus za glasbo in prav zaradi nje se je moj še bolj razširil. 'Poznava' se že več kot eno leto. Ko sem povedala staršem, da

sem spoznala punco iz Anglije, so bili nadvse navdušeni, saj naj bi se tako izboljšala moja angleščina. Vendar pa njeni starši niso navdušeni nad navezovanjem stikov z neznanci prek interneta. Vseeno sva si izmenjali svoje naslove in letos me je v poštnem nabiralniku čakala njena voščilnica za božič. Tudi sama sem ji pisala svojo.

Nekaj mesecev kasneje sem spoznala Laro, ki je iz Slovenije. Bila sem zelo vznemirjena, saj je to pomenilo, da se bova lahko srečali. Juhu, osebo iz interneta bom lahko srečala v resničnem življenju. Ni se zgodila 'filmska zgodba', ko se dve osebi dogovorita, da se bosta srečali in je druga oseba nekakšen ugrabitelj ali nekaj. Ker so bile takrat še počitnice in Lara ne živi tako blizu Maribora se nisva nekaj mesecev nič videli. Ampak sedaj hodi v srednjo šolo in se srečava skoraj vsak teden!

Konec počitnic sem spoznala še Jano. Sploh nisva vedeli, da sva obe iz Miklavža! Nekako sva se pogovarjali in se dogovorili, da se bova kar naslednji dan srečali. In sva tudi se. Ves dan sem preživela pri njej in bilo je res super.

Z gotovostjo lahko trdim, da če ne bi nikoli govorila z neznanci na internetu, ne bi nikoli spoznala nekaj trenutno najboljših ljudi v mojem življenju.

Mia Sinovec, 9. b

POČITNIŠKI VTISI

Že prvi dan šolskih počitnic sem šel k babici in tam bil tri dni. Takoj ko sem prišel tja, sem šel dedku pomagat sekati drva in jih odnašati na hrib. Ko sva drva posekala in odnesla na hrib, sva šla domov, kjer naju je pričakala babica z večerjo. Zvečer smo si ogledali oddajo Moja Slovenija. Naslednji dan smo že zgodaj vstali, saj je babica morala k zdravniku na prevez. Tam smo bili prej, zato je babica morala čakati, midva z dedkom pa sva šla na sprehod po mestu. Ker smo naše opravke pozno končali, smo šli na kosilo kar v restavracijo. Ko smo vendarle prišli domov, smo morali vklopiti kurjavo. Ker nam

je čez čas zmanjkalo elektrike, smo igrali družabne igre ob sveči. Zadnji dan sem imel pri babici samo kosilo, nato pa sem šel domov.

V četrtek sem šel z očetom gledat Pompeje v kino, kjer sem srečal nogometaša Martina Milca. Film je bil zelo zanimiv, saj je pripovedoval o resničnem dogodku. V petek sem šel jutraj z očetom v Avstrijo v adrenalinski park, kjer sva zares uživala. Počitnice so bile zelo zabavne in polne dogodivščin.

Aleks Tašner, 7.a

ZIMSKE POČITNICE

Moje zimske počitnice so se začele v soboto, 22. 2. 2014. Odpravili smo se na smučanje v Nassfeld v Avstrijo. Na poti tja smo se ustavili še v Seiersbergu. Teh počitnic sem se zelo veselila, saj zelo rada smučam. V Nassfeld nismo šli sami, ampak z dvema družinama. Prispeli smo v soboto popoldan. Po treh urah vožnje smo stopili iz toplega avta v mrzel in zasnežen Nassfeld. Bilo je ogromno snega, okoli tri metre. Naslednji dan smo si kupili smučarske karte in šli smučat. Vsak dan ob devetih smo bili na smučišču, ki je bilo široko in urejeno. Imeli smo čudovito vreme in proge so bile super pripravljene. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo šli na cross progo, na merilec hitrosti ter smučanje po celcu (globokem snegu). Vsak večer smo igrali Activity in bilo je zelo zabavno, saj smo se smejali staršem, ko so kazali pantomimo. Najbolj smešno mi je bilo, ko je prijateljičin oče kazal rojstni dan. Na teh počitnicah sem se veliko presmejala, saj smo si pripovedovali šale. Skratka bilo je zelo zanimivo. Vračali smo se 1. 3. 2014. Bila sem vesela, ker bom videla mojo babico Anjo. Žal pa mi je bilo, da je minilo, saj se mi je zdelo, da so se počitnice komaj začele. V nedeljo pa je napočil dan učenja.

Tina Ulaga, 7. b

ŠOLA

Šola povzroča veliko glavobola,
kadar učitelji ne dovolijo rokenrola.
V šoli se je treba učiti,
če ne želiš biti privezan na nit.

Patricija Bračko, 7. c

KRAVICA

Kravica je lahko igračka,
ki jo tvoja babica skvačka.
Lahko je raznih barv,
ki se spremeni v mavrični rokav.
Daje nam mleko,
da lažje zgradimo hišo z opeko.

Patricija Bračko, 7. c

SVOBODA

Svoboda ni kot pitna voda.
Svobodni smo lahko ljudje, živali in
rastline,
tudi ko minejo vse obline.
Svobodni moramo biti vsi,
v kraju in na vasi.
Dá nam veselje
in nas vedno kam popelje.
Ko smo svobodni, smo prijazni
in nismo več polni bojazni.

Patricija Bračko, 7. c

David Vabšek, 9. a

Tamara Ivanić, 7. a

Valerija Vabšek, 7. c

Tonja Čižič, 7. c

ZGODBA O APOLLONU

Nekoč je živela deklica po imenu Zala, ki si je zelo želela jahati. Starši so ji za njen 11. rojstni dan izpolnili to željo in jo vpisali v Konjeniški klub Karlo. Tam je spoznala veliko konjev. Najbolj všeč ji je bil žrebec po imenu Apollon. Ni bil največji, a zagotovo najhitrejši. Bil je rjave barve s črno grivo in repom. Njegova griva je bila postrižena na ščetko. Imel je do kolen črne noge in na zadnji levi nogi do biclja visoko belo nogavičko. Na čelu je imel veliko belo zvezdo. Večina konjev je bila vedno blatna, umazana in smrdljiva, a Apollon je imel bleščečo, čisto dlako in nikoli ni smrdel. Bil je najhitrejši konj v klubu in zelo dober v skakanju. Osvojil je na kupe rozet in pokalov. Vsakič ko se je udeležil tekmovanja, je zmagal, kajti v celi Sloveniji ni bilo konja, ki bi se lahko kosal z njim. Pa čeprav je bil popoln, ga skoraj nihče ni maral, kajti Apollon je bil zelo agresiven.

Vedno, ko je kdo vstopil v njegov boks, ga je pogrizel. Zato so se ga vsi izogibali v velikem loku. In vsak, ki ga je jahal, je kmalu pristal na tleh. Zato so ga vedno dali najboljšim jahačem. A zgodilo se je, da je bila kobila, ki so jo vedno dali začetnikom za jahanje, breja. Ko je Zala prispela na svojo prvo uro jahanja, so vsi že jahali. Vsi konji so bili zasedeni, razen Apollona. In tako se je Zala za razliko od drugih jahačev naučila jahanja na Apollonu. Apollon jo je na začetku poskušal vreči s hrbta. Enkrat mu je to tudi uspelo, a Zala mu ni niti malo zamerila. Vsi so se jahanja naučili na krotkih konjih, zato so imeli probleme z divjimi. A Zala se je naučila ukrotiti Apollona, zato ji niti najbolj podivjani in prestrašeni konji niso mogli do živega. Sčasoma se je naučila zelo dobro jahati. Pa tudi Apollon je ni več napadal. Postala sta nerazdružljiva, najboljša prijatelja. Zala je vsak dan hodila jahat, kajti brez Apollona ni mogla zdržati niti en dan. Na njem se je naučila galopirati, preskakovati ovire in še mnoge druge stvari. Skupaj sta doživela ogromno neverjetnih, razburljivih, norih, smešnih in zabavnih pustolovščin. Skupaj sta naredila tudi jahalni izpit. A vsega lepega je enkrat konec in tako je po dveh dobrih letih Zalin trener oznanil, da bo Apollona naslednji dan prodal v Avstrijo.

Zali se je takrat svet podrl. Ugotovila je, da brez Apollona ne more živeti. On je bil najlepša stvar, kar se ji je kdaj zgodila. Tudi če je bila kdaj žalostna ali jezna, je lahko preprosto odšla do Apollona in ga tesno objela okrog vratu. On pa se je naslonil Zali na ramo in vse je bilo lepo in prav in zdelo se ji je, da nič ne bi moglo biti lepše. Ko sta bila skupaj, se ji je svet zdel popoln. Ni mu mogla dovoliti, da preprosto odide, po vsem tem, kar sta skupaj doživela. Celo noč ni mogla spati. Poskušala se je domisliti rešitve, a edina stvar, ki ji je padla na pamet, je bil pobeg. To se ji je zdelo neumno in otročje, a ni se domislila ničesar boljšega.

Odločila se je, da je to boljše kot nič, kajti ni se hotela vdati brez boja. Apollon ji je preveč pomenil. Preveč ga je imela rada, da bi enostavno gledala, kako ga odpeljejo daleč, daleč proč in ga nikoli ne bi več mogla videti. Naslednji dan so se jahači iz Konjeniškega kluba Karlo odpravili na terensko jahanje. Odšli so sami, brez trenerja, kajti trener je imel polne roke dela s pripravami na tekmovanje iz preskakovanja ovir, ki se je naglo bližalo. To tekmovanje naj bi bilo zelo pomembno, kajti pomerili se bodo jahači iz vse Slovenije in sosednje Avstrije. Ko je skupina jahačev jezdila po gozdu, so prišli do velike skale. Zala jim je rekla, da je videla divjega žrebička za skalo. Vsi si hoteli

videti žrebička, zato so odjezdili na drugo stran skale. Razočarani so ugotovili, da je Zala lagala. Ko so prišli do mesta, kjer naj bi jih čakala Zala, so videli, da je ni več tam. Zala je medtem že prišla iz gozda in je dirjala po hribu navzdol preko velikanskega travnika. Apollon in Zala sta se z užitkom spuščala v doline, porasle z regratom, in se znova dvigala na skalnate hribe. Skakala sta čez žuboreče potočke kristalno čiste vode in se podila med metulji mavričnih barv. Prečkala sta veliko polj, prekritih s pšenico, makom in sončnicami. Galopirala sta po tihih gozdovih in obšla jezero, katerega gladina je bila prekrita s cvetočimi lokvanji. Ko sta prišla do ceste, jima je pot prekrizal tovornjak, ki bi ju skoraj povozil. A voznik je na srečo pravi čas ustavil in nikomur se ni nič zgodilo. Iz tovornjaka je planil konjar iz Konjeniškega kluba Karlo, ki ju je ustavil. Prijel je Apollona za vajeti in ju odpeljal do Konjeniškega kluba Karlo. Zala celo pot ni rekla niti besede, le Apollonu se je močno oklenila okrog vratu in dokler niso prišli v konjeniški klub, ga ni izpustila. Pretvarjala se je, da je v redu, a njen svet se je podrl. Vedela je, da zdaj zanjo in za Apollona ni več upanja. Konec je vsega lepega. Trener ju je vprašal, če sta v redu. »Nič ni v redu. Apollon bo odšel daleč proč, jaz pa bom ostala tu. Nikoli več se ne bova videla. To je zame vse prej kot v redu. In stavim, da se Apollon strinja z mano. Izgubila bom najboljšo stvar, kar se mi je kdaj zgodila. Brez njega bo moje življenje izgubilo smisel.« Apollon je pokimal z glavo, kot da bi razumel, o čem so se pogovarjali in se strinjal z Zalo. Trener je bil nekaj časa tiho, potem pa je vprašal Zalo: »Ali ti Apollon res toliko pomeni?« »Seveda mi! Če mi ne bi, ne bi pobegnila z njim.« Trener je zavzdihnil. »Prav, naj ti bo. Ampak pod pogojem, da plačuješ njegovo hrano.« »Kje pa boš dobila denar, Zala? Midva ne bova plačevala hrane!« sta rekla Zalina starša. A Zala se je le nasmehnila. »Ne skrbita. Jaz sem pred kratkim naredila izpit. Tekmovanje se bliža in Apollon vedno pobere glavno nagrado. Nekaj mi pravi, da bo tudi tokrat tako,« je dejala Zala. In ni se motila. Prišla je do denarja in Apollon je bil preskrbljen s hrano do konca svojih dni, Zala pa z Apollonovo ljubeznijo, ki mu jo je tudi sama vračala.

Zala Mohorko, 8. a

OTROCI

Lahko so poredni
ali radovedni.
Lahko so pridni
tako, da postanejo nevidni.
Mama se je odločila,
da bo kavico popila.
A prebrisan en otrok,
v kuhinji sedi kakor robot.

Patricija Bračko, 7. c

Živa Sovič, 9. b

NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Hej, moja prijateljica,
kako se imaš?
Pojdiva zdaj nekam,
se greva zabavati.

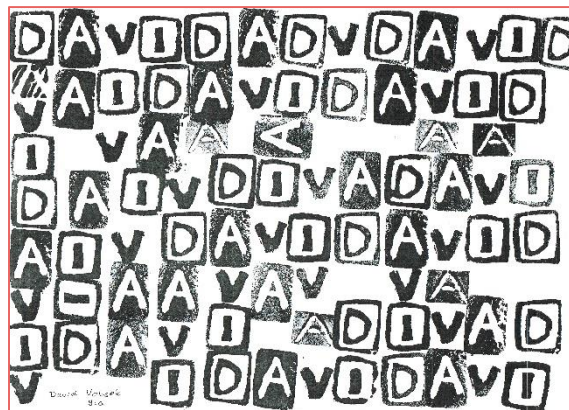
Vsi iščemo prijatelje,
način bova našli,
da se bova zabavali,
saj si moja najboljša prijateljica.

Pokličem te,
klepetava eno uro,
naredim hiter odmor,
a potem spet nadaljujem.

Priznava si vse skrivnosti,
smejiva se,
zabavava se,
za vedno.

Prijateljstvo je le sreča,
veselje in radost
in pomaga ti pri tolažbi,
le ti nasmejiš me vedno.

Zala Krašna, 6. a

David Vabšek, 9. b

Sergej Podkrajšek, 9. b

ŽELELA SI JE PSA

Katja je bila preprosto, igrivo in pošteno dekle, ki je živelo na vasi.

Kot večina otrok je tudi ona imela veliko želja. Neizmerno je imela rada živali, zato je bila večina njenih želja povezanih z njimi. Njena največja želja je bila, da bi nekoč imela svojega psa. Vedela je, da se ji bo ta želja težko izpolnila, toda vseeno je upala in sanjala.

Previdno je v svoji glavi izdelala načrt, kako svoje starše prepričati, da ji izpolnijo njeno največjo željo. Kar naenkrat si je začela pospravljati svojo sobo, sesati po hiši, pomagati pri vsakem opravilu, toda starši ne bi bili starši, če ne bi hitro posumili, od kod naenkrat takšna pridnost. Čez nekaj časa je Katja razkrila svojo največjo željo - imeti psa.

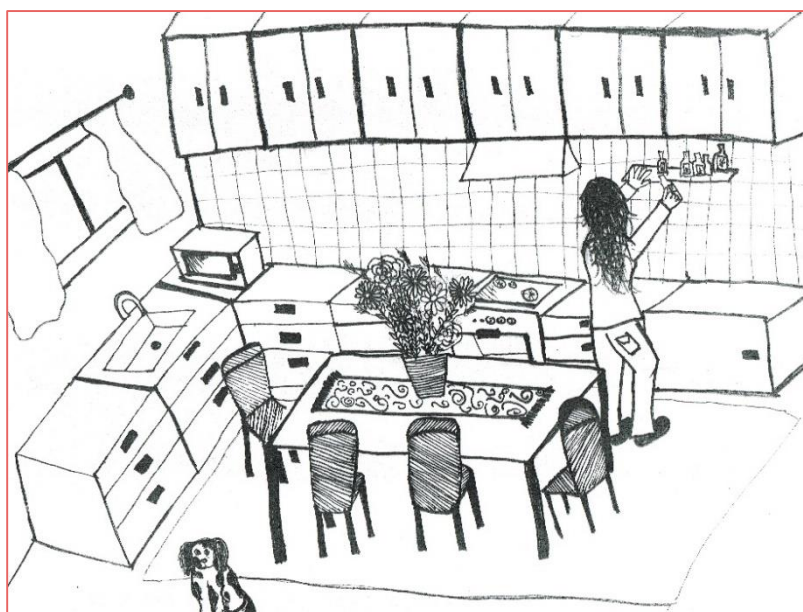
Seveda si je oče, ki je bil najbolj proti novemu štirinožnemu članu, v trenutku izmislil sto in še več razlogov, zakaj v hiši ne bo živali.

Vedela je, da je pot do izpolnitve želje še dolga, ampak ker se počasi daleč pride, je tudi ona previdno in potrpežljivo čakala in upala, da se starši končno omehčajo in izpolnijo to željo, za katero bi naredila vse na svetu.

Nekega dne so na obisk prišli prijatelji in z njimi kosmatinček, ki je bil tako prikupen, da je bil všeč tudi njenemu očetu. Nato je minilo še nekaj mesecev in nekega dne, ko je prišla iz šole, je Katja v sobi zagledala prav takega psička, ki si ga je ves čas po tihem tako želela. S svojim prikupnim pogledom jo je takoj očaral in postala sta nerazdružljiva prijatelja.

Nauk te zgodbe.

Želje so različne, nikoli se ne izpolnijo vse in prav je tako, toda tiste, v katere res močno verjameš – pridejo.

Katja Klep, 8. a

DEKLICA IN NJENA VELIKA ŽELJA

Živela je deklica, ki si je močno želela imeti svoj ranč s konji. Čeprav ni imela denarja in v njeni družini niso bili bogati, je vsak dan zahajala na sosedov pašnik s konji. Tam so bili rjavi, sivi in en sam lisast konj (rjavo-bel), ki je bil divji in se ni pustil dotikati ali pa jahati. Toda deklici je bil prav ta konj najbolj všeč. Zaradi karakterja. Vsak dan mu je nosila jabolka in mu jih kotalila v ogrado. Vedno bolj se mu je bližala in tudi konj ji je vse bolj zaupal.

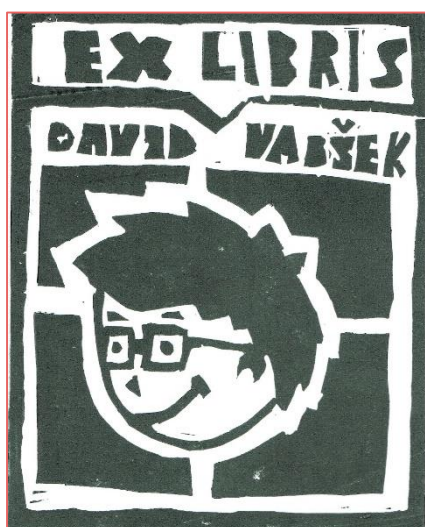
Čez kakšno leto ji je konj tako zaupal, da ga je božala. Ko je to videl njegov gospodar, jo je nagnal, saj je hotel tega konja samo zase. Deklica pa se ni dala kar tako in ga je začela obiskovati ponoči. S seboj je prinesla vrv. Konj se je vrvi nekaj dni bal, potem pa se je je navadil nositi okoli vratu. Dovolil ji je že tudi, da se je usedla nanj, ko je stal, ni pa ga še upala jahati. Potem pa je grozne nevihtne noči gospodar konja prodal na prostrane pašnike Avstrije. Deklica je bila tako žalostna, da je pobegnila od doma, šla je iskat svojega ljubega konja. Sledila je blatnim sledem po cesti, ki na srečo ni bila asfaltna, in izsledila hlev, v katerem je bil. Konj se je je zelo razveselil in ji sledil iz hleva. Odpeljala ga je na cesto in se nanj usedla. Spodbodla ga je v galop in čeprav je prvič

jahala, je vedela, da dela prav. Galopirala sta preko pašnikov, polj, gozdov in končno prišla v deklíčino rodno Slovenijo. Našla sta lepo staro kmetijo, v kateri ni nihče živel. Tam sta skupaj odrasla. Deklica je z njim hodila na tekmovanja. Osvojila sta veliko število prvih mest in zaradi tega imela že tudi velik kup denarja.

Varčevala sta mnogo let in deklica si je kupila parcelo, na kateri je dala sezidati majhno hišico in velik hlev. Kupila je tudi nekaj konjev, ki pa jih je imela le za določene tekme (npr. za dresuro, ki je njen najljubši konj ni znal) in jahalno šolo. Njena mama in oče, ki prej sploh nista vedela za to njeno željo, sta bila presrečna, da si je njuna hčerka našla delo in je sama služila denar. Vedno sta bila prijazna do nje, zato jima je tudi dajala nekaj denarja vsak mesec, saj nista imela dovolj visoke pokojnine. Deklica si je našla tudi nekaj dobrih prijateljev, ki so nastanili svoje konje na njen ranč. Od njih se je naučila še western jahanje (jahanje z eno roko in malo drugačnim sedlom). Toda to še ni bilo vse, kar se ji je lahko pripetilo.

Nekega mirnega dne je na njen ranč prišel sumljiv možakar, ki je ves čas kukal v hlev. Deklica ga je opazila in ga vprašala, če kaj potrebuje, on pa je odgovoril, da hoče nazaj svojega konja. Pokazal je na njenega lisca. Deklica je obstala odprtih ust, saj je upala, da tega ni nihče vedel (konj ni bil njen). Hotela je vedeti ceno, s katero bi ga lahko odkupila. Povedal ji je, da ga ne prodaja, saj je to konj, ki ga ima njegova hčerka najraje. Pustila mu je, da je konja odpeljal, a mu je tiho sledila. Ko je prispel na svoj ranč, je poklical hčerko in ji povedal, da ji je konja pripeljal nazaj. Njegova hči se ga je zelo razveselila in ga odhitela takoj jahat. Konj ji je pustil, da ga je zajahala, potem pa ko je hotela, da naredi dresurni gib, je ponorel. Vrgel jo je s sedla in zdirjal naravnost proti deklici in pred njo obstal. Hitro se je usedla nanj in oddirjala sta globoko v gozd. Tam ga je spustila v divjino. Konj je nekaj časa okleval, potem pa odšel. Deklica je vedela, da je ravnala prav, saj konj ni maral lastnikove hčerke. Žalostna je odšla domov. Nikoli ni več jahala, ampak še samo pisala knjige, v katerih so nastopali konji z enakim značajem, kot ga je imel njen konj. Konj se je v divjini še vedno spominjal deklice, ki je vedela, kaj je najbolje zanj in ga spoštovala, ter prisluhnila vsakemu njegovemu strahu. Dokler je še živel, je vsak teden natanko štirikrat pogledal skozi okno, če ji je dobro. Ona ga ni nikoli videla, a je slutila, da jo nekdo opazuje.

Ela Viher, 8. a

David Vabšek, 9. a

Aljaž Visinski, 9. b

LOPAR

Lopar je zjutraj
nasmejan,
vzameš ga, greš z njim
v dan.
Zmeraj je razigran,
lastniku ves čas je
vdan.

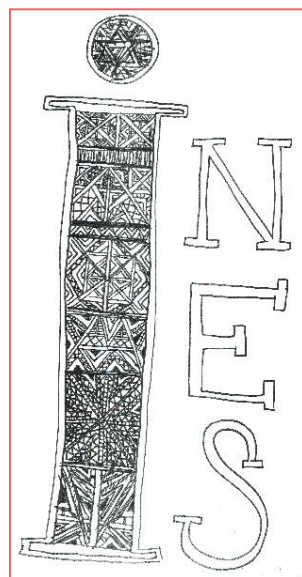
Loparju prija,
ko žogico v zrak
odbije,
se začnejo vragolije.

Lopar zvečer natanko
ob osmih zaspi
in se zbudi,
ko se zdani
in začuti toploto tvojih
dlani.

Nuša Kričej, 6. c

Gašper Pečnik, 6. a

Ines Sekač, 7. a

OD BELE SVETLOBE DO MAVRICE

V soboto, 29. 3. 2014, sem imela zagovor raziskovalne naloge z naslovom *Od bele svetlobe do mavrice* na OŠ Pohorskega odreda Slovenska Bistrica.

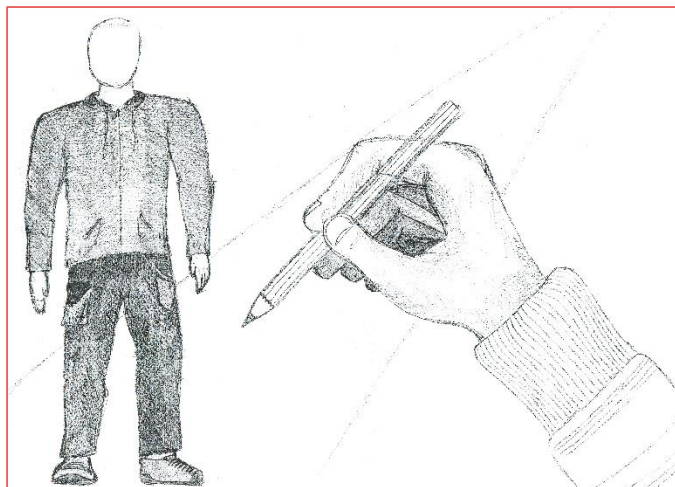
Vse se je začelo z lepim sončnim spomladanskim jutrom. Ko sem se zbudila, se mi je v mislih začel vrteti refren »Vem, da danes bo srečen dan, to sem začutil že jutraj ...«. Že navsezgodaj sem se vsa vesela začela pripravljati na zagovor. Ko sem tako veselo in živahno poslušala glasbo na računalniku, sem se spomnila, da ati še spi. Potrebno ga

je bilo zbuditi. Mama mi je zaželela veliko sreče, že preden je šla v službo. Ura se je vedno hitreje začela premikati proti 9. uri, postajala sem živčna. Preden sem odšla na pot, sem se še zadnjič pogledala v ogledalo in si rekla »Mamo mi to«. Vožnja v avtu mi je minila prehitro. Ati mi je pripovedoval šale in zaradi smeha se mi je zaletel žvečilni gumi v grlu. A sem preživela in bila pripravljena na zaključni korak raziskovalne naloge. Pri šoli sva poiskala mojega mentorja, učitelja Marjana Večka, ki je bil opremljen s svojim računalnikom (za vsak slučaj, če jim tehnika odpove), kamero in fotoaparatom. Oba nasmejana sva se prijavila in dobila darila pri okencu. Nato sva se odpravila v avlo šole, v kateri je potekal kulturni program. Opazila sem veliko mladih raziskovalcev in njihovih mentorjev. Čas je bil, da se odpravimo v učilnice, kjer bomo imeli predstavitve. Mentor je še pofotografiral avlo in se skupaj z mojim plakatom, ki je bil modre barve, odpravil z mano v učilnice. Prva stvar, ki sem jo zagledala, so bila velika težka zelena vrata. Hmm, kaj sem si takrat mislila, naj ostane pri meni. Učitelj je preskušal, ali moja predstavitev deluje na njihovem računalniku. Ker je imel, kot sem prej omenila, za vsak slučaj s sabo tudi svoj računalnik. Z majhnimi težavami nama je uspelo. Prišla je komisija in nas razdelila po vrstnem redu predstavitev. Vprašali so me, če bom jaz nastopila prva, in sem takrat samozavestno, vsaj v sebi, rekla ja. O besedi ne, nisem razmišljala. Začela sem pripovedovati o raziskovalni nalogi, ki mi je brez pomoči mentorja Marjana Večka ne bi uspelo narediti. Po končani predstavitvi so začeli člani komisije postavljati različna vprašanja, na katera sem po mojem mnenju odgovarjala samozavestno in polna znanja. Po koncu spraševanja sem pogledala mentorja in opazila, da v rokah drži kamero in snema nastop. To lahko pove, kako sem bila zatopljena v svojo predstavitev, da nisem prej niti opazila tega. Kasneje, ko sva se na kosilu pogovarja o tem, sva se temu oba zasmejala. Po končanem kosilu sva odšla nazaj v učilnice na razglasitev rezultatov. Po resnici povem, da res nisem pričakovala zelo veliko. V učilnico sta prišla še moja starša, vsi skupaj smo sedeli na stolih iz prvega razreda (ja, stari časi) in čakali. Spomnim se, kako je predsednik komisije poklical moje ime, povedal da sem dobila zlato diplomu in da sem se uvrstila na državno tekmovanje, ki bo potekalo v Muski Soboti. Bila sem zelo vesela, kajti tega nisem pričakovala. V učilnici so ploskali. Ko sem šla po diplomu, sem se ozrla v poglede očeta, mame in mentorja. Vsi so imeli pogled, ki je kazal, da so ponosni name. Po končani podelitvi sem globoko zadihala in se sprostila, nisem bila več živčna. Občutki so bili res neverjetni.

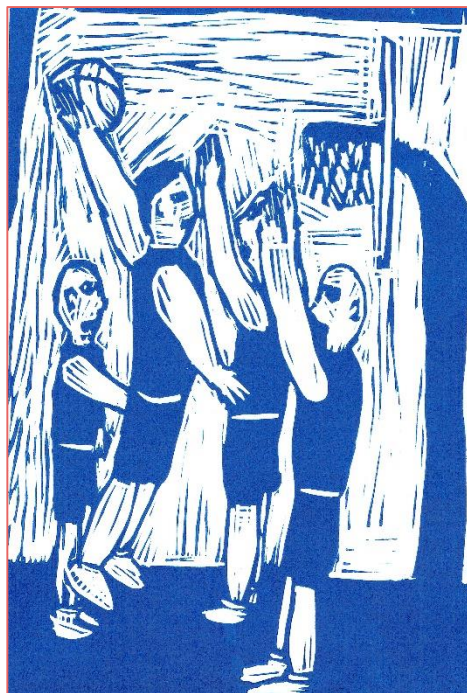
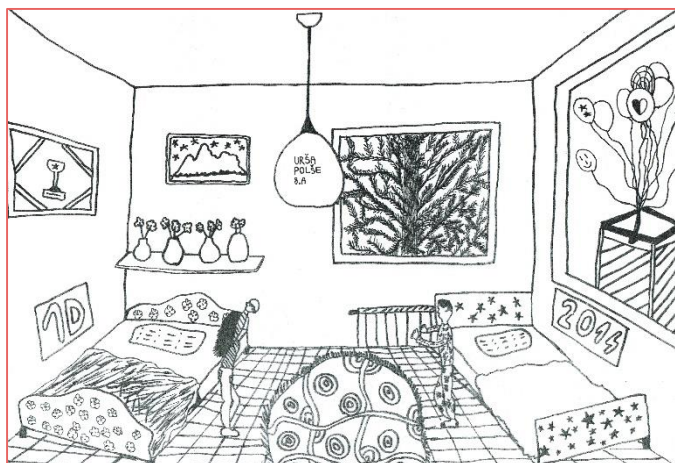
Ko sem med potjo domov razmišljala in podoživljala, kaj se je dogajalo, sem opazila, da je bilo vse v modrem. Seveda, če odmislimo tista zelena vrata. Moja modra oblačila, mentorjeva oblačila, učilnica in stoli, moj plakat, zlata diploma in modro sončno nebo. Navsezadnje sem le delala raziskovalno nalogo na temeljih barve, zato sem poiskala zapis, ki opisuje modro barvo. Zapis pravi, da je modra barva zrelosti, razumskosti, visokih vrednot, natančnosti in sposobnosti. Deluje sproščujoče.

Daša Sprinčnik, 9. b

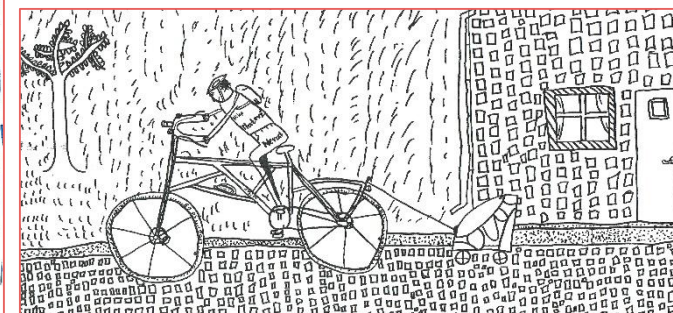

David Vabšek, 9. b

Urša Polše, 8. a

Nino Lepej, 9. b

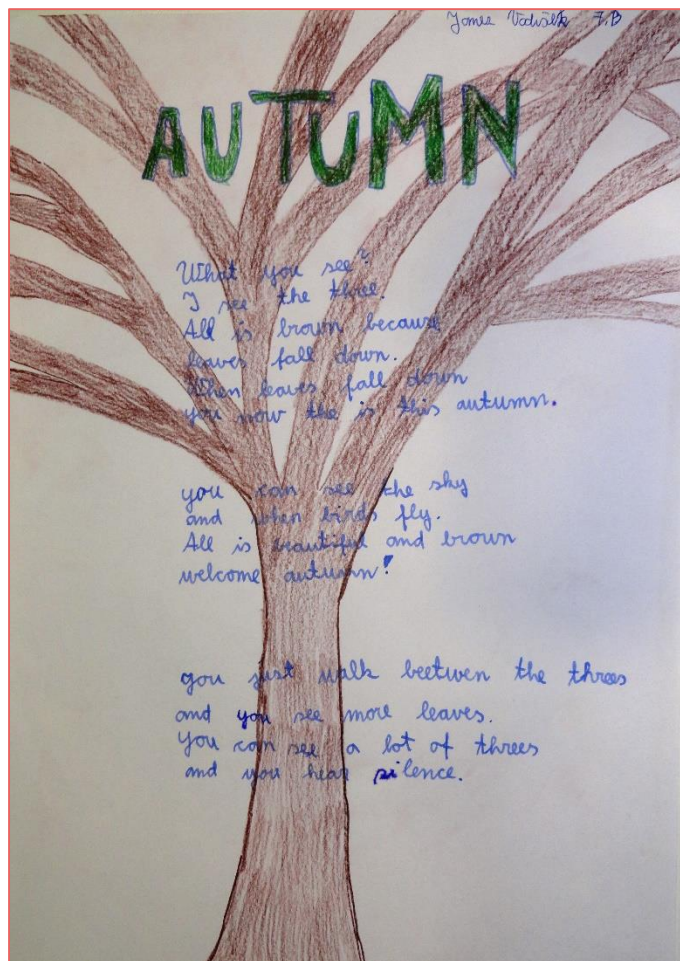
Mat evž Nerat, 6. b
Manca Šerbnek, 6. a

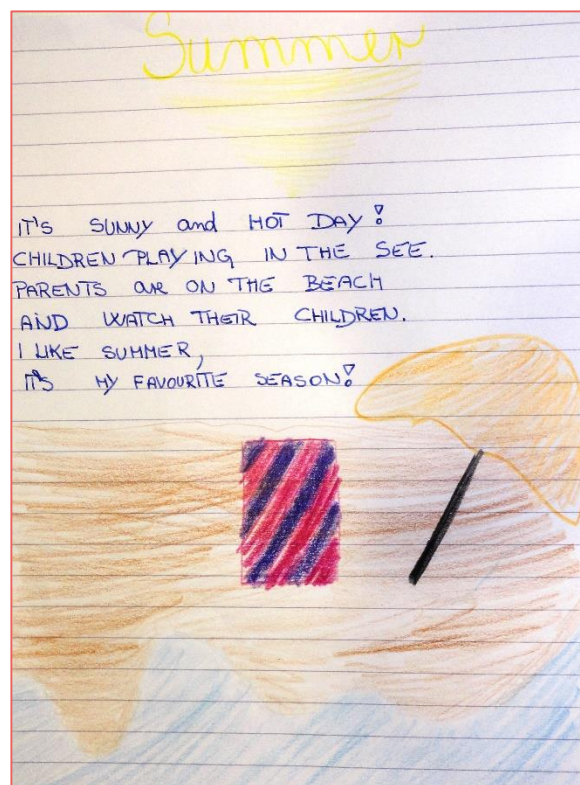
Leon Sovič, 6. a

Likovne izdelke zbral: Albin Lorber

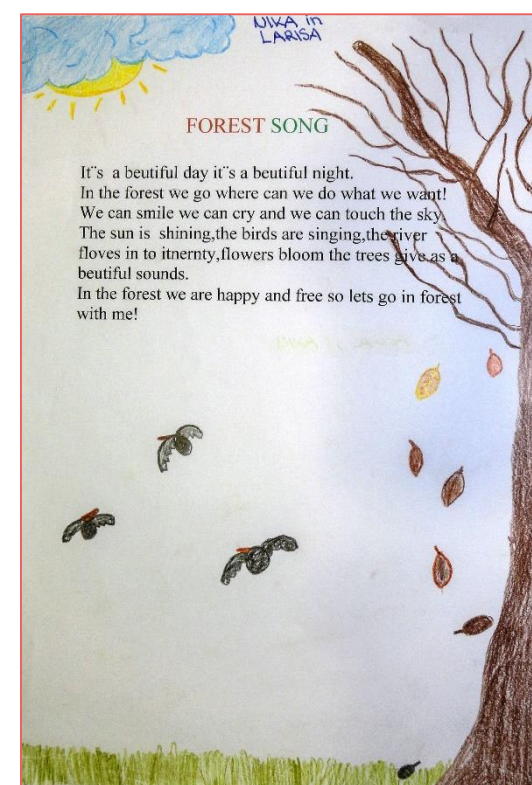
ANGLEŠKI, FRANCOSKI IN NEMŠKI PRISPEVKI UČENCEV

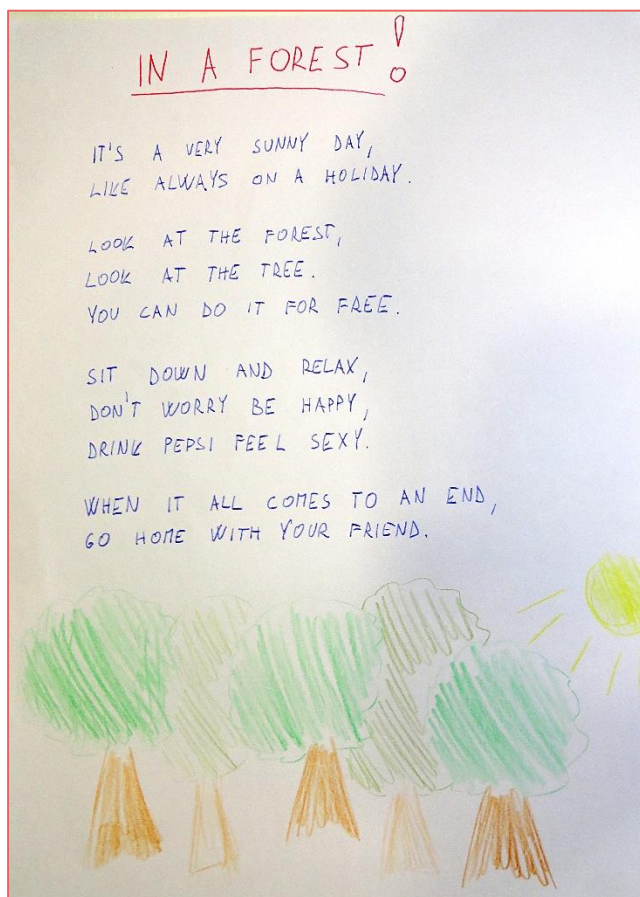
Janez Vodusek, 7. b

Tina Ulaga, 7. b

Nika in Larisa, 7. b

Luka Verbič, 7. b

La chanson de couleur
(Pesem barv)

Blanc comme le papier,	Bela kot papir,
bleu comme la mer,	modra kot morje,
noir comme la taupe,	črna kot tema,
jaune comme le poulet,	rumena kot piščanček,
orange comme la mandarine,	oranžna kot mandarina,
marron comme le le châtaigne,	rjava kot kostanj,
verte comme l' herbe,	zelena kot trava,
violet comme la violette,	vijolična kot vijolica,
gris comme la route,	siva kot cesta,
rouge comme la rose.	rdeča kot vrtnica.

Lucija Čander, 7. a

Urban Kamplet in Jakob Berglez, 5. a

Une dialogue entre deux etrangers

(Pogovor med dvema tujcema)

A: Bonjour, comment tu t' appelles ? - Zdravo, kako ti je ime?

B: Je m' appelle 5-1-3. Et toi? - Ime mi je 5-1-3. Pa tebi?

A: Je m' appelle Jean. - Ime mi je Žan.

A: Pourquoi tu t' appelles 5-1-3? - Zakaj ti je ime 5-1-3?

B: Je ne sais pas. - Ne vem.

A: Ou habittes-tu? - Kje živiš?

B: Sur le planet de nombres. Et toi? - Na planetu števil. Pa ti?

A: J' habite a Miklavž en Slovenie. - V Miklavžu v Sloveniji.

B: Comment ca va? - Kako si kaj?

A: Bien, merci! Et toi, ca va? - Dobro, hvala! Kako pa ti?

B: Comme ci, comme ca. - Tako tako.

Matic Terzer, 5. b

Im Deutschunterricht lernen die Schüler der 9. Klasse die Körperteile einbisschen anders. So sehen die Menschen deren Körperteile aus Obst, Gemüse und anderen Nahrungsmittel sind.

Der Kopf ist eine Bohne.

Die Augen sind Heidelbeeren.

Der Körper ist ein Krapfen.

Der Mund ist eine Banane.

Die Hände sind Brokkoli.

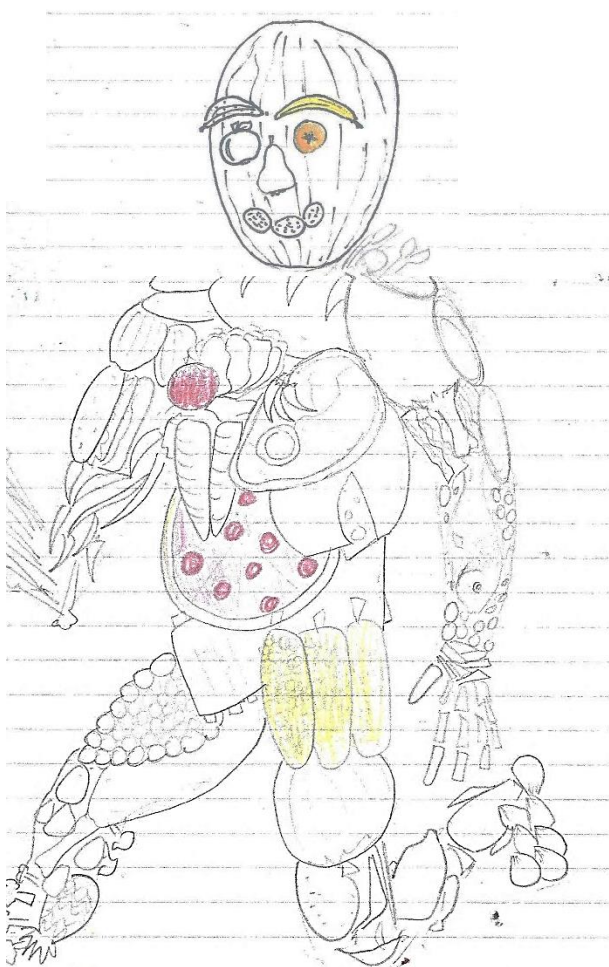
Die Füße sind Karotten und Zucchini.

Nejc Hojski, 9. a

Woraus sind die Körperteile?
Nimm das Wörterbuch und
finde die gesuchte Wörter!
Wenn du fertig bist, zeig die
Wörter deiner Deutschlehrerin.

(Iz česa so deli telesa? Vzemi
slovar in poišči iskane besede.
Ko si gotov/a jih pokaži
učiteljici nemškega jezika.)

David Vabšek, 9.a

Die Haare sind Petersilie.
Die Augen sind Zitronen.
Der Kopf ist ein Apfel.
Der Mund ist eine Orange.
Die Ohren sind Kartoffeln.
Der Körper ist eine Pizza.
Die Arme sind Ananas.
Die Füße sind Fleisch.

Tobija Štrucl Rojko, 9. b

DOSEŽKI UČENCEV NA TEKMOVANJIH

MATEMATIKA – VEGOVO PRIZNANJE

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZNANJ IZ ZNANJA MATEMATIKE

1. razred	Almedin Berbić Marko Laptuš David Milojević Jernej Ploj Zala Silič Manca Umek Ricardo Bandur Tim Brodnik Maj Čišič Lana Derčaj Jakob Franc Hudin Jaka Leich Špela Leich Ožbolt Peterin Filip Pirc Zoja Roderger Miha Varžič	2. razred	Filip Gračner Gašper Varžič Patrik Kerep Andrej Breznik Ana Smiljan Maj Čižič Matija Petek Sara Rudl Tara Kastelec Jure Malajner Isabela Tertinek
3. razred	Matic Pogorelec Nina Gvardjančič Kristjan Čeh Lina Dragšič Tinkara Kodrič Liana Reyes Gašper Kamplet Gaja Siničič Rodeš Danej Fluher Nika Murko	4. razred	Nika Žokalj Urška Bajrič Luka Jaušnik Teo Rižnar Nik Vauhnik Tadej Plošinjak Melisande Šneider Duret Tilen Brunec
6. razred	Nuša Kričej Hana Viher Matevž Nerat Nino Mešič Tadej Bračko Kristjan Sagadin Tomaž Ulaga Matevž Šavora Aljaž Bračko	5. razred	Patrick Breznik Saša Kodba Rok Rozman Marinčič Nik Čoh Nace Siter Živa Ornik Jakob Berglez Brina Kurnik
		7. razred	Rok Pahič Maša Pogorelec David Kraljič Tonja Čižič Luka Verbič David Franci Rene Breznik Luka Polše Adam Skaza

8. razred	Zala Mohorko Ela Viher Robert Wochl
------------------	---

9. razred	Jan Alojz Gačnik Žiga Stopinšek Lara Rantuša Aljaž Visinski Max Malajner Timi Kerhe
------------------	--

PODROČNO TEKMOVANJE

Srebrno priznanje je dobil David Kraljić, 7. razred.

Vodja tekmovanja: Nevenka Gselman

RAZVEDRILNA MATEMATIKA

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZNANJ

5. razred	Patrick Breznik Nik Čoh Vanesa Lobenwein Nace Siter
------------------	--

6. razred	Rok Kušar
------------------	-----------

8. razred	Gašper Šerbinek Matic Brunec
------------------	---------------------------------

9. razred	Lara Rantuša
------------------	--------------

PREJEMNIKA SREBRNIH PRIZANJ

8. razred	Gašper Šerbinek
9. razred	Lara Rantuša

Vodja tekmovanja: Marjan Veček

LOGIKA

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZNANJ IZ LOGIKE

3. razred	Matic Pogorelec Tina Skledar Lina Dragšič Tinkara Kodrič Andy Premzl Laura Velički Svit Perko Nina Gvardjančič Neli Pulko Gašper Kamplet Nika Murko Urška Trafela Matic Mergeduš Eva Regoda
------------------	--

3. razred	Lana Kastelic Liana Reyes Mia Štiglic Nejc Flamiš Neža Novak Leon HorvaT
------------------	---

4. razred	Ana Biškup Urška Bajrič Tadej Plošinjak Teo Rižnar Ema Staklenac Luka Jaušnik Alja Šprah Staš Romih Žan Kaučič Nik Urbas Nika Krstić Alen Martan Melisande Šneider Duret
------------------	--

6. razred	Aleksander Oberleit
------------------	---------------------

7. razred	Tonja Čižič Maša Pogorelec Andraž Valentinčič David Kraljič
------------------	--

8. razred	Zala Mohorko
------------------	--------------

9. razred	Rikardo Avgustini Jan Alojz Gačnik Žiga Stopinšek Mia Sinovec Lara Rantuša Alex Premzl
------------------	---

5. razred	Jakob Berglez Živa Ornik Nik Čoh Vanessa Lobenwein Teja Kokol Nace Siter Brina Kurnik Matic Terzer Patrick Breznik Nejc Đuran Žiga Zagoranski Lara Čvan Stella Brvar Barbara Gutman Timotej Zavec Erik Čižič Saša Kodba Niko Fras Pika Sovič Timotej Leich Nik Perko
------------------	--

DRŽAVNO TEKMOVANJE PREJEMNICI PRIZNANJ

Tonja Čižič	zlato priznanje
Zala Mohorko	srebrno priznanje

Vodja tekmovanja: Lilijana Zdunič

FIZIKA – ŠTEFANOVO PRIZNANJE

PREJEMNICI BRONASTIH PRIZNANJ

8. razred	Marko Gutman Gašper Šerbinek
------------------	---------------------------------

9. razred	Alex Premzl Jan Alojz Gačnik Lara Rantuša
------------------	---

Vodja tekmovanja: Zvonko Trstenjak

ASTRONOMIJA

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZNANJ

7. razred	Simon Ploj Tilen Brodnik
------------------	-----------------------------

8. razred	Gašper Šerbinek Tilen Plošinjak
------------------	------------------------------------

9. razred	Žiga Stopinšek Lara Rantuša
------------------	--------------------------------

Vodja tekmovanja: Marjan Veček

SREČANJE MLADIH RAZISKOVALCEV 2014

Daša Sprinčnik je izmed 481 raziskovalnih nalog uvrščena na 8. mesto v Sloveniji. Prejela je **bronasto priznanje**.

Mentor: Marjan Veček

SLOVENŠČINA – CANKARJEVO PRIZNANJE

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZNANJ

3. razred	Kristijan Čeh Matic Pogorelec Liana Reyes Nina Gvardjančič Tinkara Kodrič Matic Mergeduš
------------------	---

4. razred	Nika Žokalj Miha Brunec Tilen Brunec Eva Imenšek Urška Bajrič Staš Romih Ema Štaklenac Melanie Štumperger
------------------	--

5. razred	Saša Kodba Vanessa Lobenwein Stella Brvar Ana Gajzer Brina Kurnik Nik Perko Mai Štiglic
------------------	---

6. razred	Manca Šerbinek Samo Štaklenac Zoja Šprah Tjaša Jakopović Matevž Šavora Luka Kalšek
------------------	---

7. razred	Tonja Čižič Rok Pahič Maša Pogorelec Aleks Tašner
------------------	--

8. razred	Zala Mohorko Gašper Šerbinek Lea Ema Jakopin
------------------	--

9. razred	Lara Rantuša Daša Sprinčnik
------------------	--------------------------------

REGIJSKO TEKMOVANJE, 23. 1. 2014

Srebrno priznanje je dobila Lara Rantuša.

Vodja tekmovanja: Janja Draškovič

ANGLEŠKI JEZIK

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZANJ

8. razred	Klemen Kuri Gašper Šerbinek Sandra Zidanšek Anja Marovt
------------------	--

9. razred	Mia Sinovec Jan Alojz Gačnik Aljaž Visinski David Vabšek Hana Hutter Zoya Tisaj
------------------	--

PREJEMNICI SREBRNIH PRIZNANJ

8. razred	Zala Mohorko
9. razred	Mia Sinovec

Vodja tekmovanja: Katja Zobec

NEMŠKI JEZIK

PREJEMNIKA BRONASTIH PRIZANJ

9. razred	Zoya Tisaj Jan Alojz Gačnik
------------------	--------------------------------

DRŽAVNO TEKMOVANJE, 6. 3. 2014

PREJEMNIKA SREBRNIH PRIZANJ

9. razred	Zoya Tisaj Jan Alojz Gačnik
------------------	--------------------------------

Mentorica: Ines Pečnik

NEMŠKA BRALNA ZNAČKA

Sodelovalo je 73 učencev od 4. do 9. razreda.

	SREBRNO PRIZNANJE	ZLATO PRIZANJE
	Nej Hudin Veronika Lončar Melisande Šneider Duret Staš Romih Sašo Rečnik Tai Kastelec	Alja Šprah Aljoša Podkrajšek Eva Imenšek Erik Ursini Lora Žavrlan Anej Bregant Dominik Vrabec Nika Žokalj Ema Staklenac Luka Jaušnik Teo Rižnar Mark Planinšek Nik Franci
4. razred		

	SREBRNO PRIZNANJE	ZLATO PRIZANJE
		Vanessa Lobenwein Živa Ornik Jakob Berglez Jurij Zajšek Vuk Rasina Bajsič Rene Družovec Stella Brvar Barbara Gutman Lara Čvan Maša Jeza Vita Kajšler Tian Knezoci Niko Fras Timotej Zavec Matic Terzer
5. razred	Urban Kamplet Brina Kurnik Gregor Smiljan Uroš Lukačič Nika Karanovič	

	SREBRNO PRIZNANJE	ZLATO PRIZANJE
		Tomaž Ulaga Luka Kalšek Staš Kačičnik Hasanović Samo Staklenac Tjaša Jakopović Nino Mešič Lučo Polenik Ana Sporiš Mirko Pejčič Manuela Ema Štiftar Andraž Kores Nino Franci Matevž Nerat Aljaž Bračko Anja Topolovec Gašper Pečnik Aleksander Oberleit Tin Miložič
6. razred	Matevž Šavora Manca Šerbinek Rok Kušar Blaž Bole	

	SREBRNO PRIZNANJE	ZLATO PRIZANJE
	Tjaša Seljak Rok Pahič Aleks Tašner	Tina Ulaga Maša Pogorelec Laura Uršnik Žuran Lucija Tkalec David Kraljič Rene Breznik
7. razred		

Mentorica:
Ines Pečnik

8. razred	SREBRNO PRIZNANJE	ZLATO PRIZANJE	9. razred	SREBRNO PRIZNANJE
	Gašper Šerbinek	Robert Wochl		Matej Muršec

KEMIJA – PREGLOVO PRIZNANJE

PREJEMNIK BRONASTEGA PRIZANJA

9. razred	Jan Alojz Gačnik
------------------	------------------

TEKMOVANJE ZA ZLATO KUHALNICO

PREJEMNICE SREBRNIH PRIZNANJ

7. razred	Tina Ulaga Nuša Tušek Lucija Tkalec
------------------	---

Vodja tekmovanja (kemija) in mentorica: Leandra Mernik

ZGODOVINA

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZANJ

8. razred	Matic Brunec
------------------	--------------

9. razred	Alex Premzl Živa Sovič David Vabšek Lara Rantuša Brina Recek
------------------	--

PREJEMNIK SREBRNEGA PRIZNANJA

9. razred	David Vabšek
------------------	--------------

Vodja tekmovanja: Leonida Gavez Šerbinek

GEOGRAFIJA

8. razred	Gašper Šerbinek
------------------	-----------------

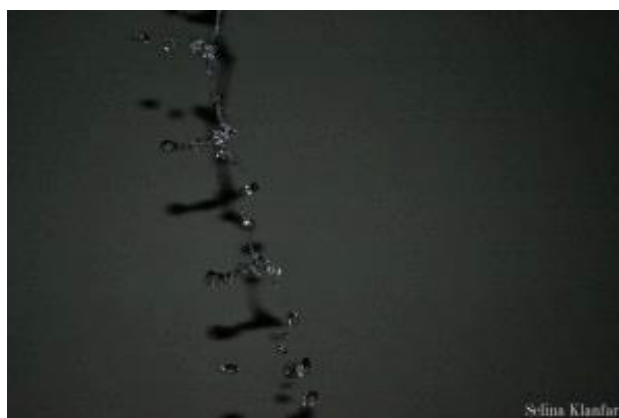
9. razred	Žiga Stopinšek Daša Sprinčnik Lara Rantuša
------------------	--

Vodja tekmovanja: Irena Rajbar

DNEVI MLADINSKE FOTOGRAFIJE 2013

Člani Društva fotografov SVIT so pripravili fotografski natečaj, na katerem je sodelovalo 55 šol z 260 sprejetimi fotografijami.

Selina Klanfar je prejela bronasto priznanje in bila proglašena za najuspešnejšo avtorico.

VESELA ŠOLA

PREJEMNIKI BRONASTIH PRIZANJ

4. razred	Ana Biškup Eva Imenšek Alen Martan, Emanuela Štrucl Rojko Erik Ursini Miha Brunec Tilen Brunec Žan Kaučič Veronika Lončar Tadej Plošinjak, Melisande Šneider Dureč Nik Urbas Matic Žalek Lora Žavrlan Teo Rižnar Ema Staklenac
------------------	---

5. razred	Niko Fras Ana Gajzer Saša Kodba Vanesa Lobenwein Živa Ornik Nik Perko Pika Sovič Matic Terzer Lara Čvan Rene Druževac Barbara Gutman Urban Kamplet Tian Knezoci Patrick Breznik Timotej Zavec Nik Čoh Mai Štiglic Gregor Smiljan
------------------	---

6. razred	Andraž Kores Samo Staklenac Tjaša Jakopovič Matevž Nerat Aleksander Oberleit Tomaž Ulaga Tin Miložič Luka Kalšek Katarina Hlede Jelen Mirko Pejčič Tim Pongrac
------------------	--

7. razred	Rok Pahič Marko Colnarič Tilen Brodnik Andraž Valentinčič Rene Breznik Maša Pogorelec Simon Ploj
------------------	--

PREJEMNIKI SREBRNIH PRIZNANJ

4. razred	Eva Imenšek Veronika Lončar Lora Žavrlan Nik Urbas
6. razred	Katarina Hlede Jelen Tomaž Ulaga Tin Miložič Luka Kalšek Matevž Nerat

5. razred	Saša Kodba Vanesa Lobenwein Nik Perko Pika Sovič Niko Fras Patrick Breznik Nik Čoh Mai Štiglic
------------------	--

Mentorici: Metka Lovišček, Darja Nerat

ŠPORTNA TEKMOVANJA

KOŠARKA – STAREJŠI PIONIRJI, 1999 in mlajši

OBČINSKO PRV. – MB okolica, 1. turnir je bil igran v telovadnici OŠ Miklavž

OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Šentilj	51 : 14
OŠ Šentilj :	OŠ Sladki Vrh	16 : 14
OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Sladki Vrh	49 : 13

2. turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Sladki Vrh

OŠ Sladki Vrh:	OŠ Šentilj	24 : 13
OŠ Šentilj:	OŠ MIKLAVŽ	20 : 46
OŠ Sladki vrh :	OŠ MIKLAVŽ	14 : 52

Vrstni red OBČINSKEGA PRV. MB okolica: 1. **OŠ MIKLAVŽ** 2. OŠ Sladki Vrh 3. OŠ Šentilj

PODROČNO PRVENSTVO – turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž

	OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Bojana Ilica	45 : 46
	OŠ Franceta Prešerna :	OŠ Tabor I	20 : 39
za 3. mesto	OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Franceta Prešerna	56 : 17
za 1. mesto	OŠ Tabor I :	OŠ Bojana Ilica	40 : 35

Vrstni red PODROČNO PRV. : 1. OŠ Tabor I 2. OŠ B. Ilica 3. **OŠ MIKLAVŽ** 4. OŠ F. Prešerna

DRŽAVNO PRV. ¼ FINALE – turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž

OŠ MIKLAVŽ :	OŠ II Murska Sobota	45 : 23
OŠ Mozirje :	OŠ II Murska Sobota	61 : 20
OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Mozirje	42 : 48

Vrstni red DRŽAVNO PRV. ¼ finale: 1. OŠ Mozirje 2. **OŠ MIKLAVŽ** 3. OŠ II Murska Sobota

DRŽAVNO PRV. ½ FINALE – turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž,

OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Tabor I, MB	61 : 49
OŠ Tabor I, MB :	OŠ Majšperk	35 : 38
OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Majšperk	49 : 32

Vrstni red DRŽAVNO PRV. ½ finale: 1. **OŠ MIKLAVŽ** 2. OŠ Majšperk 3. OŠ Tabor I, MB

DRŽAVNO PRV. FINALE DIVIZIJE VZHOD – igrano v II OŠ Rog. Slatina

II. OŠ Rogaška Slatina :	OŠ MIKLAVŽ	47 : 37
OŠ Domžale :	OŠ Mozirje	67 : 38
II. OŠ Rogaška Slatina :	OŠ Mozirje	65 : 41
OŠ Domžale :	OŠ MIKLAVŽ	65 : 50

Na finalni turnir državnega prvenstva sta se uvrstili **OŠ Domžale in II. OŠ Rogaška**

Šolska ekipa: LEPEJ Nino, VISINSKI Aljaž, FRANKIČ Franko, PREMŽL Alex, ZGAGA Bine, KERHE Timi, ŠERBINEK Gašper, PLOŠINJAK Tilen, BRUNEC Matic, WOCHL Bobo, GANGL Beno, SKAZA Adam, REGODA Til, KORES Andraž.
Trenerji ekipe: KALEZIČ Miro, BREŽE Klemen, OZMEC Rok.

Zapisal mentor: Miro Kalezič

OBČINSKO PRVENSTVO V ŠOLSKI KOŠARKI

Prvi turnir se je igral v miklavški dvorani. Naši nasprotnik je bil neizkušen Sladki Vrh in razigran Šentilj. S skupnimi močmi smo jih premagali kot za šalo. Prva tekma proti Šentilju ni bila napeta. Dali so nam celih 14 točk, mi smo jih imeli 49. Nad tekmo smo bili navdušeni, saj smo se lahko poigrali in trenirali za naslednje tekme. Igrali so tudi naši najmlajši igralci in dosegli vsaj 2 točki. Druga tekma je bila podobna prvi, le da smo dobili 16 točk. Borili smo se kot levi, kljub naši premoči. Naše spretnosti nas niso pustile na cedilu.

Naslednji turnir je bil odigran na Sladkem vrhu. Osupli smo bili nad njihovo lepo telovadnico. A jim to ni nič pomagalo, saj so bili spet poraženi. Tokrat je bila zanimiva tekma med Šentiljem in Sladkim Vrhom. Igrali so tako imenovano igro run 'n gun, to pomeni, da je veliko tekanja. Ob koncu so bili izčrpani, zato smo imeli še večjo možnost za zmago. To se je tudi uresničilo in domov smo odšli s pokalom za zaslužen zmago. Seveda, tudi medalje niso manjkale.

Robert Wochl, Gašper Šerbinek, 8. b

POLFINALNI TURNIR

13. 2. 2014 se je v miklavški športni dvorani odvijal polfinalni turnir v košarki. Naša šola je imela za nasprotnika OŠ Tabor I in OŠ Majšperk. Ekipi smo poznali že iz klubskih tekmovanj. Naši izkušeni igralci so se osredotočili na njihove ključne igralce in jih tudi ustavili v obrambi.

Prva tekma je bila med OŠ Miklavž in OŠ Tabor I. Do tretje tretjine smo se borili za vodstvo, a nam to ni uspelo, dokler se ekipa ni totalno povezala. Na igrišču smo pustili dušo in dali od sebe 120 %. Ob vsakem košu je v dvorani zadonel zvok strastnih navijačev. Z njihovo podporo in našim znanjem ter z najboljšim trenerjem smo jih z rezultatom 61 proti 49 premagali.

Igrali smo še tekmo proti OŠ Majšperk, ki ni bila preveč zanimiva, saj smo jih pogubili. Prišel je čas za igro za tiste najmlajše, ki do takrat še niso imeli priložnosti vpisati se med strelce. Razlika med rezultatoma je bila visoka, 49 proti 32.

Sledijo tekme, ki nas bodo mogoče popeljale med štiri najboljše šole v Sloveniji. Za zdaj smo pa med najboljšimi osmimi.

Robert Wochl, Gašper Šerbinek, 8. b

KOŠARKA – MLAJŠI PIONIRJI, rojeni 2001 in ml.

OBČINSKO PRVENSTVO - 1. Turnir: je bil odigran v tel. OŠ Miklavž

OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Starše	29 : 10
OŠ Slivnica	:	OŠ Šentilj	15 : 14
OŠ Šentilj	:	OŠ Starše	19 : 18
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Slivnica	39 : 17

2. turnir: je bil odigran v telovadnici OŠ Sladki Vrh

OŠ Sladki Vrh	:	OŠ Šentilj	5 : 54
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Šentilj	52 : 27
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Sladki vrh	52 : 2

Končni vrstni red: 1. **OŠ MIKLAVŽ** 2. OŠ Slivnica 3. OŠ Šentilj 4. OŠ Starše 5. OŠ Sladki Vrh

PODROČNO PRVENSTVO: turnir je bil igran v telovadnici OŠ Miklavž

	OŠ MIKLAVŽ :	OŠ Bratov Polančič	59: 39
	OŠ J. Padežnika :	OŠ L. Štuklja	53: 30
Za 3. mesto :	OŠ Bratov Polančič :	OŠ L. Štuklja	28: 17
FINALE :	OŠ MIKLAVŽ :	OŠ J. Padežnika	44: 31

Končni vrstni red: 1. **OŠ MIKLAVŽ** 2. OŠ J. Padežnika 3. OŠ B. Polančič 4. OŠ L. Štuklja

DRŽAVNO PRV. ¼ FINALE - 1. SKUPINA: igrano v OŠ O. Meglič, Ptuj

OŠ Olge Meglič Ptuj	OŠ MIKLAVŽ	33 : 37
OŠ MIKLAVŽ	OŠ III M. Sobota	55 : 31
OŠ Olge Meglič Ptuj	OŠ III M. Sobota	41 : 27

Končni vrstni red: 1. **OŠ MIKLAVŽ** 2. OŠ O. Meglič, Ptuj 3. OŠ III Murska Sobota

DRŽAVNO PRV. ½ FINALE - 2. SKUPINA igrano v OŠ Miklavž

OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Anice Černejeve, Makole	32 : 26
OŠ I Murska Sobota	:	OŠ Anice Černejeve, Makole	41 : 18
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ I Murska Sobota	33 : 45

Končni vrstni red: 1. OŠ I Murska Sobota 2. **OŠ MIKLAVŽ** 3. OŠ A. Černejeve, Makole

Med najboljših 8 šol v Sloveniji se je uvrstila OŠ I Murska Sobota.

Šolska ekipa:

VALENTINČIČ Andraž, REGODA Til, SKAZA Adam, SLANA Tim, POLENIK Lučo, KORES Andraž, RAUŠL Domen, STAKLENAC Samo, KALŠEK Luka, GRANULA Sergej, PEČNIK gšper, KAČIČNIK H. Staš, BRUNEC Miha, TERZER Matic

Trenerji ekipe: KALEZIČ Miro, OZMEC Rok, PEKLAR Nino..

Zapisal mentor: Miro Kalezič

NOGOMET – STAREJŠI DEČKI 1999 in mlajši

OBČINSKO PRVENSTVO – igrano v dvorani Lent Maribor

	OŠ HOČE	: OŠ PESNICA	2 : 2 ; 4 : 3 po penalih
	OŠ SELNICA	: OŠ ŠENTILJ	4 : 0
	OŠ MIKLAVŽ	: OŠ SLIVNICA	0 : 0; 3 : 2 po penalih
	OŠ SL. VRH	: OŠ STARŠE	2 : 1
polfinale	OŠ SELNICA	: OŠ HOČE	4 : 0
polfinale	OŠ MIKLAVŽ	: OŠ SL. VRH	2 : 0
Za 3. mesto	OŠ SL. VRH	: OŠ HOČE	2 : 0
FINALE	OŠ MIKLAVŽ	: OŠ SELNICA	1 : 2

Končni vrstni red: 1. OŠ Selnica 2. OŠ MIKLAVŽ 3. OŠ Sl. Vrh 4. OŠ Hoče

PODROČNO PRVENSTVO – igrano v dvorani Lent

polfinale	OŠ MIKLAVŽ	: OŠ L. PLIBERŠKA	1 : 0
polfinale	OŠ SELNICA	: OŠ SLAVE KLAVORE	5 : 4 *po penalih
Za 3. mesto	OŠ L. PLIBERŠKA	: OŠ SLAVE KLAVORE	4 : 1
FINALE	OŠ MIKLAVŽ	: OŠ SELNICA	0 : 3

Končni vrstni red: 1. OŠ Selnica 2. OŠ MIKLAVŽ 3. OŠ L. Pliberška 4. OŠ s. Klavore

1/4 FINALNI TURNIR DRŽAVNEGA PRV., odigran v sredo, 5.3.2013 v OŠ Miklavž:

OŠ Miklavž na Dr. polju	OŠ Zreče	0 : 5
OŠ Križevci	OŠ Radlje ob Dravi	4 : 3
OŠ Miklavž na Dr. polju	OŠ Radlje ob Dravi	2 : 3
OŠ Zreče	OŠ Križevci	6 : 2
OŠ Zreče	OŠ Radlje ob Dravi	7 : 4
OŠ Miklavž na Dr. polju	OŠ Križevci	4 : 3

Končni vrstni red: 1. OŠ Zreče 2. OŠ Križevci 3. OŠ MIKLAVŽ 3. OŠ Radlje ob Dravi

Naša šolska ekipa:

PLOJ Tilen (G), **NIKAČEVIČ** Jan, **ČERVEK** Aljaž,
FRANCI David, **KURI** Klemen, **BREZNIK** Rene,
FLAJŠMAN Aljoša, **DOVEČAR** Luka, **VERBIČ** Luka,
PLAJNŠEK Rene, **KOROŠEC** Kevin.
Vodja ekipe: **KALEZIČ** Miro.

JESENSKI KROS

Vanesa Lobenwein 3. mesto	Anej Breznik 5. mesto	Nika Žnidaršič 7. mesto	Rok Rozman Marinčič 27. mesto	Tim Lenart 35. mesto
-------------------------------------	---------------------------------	-----------------------------------	---	--------------------------------

ODBOJKA – STAREJŠE DEKLICE

V ponedeljek, 18. 11., in v četrtek, 28. 11. 2013, smo se z učenkami pomerili na področnem tekmovanju v odbojki za deklice. Šolo so zastopale naslednje učenke: **Tonja Čižič, Emina Aziri, Maja Pernek, Urša Polše, Špela Žgajner, Tina Ulaga, Nika Imenšek, Tjaša Gomolj, Tea Rutnik in Nina Pahič.**

Rezultati:

- 1.mesto – OŠ D. F. Hoče
- 2.mesto – OŠ Selnica
- 3.mesto – OŠ Ruše
- 4.mesto – OŠ Miklavž**
- 5.mesto – OŠ Fram

Učenke so dosegle 4. mesto in izpadle iz nadaljnjega tekmovanja.

Pripravila: Andreja Kolander

LOKOSTRELSTVO – SERGEJ PODKRAJŠEK

regijsko šolsko tekmovanje	6. mesto
šolska lokostrelska tekma v Logatcu	5. mesto
šolsko državno prvenstvo	8. mesto
državno prvenstvo	2. mesto

Pripravil: Miro Kalezič

STRELJANJE Z ZRAČNIM OROŽJEM – URŠA TUŠEK

finale tekmovanja v streljanju z zračnim orožjem	23. mesto
državno prvenstvo	23. mesto
regijsko – področno tekmovanje v streljanju z zračnim orožjem	1. mesto

Pripravila: Andreja Kolander

MALA ODBOJKA – MLAJŠE DEKLICE

V četrtek, 27. 3. 2014, smo se z učenkami pomerile na finalu za območnega prvaka v mali odbojki za deklice. Solo so zastopale naslednje učenke: **Tonja Čižič, Tjaša Gomolj, Nika Imenšek, Tea Rutnik, Tina Ulaga, Larisa Černejšek, Nastja Stubičar, Ana Sporiš, Živa Ornik, Brina Kurnik in Zoja Šprah.**

Rezultati:

OŠ Miklavž : OŠ Selnica = **2:1** (25:22, 21:25, 25:18)

OŠ Miklavž : OŠ J.G. Ruše = **2:1** (25:5, 20:25, 25:12)

OŠ Miklavž : OŠ D.F.Hoče = **0:2**

Končni vrstni red:

1.mesto – OŠ D. Flisa Hoče

2.mesto – OŠ Miklavž

3.mesto – OŠ Selnica

4.mesto – OŠ J. Glazerja Ruše

Učenke so dosegle 2. mesto in se uvrstile na področno tekmovanje.

Pripravila: Andreja Kolander

SMUČANJE – PODROČNO TEKMOVANJE

Luka Bučar	Neli Pulko
2. mesto	4. mesto

MALO ZA ŠALO, MALO ZA RES

PO NJEM BRSKAMO, IŠČEMO PODATKE,
IGRAMO RAZNE IGRE, TETKA WIKIPEDIJA
V NJEM ŽIVI, A TO RAČUNALNIK NI.

tenretni

NA UŠESA SI JIH POSADIMO IN
GLASBO POSLUŠAMO, ZDAJ PA
VERJETNO VSI ŽE VESTE, KAJ TO
JE.

eklašuls

PONAVLJAJO ZA TABO IN LETIJO,
PISANA PERESA JIH KRASIJO.

agipap

Z NJO SE GREJEMO
POZIMI IN POLETI IN
Z NJO HLADIMO
PROSTORE.

amilk

NA NJEM ŠTEVILKE SO
IN S POMOČJO
NJEGA DNEVE
ODŠTEVAMO.

radelok

Z NJIMI SI PRI HOJI
POMAGAMO,
UPORABLJAMO JIH, ČE
NAS BOLIJU NOGE.

elgreb

JE MALA ŽIVAL, KI JO MAČKA
LOVI
IN TUDI CEL DAN ZA
RAČUNALNIKOM SEDI.

akšim

IMA OKLE, RILEC IN ČETUDI
ZANIKA,
AFRIŠKI IMA UŠESA VELIKA,
INDIJSKI PA MALE KOT PIKA.

nols

VEČJA KOT STANOVANJE,
NJENA MOČ JE ZNANJE.
PODNEVI POLNA GNEČE,
PONOČI PA OBCESTNA
SVETILKA NANJO SENCO MEČE.

aloš

KAJ JE TO?
MOČNO DELA, A NIKOLI NE SPI.

ecrs

KAJ JE TO?
IMA DVE NOGI, RUMEN KLJUN IN
POJE.

sok

Avtorice ugank: Ana Divjak 6. c, Nuša Kričej 6. c, Manca Šerbinek, 6. a, Barbara Drevenšek, 6. a

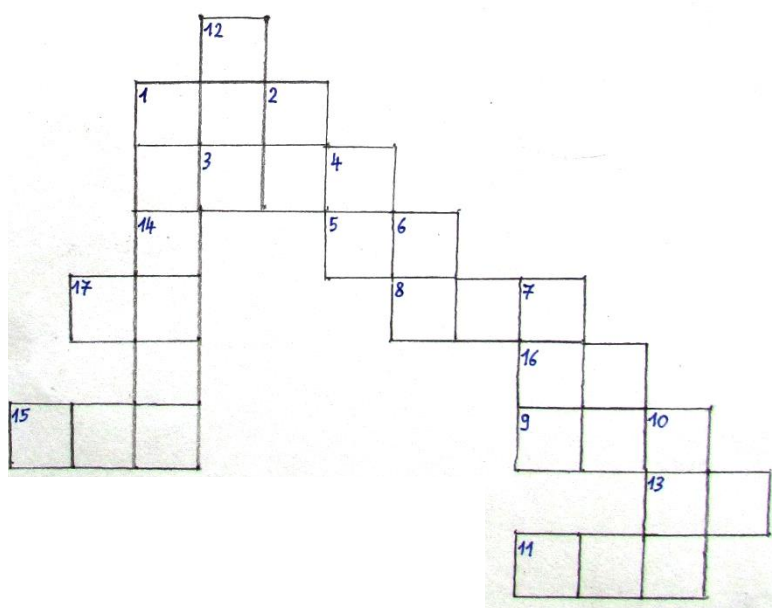
MATEMATIČNA KRIŽANKA

VODORAVNO

- 1 $99 + 26 = 125$
3 $163 - 31 =$
5 $30 + 52 =$
8 $199 + 75 + 55 =$
9 $129 + 140 =$
11 $320 + 320 =$
13 $9 \times (7 + 2) =$
15 $822 - 102 =$
16 $1/5$ od _____ $= 3$
17 $7 \times (3 + 7) =$

NAVPIČNO

- 2 $81 - 28 =$
4 $39 - 11 =$
6 $3 + 19 + 1 =$
7 $301 + 611 =$
10 $948 + 32 =$
12 $823 - 202 =$
14 $601 + 399 =$

Ema Staklenac, Urška Bajrič, 4. a

... POMAHAMO SI V SLOVO

Tako!

Dragi bralec, prisopihal si do konca našega glasila.

Upamo, da je bilo branje zanimivo, zabavno ali celo poučno.

Verjamemo, da si je na likovnih izdelkih oko malce odpočilo in začutilo navdih ustvarjalca.

Zahvaljujemo se za nakup in prebiranje šolskega glasila.

Poudariti moramo, da ste ustvarjalci MIK-a vsi učenci OŠ Miklavž na Dravskem polju, ki s svojimi prispevki polnite naše strani. Zahvala gre ravnateljici in vsem učiteljicam, učiteljem, mentoricam, mentorjem ter vodjem tekmovanj, ki so nam posredovali dela učencev, njihove dosežke na tekmovanjih in kakorkoli pripomogli k nastanku glasila.

Preden si pomahamo ... Želimo vam čim uspešnejši zaključek šolskega leta. Srečno!

Uredniški odbor